EARTHSEA

MORMINTELE DIN ATUAN

URSULA K. LE GUIN

earthsea

Ursula K. Le Guin

MORMINTELE DIN ATUAN

A doua carte a seriei

Traducere de Raluca Puşcău şi Diana Groza

PROLOG

— VINO ACASĂ, TENAR! VINO ACASĂ!

În valea adâncă, la asfinţit, merii dădeau să înflorească. Ici colo, printre crengile umbrite, se deschisese, înainte să-i vină timpul, câte o floare albă sau rozalie şi se ridica precum o stea ce abia pâlpâie. Printre straturile livezii, în iarba nouă, deasă şi umedă, fetiţa fugea de dragul de a fugi. Auzindu-se strigată, nu veni deîndată, ci se învârti îndelung înainte de a-şi întoarce chipul spre casă. Mama, aşteptând în pragul colibei, cu lumina focului în spate, privi mica făptură ce fugea şi plutea ca un puf de scaiete suflat peste iarba de sub copaci, acoperită treptat de întuneric.

Lângă un colţ al colibei, curăţând pământul întărit de pe o săpăligă, tatăl zise:

— De ce laşi gândul la copil să-ţi îngreuneze sufletul? Luna viitoare vor veni s-o ia. De tot. Mai bine o îngropi în minte şi termini cu ea. La ce bun să te agăţi de cea pe care îţi este dat s-o pierzi? Nu ne e de niciun folos. Măcar de ne-ar plăti pentru ea când or veni s-o ia şi tot ne-am alege cu ceva, dar n-o să ne dea nimic. Or s-o ia şi cu asta se va-ncheia povestea…

Mama nu spuse nimic, privind la copila care se oprise să se uite în sus printre copaci. Peste dealurile înalte, deasupra livezilor, luceafărul străluci pătrunzător.

— Nu este a noastră, nu a mai foit a noastră de când au venit aici şi au spus că ea trebuie să fie Preoteasă la Morminte. De ce nu vrei să înţelegi? – Vocea bărbatului era încărcată de nemulţumire şi amărăciune.

— Mai ai alţi patru copii. Ceilalţi or să rămână aici, doar aceasta nu. Aşa că nu ţi-o pune la inimă. Las-o să plece!

— Când va veni vremea – spuse femeia, o voi lăsa să plece.

Se aplecă să-ntâmpine copila ce se apropia fugind, mărunţică, desculţă, cu picioruşele albe pe pământul noroios şi o ridică-n braţe. Când se întoarse să intre în colibă, se aplecă şi-i sărută creştetul. Părul fetei era negru. Părul său, însă, la pâlpâirea focului din vatră, era bălai.

Bărbatul rămase afară, desculţ şi el, cu picioarele reci pe pământ, cu cerul limpede de primăvară întunecându-i-se deasupra creştetului. În lumina asfinţitului, chipu-i era plin de durere, o durere surdă, grea şi mânioasă pentru care n-ar fi găsit niciodată cuvintele potrivite. Într-un sfârşit, ridică din umeri şi-şi urmă nevasta în încăperea luminată de foc, ce răsuna de vocile copiilor.

CAPITOLUL 1

CEA DEVORATĂ

Un corn răsună ascuţit o singură dată, apoi sunetul pieri. Tăcerea ce urmă fu ruptă doar de vuitul unei mulţimi de paşi al căror ritm era ţinut de o tobă ce bătea încet, ca bătăile inimii. Prin crăpăturile acoperişului Sălii Tronului, printre golurile dintre coloane unde o întreagă bucată din zidărie şi ţiglă se prăbuşiseră, lumina soarelui strălucea pieziş şi întrerupt. Trecuse o oră de la răsăritul soarelui. Aerul era neclintit şi rece. Frunzele moarte ale buruienilor care răsăriseră printre plăcile de marmură din pardoseală aveau contururile de chiciură, şi foşneau prinzându-se în robele lungi şi negre ale preoteselor.

Veneau, câte patru, de-a lungul coridorului larg, printre rândurile duble de coloane. Toba bătea monoton. Nici o voce nu grăia, nici o privire nu urmărea. Torţele purtate de fetele înveşmântate în negru ardeau roşiatice în lumina soarelui, înteţindu-se în crepuscul. Afară, pe treptele Sălii Tronului, stăteau bărbaţii: paznici, trompetişti, toboşari. Doar femeile intrară pe uşile mari, îmbrăcate în negru, cu glugi pe cap, păşind încet, câte patru, înspre tronul gol.

Mai apărură alte două femei, înalte şi sumbre în negrul veşmintelor lor. Una dintre ele era slabă şi ţeapănă, iar cealaltă greoaie, legănându-se la fiecare pas. Între ele mergea o copilă de vreo şase anişori. Purta o rochie albă, dreaptă. Capul, braţele şi picioarele îi erau goale şi era desculţă. Părea nespus de mică. La capătul treptelor ce duceau la tron, unde ceilalţi aşteptau acum în şirurile întunecate, cele două femei se opriră. Împinseră copila puţin înainte.

De pe platforma sa înaltă, tronul părea drapat de fiecare parte cu pânze imense de negură ce se revărsau din întunecimea acoperişului, iar de erau într-adevăr draperii sau doar umbre mai dense, ochiul nu putea distinge clar. Şi tronul era tot negru, cu o strălucire mohorâtă de pietre preţioase sau aur pe braţe şi pe spătar. Era uriaş. De-ar fi şezut în el, orice om

ar fi părut un pitic. Nu era de dimensiuni omeneşti. Era gol. Pe el nu stăteau decât umbre.

Doar copila urcă patru din cele şapte trepte de marmură brăzdată de vinişoare roşii. Erau atât de late şi înalte încât trebui să pună amândouă picioarele pe câte o treaptă, înainte să încerce s-o urce pe următoarea. Pe treapta din mijloc, chiar în faţa tronului, se înălţa un bloc de lemn mare şi neşlefuit, scobit la vârf. Copila îngenunche şi-şi potrivi capul în scobitură, întorcându-l puţin într-o parte. Rămase acolo, în genunchi.

Deodată, o siluetă într-o robă de lână albă, încinsă cu un brâu, se arătă dintre umbre, din dreapta tronului şi ţâşni în jos pe scări, spre copilă. Faţa-i era mascată în alb. Avea o sabie de oţel şlefuit, lungă de cinci picioare. Fără vreun cuvânt sau preget, roti spada ce o ţinea cu ambele mâini, deasupra gâtului fetei. Toba îşi încetă bătaia.

Flutură lama cât de sus putu şi-şi găsi echilibrul, când o altă siluetă în negru, ţâşni din partea stângă a tronului, sări pe scări în jos şi opri braţele sacrificatorului cu braţele-i mult mai subţiri. Lama ascuţită a sabiei luci în plin văzduh. Se legănară aşa pentru o clipă, ca doi dansatori, silueta albă şi cea neagră, amândouă lipsite de chip, peste copila nemişcată, cu gâtul alb dezgolit de părul negru ce-i cădea în lături.

În tăcere, fiecare sări în lături şi apoi din nou în sus pe scări, dispărând în întunericul din spatele tronului uriaş. Una dintre preotese făcu un pas înainte şi turnă dintr-un vas un fel de lichid în jos pe scări, lângă copila îngenuncheată. Pata lăsată lucea neagră în întunecimea sălii.

Copila se ridică şi coborî cu grijă cele patru trepte. Când ajunse jos, cele două preotese înalte puseră pe ea o robă neagră cu glugă şi pelerină şi-o întoarseră din nou cu faţa către scări, către pata neagră, către tron.

— Fie ca Cei Nenumiţi s-o vadă pe fata ce li se dă, cea care se naşte mereu fără nume. Fie ca ei să-i accepte viaţa şi anii din viaţă până la moarte, care de asemenea le aparţine. Fie ca ei s-o găsească potrivită. Fie ca ea să fie devorată!

Alte voci, ascuţite şi stridente ca trompetele răspunseră:

— Este devorată! Este devorată!

De sub gluga neagră, fetiţa privea în sus spre tron. Bijuteriile bătute în imensele braţe cu gheare şi spătaru-i erau acoperite de praf, ca o glazură. Pe spătarul sculptat erau pânze de păianjen şi pete alburii de murdărie de bufniţă. Cele trei trepte mai înalte de dinaintea tronului, mai sus de treapta pe care îngenunchease, nu fuseseră niciodată urcate de picioare de muritor. Erau atât de pline de praf încât arătau ca o râpă de pământ cenuşiu, cu suprafeţele de marmură pline de vinişoare roşii ascunse cu totul de straturile de praf netulburate, necălcate de-atâţia ani, de-atâtea secole.

— A fost devorată! A fost devorată!

Toba bătu din nou, abrupt, înteţind ritmul.

Tăcut şi şovăitor, alaiul se readună şi se îndepărtă de tron, spre est, către pătratul distant şi luminos unde era ieşirea. Pe fiecare parte, coloanele groase, duble, asemeni gambelor unor picioare imense şi palide, se pierdeau în umbră, spre tavan. Printre preotese, acum înveşmântată în negru ca şi ele, păşea copila, călcând solemn ierburile îngheţate şi pietrele reci, cu picioruşele-i goale. Când lumina soarelui îi tăie calea prin acoperişul în ruine, nici nu se uită în sus.

Paznicii ţineau marile uşi deschise larg. Negrul alai ieşi în lumina subţire şi rece, în vântul primei dimineţi. Soarele era orbitor, înotând deasupra pustietăţii de la est. La vest, munţii-i prindeau lumina galbenă, la fel şi faţada Sălii Tronului.

Celelalte clădiri, mai jos pe deal, zăceau neclintite în umbra purpurie, în afară de Templul Zeilor-Fraţi, peste cărare, pe un mic deal. Acoperişul templului, proaspăt poleit, îi răspunse luminii zilei, lucind glorios. Şirul negru de preotese, ce înaintau câte patru, şerpui în jos pe Dealul Mormintelor şi începură să cânte, pe măsură ce înaintau. Melodia avea doar trei note, iar cuvântul ce-l repetau mereu era un cuvânt atât de străvechi încât îşi pierduse înţelesul, ca un indicator ce rămâne în picioare chiar şi după ce drumul nu mai există. Cântară iară şi iară cuvântul acela lipsit de înţeles. Toată acea zi a Refacerii Preotesei fu umplută de cântecul slab al vocilor de femei, un zumzăit uscat şi neîncetat.

Fetiţa fu purtată din încăpere în încăpere, din templu în templu. Într-un loc îi puseră sare pe limbă. Într-altul îngenunche

cu faţa către vest în timp ce-i tăiară părul scurt şi i-l spălară cu ulei şi oţet parfumat. În următorul se-ntinse cu faţa în jos pe o lespede de marmură neagră în spatele unui altar, în timp ce voci ascuţite cântau o lamentaţie pentru cei morţi. Nici ea şi nici preotesele nu mâncară şi nu băură deloc toată ziua aceea. Pe când apunea luceafărul, fetiţa fu pusă la culcare, goală între pături din piele de oaie, într-o încăpere unde nu mai dormise niciodată, într-o casă ce fusese ferecată mulţi ani, fără să fie descuiată până în acea zi. Odaia era mai mult înaltă decât lungă şi nu avea ferestre. Înăuntru mirosea a moarte, stătut şi rânced. Femeile tăcute o lăsară singură acolo, în întuneric.

Rămase nemişcată, zăcând acolo întocmai aşa cum o lăsaseră. Ochii-i erau larg deschişi. Stătu altfel mult timp.

Văzu o lumină mişcându-se pe peretele înalt. Cineva venea în linişte pe coridor, acoperindu-şi în parte torţa astfel încât părea lumina unui licurici. Desluşi o şoaptă aspră:

— Eşti acolo, Tenar?

Fetiţa nu-i răspunse.

În uşă se ivi un cap, un cap straniu, lipsit de păr, ca un cartof decojit, de o culoare gălbuie. Tot ca doi cartofi avea şi ochii, mici şi maronii. Nasu-i părea mic din cauza obrajilor fleşcăiţi şi laţi, iar gura-i era o crăpătură fără buze. Copila-i fixă cu privirea faţa. Ochii-i erau mari, întunecaţi şi ficşi.

— Tenar, mica mea albinuţă, aici îmi erai! – Vocea era hârâită, ascuţită ca a unei femei, dar nu era voce de femeie.

— N-ar trebui să fiu aici! Locul meu este în afara acestei uşi, pe prispă, acolo trebuie să stau. Dar nu puteam să nu vin să văd cum îi merge micuţei mele Tenar, după această lungă zi. Spune-mi, cum se simte săraca mea albinuţă?

Se mişcă înspre ea, greoi şi fără zgomot, şi-şi întinse mâna să-i netezească părul.

— Nu mai sunt Tenar – spuse copila, privindu-l fix. Mâna-i îngheţă. N-o atinse.

— Nu – spuse după o clipă, şoptind – Ştiu. Ştiu. Acum eşti micuţa Devorată. Dar eu…

Ea nu spuse nimic.

— A fost o zi grea pentru o micuţă ca tine – spuse bărbatul, clătinându-se cu luminiţa pâlpâindu-i în mâna mare şi palidă.

— N-ar trebui să fii în această Casă, Manan.

— Nu, nu. Ştiu. N-ar trebui să fiu în această Casă. Atunci, noapte bună, micuţo… Noapte bună.

Copila nu spuse nimic. Manan se-ntoarse încet şi plecă. Lumina pieri de pe pereţii înalţi de celulă. Fetiţa, care nu mai avea alt nume acum decât Arha, Cea Devorată, zăcea întinsă pe spate, cu privirile aţintite în întuneric.

CAPITOLUL 2

ZIDUL DIN JURUL LĂCAŞULUI

Pe ce crescu, pierdu orice amintire despre mama sa, fără să ştie de fapt că o pierduse. Locul ei era aici, la Lăcaşul Mormintelor şi aici îi fusese mereu. Numai arareori, în lungile seri de iulie, privind spre munţii de vest, arizi, de culoarea blănurilor de leu în strălucirea târzie a apusului, îi revenea în minte un foc ce ardea într-o vatră, cu mult timp în urmă, cu aceeaşi lumină curată, galbenă. Odată cu focul îşi amintea cum era să fie ţinută în braţe, şi i se părea ciudat, căci aici aproape că nu era niciodată atinsă. Îşi mai amintea de un miros plăcut, parfumul părului proaspăt spălat şi clătit în apă cu salvie, un păr lung şi bălai, de culoarea asfinţitului şi a flăcărilor. Doar acestea-i mai rămăseseră.

Ştia mai mult decât îşi putea aminti, bineînţeles, căci îi fusese spusă întreaga poveste. Când avea şapte sau opt ani şi abia începuse să se întrebe cine era cu adevărat această fiinţă numită Arha, îl întrebase pe gardianul ei, Paznicul Manan:

— Spune-mi cum am fost aleasă, Manan.

— Vai, dar ştii deja cum, micuţo.

Şi, într-adevăr, ştia. Preoteasa cea înaltă şi cu voce uscată, Thar, îi spusese povestea până-i ştiu toate cuvintele pe dinafară încât acum le recita:

— Da, ştiu. La moartea Preotesei Unice a Mormintelor din Atuan, ceremoniile de înmormântare şi purificare sunt duse la bun sfârşit într-o lună de zile, după calendarul fadelor lunii. După aceia, Preotesele şi Gardienii Lăcaşului Mormintelor pornesc în deşert, prin oraşele şi satele din Atuan, căutând şi întrebând. Caută un copilaş fetiţă născută chiar în noaptea morţii Preotesei. Atunci când găsesc acel copil, aşteaptă şi-l veghează. Copilul trebuie să fie sănătos la minte şi trup, iar pe măsură ce creşte, nu trebuie să fie atins de rahitism sau vărsat de vânt sau orice altă diformitate, nici să rămână orb. Dacă ajunge la vârsta de cinci ani nevătămat, atunci se ştie că trupul copilului este într-adevăr noul trup al Preotesei ce a murit. Iar fetiţa-i este

înfăţişată Regelui-Zeu, la Awabath şi este adusă aici la Templul său, unde este instruita timp de un an. Iar la sfârşitul acelui an este dusă la Sala Tronului iar numele-i este redat acelora ce-i sunt stăpâni, Cei Nenumiţi: căci ea este cea nenumită, Preoteasa Mereu Renăscută.

Aceasta era povestea, cuvânt cu cuvânt cum i-o spusese Thar şi niciodată nu îndrăznise să întrebe un cuvânt mai mult. Preoteasa cea slabă nu era crudă, dar era foarte rece şi trăia după o lege de fier, iar Arha se temea de ea. Dar de Manan nu-i era nici pe departe frică şi-i dădea ordine:

— Spune-mi acum cum am fost aleasă Eu! – Iar el îi spunea din nou.

— Am plecat de aici, mergând către nord şi vest, în a treia zi a lunii în creştere, căci Arha-cea-care-fusese murise în cea de-a treia zi a ultimei luni. Prima dată am mers la Tenacbah, care e un oraş mare, deşi cei care le-au văzut pe amândouă deopotrivă, spun că faţă de Awabath nu e mai mult decât puricele pe lângă elefant. Dar pentru mine e destul de mare, trebuie să fie de zece ori o sută de case în Tenacbah! Şi am mers mai departe la Gar. Dar nimănui din acele oraşe nu i se născuse o fetiţă în cea de-a treia zi a lunii, cu o lună de zile în urmă. Erau unii care aveau băieţi, dar băieţii nu ne servesc la nimic. Aşa că am luat-o înspre ţinutul muntos la nord de Gar, spre micile oraşe şi sate de acolo. Acela e şi ţinutul meu de baştină. M-am născut pe acele dealuri, acolo unde râurile aleargă nestânjenite şi pământu-i verde. Nu în pustiul ăsta.

Vocea hârâită a lui Manan suna ciudat când rostea cuvintele acelea, iar ochii mici i se pierdeau în pliurile pleoapelor. Se oprea puţin şi într-un sfârşit continua să povestească.

— Şi astfel îi găseam şi le vorbeam tuturor celor care avuseseră copii în ultimele luni. Unii ne minţeau: „Da, cum să nu! Fetiţa noastră s-a născut în a treia zi a lumii!”, căci oamenii săraci, să ştii, se descotorosesc bucuroşi de un copil fetiţă. Mai erau şi alţii, atât de săraci, trăind în colibe singuratice pe văile dintre dealuri, încât nu ţineau şirul zilelor şi abia ştiau să socotească trecerea timpului, astfel încât nu puteau să spună cu siguranţă ce vârstă le aveau copiii. Dar adevărul ieşea mereu la iveală, dacă stăruiam îndeajuns cu întrebările. Era însă o muncă

înceată. Într-un final, am găsit o fetiţă, într-un sat de zece case, în văile cu livezi, la vest de Entat. Avea opt luni, de atâta timp începuserăm căutările. Dar se născuse în noaptea în care murise Preoteasa Mormintelor, chiar în decursul orei în care murise. Era o fetiţă zdravănă ce şedea pe genunchii mamei şi ne privea pe toţi cu ochi strălucitori, îngrămădiţi în singura încăpere a casei, ca liliecii în peşteră. Tatăl era un om sărac. Se ocupa de merii din livada unuia bogat şi nu avea pe lume decât cinci copii şi o capră. Nici măcar casa nu era a lui. Acolo ne înghesuiserăm cu toţii, şi-ţi puteai da seama după felul în care preotesele se uitau la copilă şi vorbeau una cu cealaltă, că ştiau că în sfârşit o găsiseră pe Cea Renăscută. Mama copilei îşi dădu seama şi ea de acestea. Ţinea copila în braţe şi nu scotea un cuvânt. Aşa că, ne-am întors a doua zi. Şi ce să vezi! Micuţa cu ochii strălucitori, într-un pătuţ de trestii, plângând şi urlând, iar pe tot corpul o mulţime de urme roşii de febră, iar mama tânguindu-se mai tare decât copila:

— Vai, vai, copila mea a fost atinsă de Degetele Vrăjitoarei!

Aşa i-a zis. Avea vărsat de vânt, vroia să zică. Şi în satul meu i se spunea tot Degetele-Vrăjitoarei. Dar Kossil, cea care este acum Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, se apropie de pătuţ şi luă fata în braţe. Ceilalţi se dădură cu toţii înapoi, şi eu împreună cu ei. Nu pun eu preţ prea mare pe viaţa mea, dar cine intră de bunăvoie într-o casă unde este vărsat de vânt? Dar acesteia frica-i era străină. Luă în braţe copilul şi spuse:

— Nu are febră – Scuipă pe deget şi frecă urmele roşii, iar acestea se şterseră. Nu erau decât pete de suc de mure. Săraca mamă nătângă spera să ne prostească şi să-şi ţină copila.

Manan râse cu postă. Chipul său gălbui abia se schimbă, dar acum laturile feţei i se umflară.

Aşa că soţul femeii o bătu, căci se temea de furia preoteselor. Şi ne întoarserăm numaidecât în deşert, dar în fiecare an unul dintre oamenii Lăcaşului revenea în sat printre livezile de meri să vadă cum creştea copila. Trecură astfel cinci ani şi apoi Thar şi Kossil făcură şi ele călătoria, alături de gărzile Templului şi soldaţii cu coifuri roşii trimişi de Regele-Zeu să le escorteze în siguranţă. Au adus copila aici, căci într-adevăr era Preoteasa

Mormintelor renăscută şi aici îi era locul. Şi, ia spune, micuţo, cine era copila?

— Eu eram – spuse Arha – privind în zare ca şi când căuta cu privirile ceva ce nu putea să vadă, ceva ce-i scăpa.

O dată întrebă:

— Şi ce… ce făcu mama când veniră să-i ia copilaşul?

Dar Manan nu ştia. Nu le însoţise pe preotese în acea ultimă călătorie.

Iar ea însăşi nu-şi putea aminti. La ce bun să-şi amintească? Era pierdut, totul era pierdut. Venise unde trebuia să vină. Nu ştia decât un singur loc pe lume: Lăcaşul Mormintelor din Atuan.

În primul ei an acolo, dormise în dormitorul mare alături de celelalte novice, fete între patru şi paisprezece ani. Încă de pe atunci, dintre cei Zece Gardieni, Manan fusese desemnat ca şi gardianul său propriu, iar pătuţul ei fusese într-o mică firidă, în parte separată de lunga încăpere principală, cu grinzile joase a Casei cea Mare, unde fetele chicoteau şi şopteau între ele înainte de a adormi, unde căscau şi-şi împleteau una alteia cosiţele în lumina cenuşie a dimineţii.

Atunci când îi fu luat numele şi deveni Arha, dormi singură în Casa cea Mică, în patul şi odaia ce aveau să-i fie pat şi odaie pentru tot restul vieţii. Acea casă era a ei, Casa Preotesei Unice şi nimeni nu putea să intre acolo fără permisiunea ei. Până mai era încă destul de mică, îi plăcea să-i audă pe ceilalţi bătând umil la uşa ei şi să le spună: „Poţi să intri” şi o enerva faptul că cele două Mari Preotese, Kossil şi Thar, îşi luau permisiunea de la sine cuvenită şi intrau în casa ei fără să bată la uşă.

***

ZILELE TRECEAU, TRECEAU ŞI ANII, toţi la fel. Fetele din Lăcaşul Mormintelor îşi petreceau timpul la cursuri şi materii de Studiu. Nu se jucau jocuri. Nu aveau timp de joacă. Învăţau cântecele sacre şi dansurile sacre, istorisirile Ţinuturilor Kargade şi misterele zeilor cărora li se dedicau: Regele-Zeu care Stăpânea în Awabath, sau Fraţii Gemeni, Atwah şi Wuluah. Dintre toate, doar Arha învăţa riturile Celor Nenumiţi, iar acestea-i erau predate de o singură persoană, Thar, Marea Preoteasă a Zeilor Gemeni. Acest fapt o îndepărta de celelalte preţ de o oră sau chiar mai bine în fiecare zi, dar cea mai mare

parte a zilei şi-o petrecea, ca şi celelalte, muncind. Învăţau cum să toarcă şi să ţească lâna turmelor lor, cum să planteze şi să adune recolta, cum să pregătească mâncarea pe care o mâncau mereu: linte, hrişcă măcinată într-o pastă aspră pentru terci sau într-o faină fină pentru pâine nedospită, ceapă, varză, brânză de capră, mere şi miere.

Cel mai grozav lucru care li se putea întâmpla era să li se dea voie să meargă la pescuit în râul verde şi mocirlos care curgea prin deşert la o jumătate de milă nord-est de Lăcaş. Luau cu ele un măr sau o plăcintă de hrişcă rece pentru prânz şi stăteau toată ziua în lumina uscată a soarelui, prin stufăriş, privind cum curge lent apa verde şi cum se schimbă agale umbrele norilor pe fundalul munţilor. De chiuiai de entuziasm când undiţa se încorda şi scoteai din apă un peşte plat şi lucios ce se zbătea apoi pe malul râului şi se îneca la aer, atunci Mebbeth îţi şuiera ca o viperă: „Linişte, nu mai chiţăi aşa, nesăbuito!" Mebbeth, care servea în templul Regelui-Zeu, era o femeie întunecată, încă tânără, dar aspră şi tăioasă ca obsidianul. Pescuitul era pasiunea ei. Trebuia să i te supui şi să nu scoţi vreun sunet, altminteri nu te mai lua cu ea la pescuit, şi atunci nu mai puteai să ajungi la râu decât ca să aduci apă pe timpul verii, când fântânile aproape secau. Era o treabă jalnică, să te târăşti prin căldura dogoritoare şi albă, jumătate de milă până jos la râu, să umpli cele două căldări de pe prăjina pe care o cărai şi apoi s-o porneşti cât de iute te ţineau puterile pe deal în sus, înapoi la Lăcaş. Prima sută de metri era uşoară, dar apoi căldările deveneau din ce în ce mai grele, iar prăjina îţi ardea umerii ca o bară de oţel înroşit şi lumina te orbea pe drumul uscat, iar fiece pas era mai greoi şi mai încet. Într-un sfârşit ajungeai la umbra răcoroasă a curţii din spate a Casei cea Mare, lângă straturile cu legume, şi aruncai cu un pleoscăit apa din căldări în cisterna imensă. Apoi trebuia să te întorci şi s-o iei încă o dată de la capăt, şi înc-o dată, şi înc-o dată.

În interiorul Lăcaşului – nu avea şi nici n-avea nevoie de alte nume, căci era cel mai sacru şi cel mai străvechi dintre toate locurile din cele Patru Ţinuturi ale Imperiului Kargad – erau multe clădiri în care trăiau vreo două sute de oameni: trei temple, Casa cea Mare şi Casa cea Mică, încăperile gardienilor

eunuci şi strâns lipite de zid, barăcile paznicilor şi o mulţime de colibe ale sclavilor, magaziile, staulele oilor şi caprelor şi fermele. Văzut de la depărtare, de sus de pe dealurile aride de la vest unde nu creştea nimic în afară de salvie, iarbă sârmoasă în mănunchiuri răsfirate, buruieni mărunte şi ierburi de deşert, arăta ca un orăşel. Chiar şi de departe de pe câmpiile estice, privind în sus, se putea zări licărind şi lucind acoperişul aurit al Templului Zeilor Gemeni, ca un strop de mică într-un bloc de piatră.

Templul în sine era un cub de piatră, vopsit alb, fără ferestre, cu un portal jos şi o singură uşă. Mai semeţ, şi cu câteva secole mai nou, era Templul Regelui-Zeu, puţin mai jos de primul, cu un portic înalt şi un rând de coloane albe şi groase, cu capitelele pictate – fiecare dintre ele un buştean solid de cedru, adus pe mare de la Hur-at-Hur, unde sunt păduri şi tras peste câmpiile pustii ale Lăcaşului de muşchii încordaţi a douăzeci de sclavi. Un călător, apropiindu-se dinspre est, ar fi văzut mai întâi acoperişul aurit şi coloanele strălucitoare şi doar mai apoi, pe creasta Dealului Lăcaşului, deasupra tuturor, roşiatic şi ruinat ca şi deşertul însuşi, cel mai străvechi dintre templele acestei rase: imensa, joasa Sală a Tronului, cu ziduri peticite, bolta turtită şi năruită.

În spatele Sălii şi împrejmuind întreaga creastă a dealului, se-ntindea un zid masiv de piatră, zidit cu mortar şi pe jumătate căzut în multe locuri. În interiorul cercului format de zid, mai multe pietre negre, înalte de optsprezece sau douăzeci de picioare, se înălţau din pământ ca nişte degete imense. Odată ce le vedeai, nu-ţi mai puteai lua ochii de la ele. Stăteau acolo, pline de înţeles şi totuşi, nu s-ar fi putut spune exact ce înţeles ascundeau. Erau nouă. Una stătea dreaptă, celelalte se mai sprijineau oarecum, două căzuseră cu totul. Erau acoperite de o crustă de licheni cenuşii şi portocalii, de parc-ar fi fost stropite cu vopsea, toate în afară de una, care era dezgolită şi neagră, cu un luciu sumbru. Era netedă la atingere, dar pe celelalte, sub crusta de licheni, se puteau zări, ori simţi la pipăit, încrustări vagi – forme, semne. Aceste nouă pietre erau Mormintele din Atuan. Se spunea că fuseseră înălţate de pe vremea primilor oameni, încă de când fusese creat ţinutul Earthsee. Fuseseră

plantate pe întuneric când pământurile se ridicaseră din adâncurile oceanelor. Erau de departe mai străvechi decât Regii-Zei din Kargad, mai vechi decât Zeii Gemeni, mai străvechi decât lumina. Erau mormintele celor care fuseseră stăpâni înainte ca lumea oamenilor să ia fiinţă, a celor nenumiţi, iar cea care-i slujea nu avea nume.

Nu mergea des printre ele şi nimeni altcineva nu punea piciorul pe pământul pe care se înălţau, în vârful dealului, în interiorul zidului de piatră din spatele Sălii Tronului. De două ori pe an, la luna plină cea mai apropiată de echinocţiul de primăvară şi cel de toamnă, se ţinea un sacrificiu înaintea Tronului, iar ea ieşea de pe uşa joasă din spatele Atriului, purtând un vas mare de bronz plin cu sânge de capră fumegând. Trebuia să-l toarne, jumătate la picioarele pietrei negre ce rămăsese dreaptă, jumătate peste una dintre cele căzute ce zăceau acoperite de moloz, pătată de ofrandele de sânge de atâtea secole trecute.

Arha mergea câteodată singură, dis de dimineaţă şi rătăcea printre Pietre încercând să desluşească ridicăturile şi zgârieturile vagi ale încruntărilor, scoase mai bine în relief de unghiul jos al luminii, ori stătea acolo şi privea la munţii din vest, şi-n jos la acoperişurile şi zidurile Lăcaşului ce se-ntindeau la vale şi urmărea primele semne de agitaţie din jurul Casei Mari şi barăcilor paznicilor, şi turmele de oi şi capre pornind spre păşunile sărace de pe malul râului. Nu era niciodată nimic de făcut printre Pietre. Mergea doar pentru că i se dădea voie s-o facă, pentru că acolo era singură. Era un loc mohorât. Chiar şi în căldura de la prânz a verii deşertice, în jur stăruia o anumită răceală. Câteodată, vântul şuiera slab printre cele două Pietre care erau cele mai apropiate una de cealaltă, aplecate una spre alta, de parcă şi-ar fi destăinuit secrete. Dar nu era dezvăluit niciun secret.

De la Zidul Mormintelor pornea un alt zid de piatră, mai jos, trasând un semicerc lung şi întrerupt în jurul Dealului Lăcaşului şi trenând la nord către râu. Nu proteja prea mult Lăcaşul, ci mai degrabă îl împărţea în două: pe de o parte templele şi casele preoteselor şi a gardienilor, de cealaltă, casele paznicilor şi a sclavilor care lucrau pământul, se ocupau de animale şi de

proviziile Lăcaşului. Niciunul dintre aceştia nu trecea vreodată de zid, în afară de câteva ceremonii foarte sacre când paznicii, cu toboşarii şi trompetiştii lor, participau la procesiunea preoteselor. Nu intrau, însă, pe porţile templelor. Niciun alt bărbat nu putea pune piciorul pe pământul din interiorul Lăcaşului. Odată demult, se făceau pelerinaje într-acolo. Regi şi căpetenii veneau să se închine din cele Patru Ţinuturi. cu un veac şi jumătate în urmă, primul Rege-Zeu, venise să instituie ritualurile propriului său templu. Şi nici măcar el nu putu să intre printre Lespezi. Până şi el trebui să mănânce şi să doarmă în afara zidului din jurul Lăcaşul.

Zidul putea fi urcat cu uşurinţă, potrivind degetele picioarelor în crăpături. Într-o după-amiază de primăvară târzie, Cea Devorată şi o fată pe nume Penthe, stăteau sus pe zid.

Aveau amândouă doisprezece ani. Ar fi trebuit să fie în încăperea unde ţeseau, în Casa cea Mare, într-un pod imens din piatră. Ar fi trebuit să fie la marile războaie de ţesut, ţesând pânza neagră pentru robe. Se furişaseră afară să bea o gură de apă de la fântâna din curte şi atunci Arha zise „Haide!” şi-o conduse pe cealaltă fată la vale, ocolind Casa cea Mare, la adăpost de orice priviri, până la zid. Şedeau acum cocoţate pe el, la zece picioare înălţime, bălăngănindu-şi picioarele goale în afara zidului, privind peste câmpiile plate ce se-ntindeau la nesfârşit la est şi la nord.

— Mi-ar plăcea să pot vedea marea – spuse Penthe.

— La ce bun? – răspunse Arha, mestecând o tulpină amară de lăptucă pe care-o smulsese de pe zid.

Pământul era sterp, căci tocmai îşi pierduse roadele. Toată mulţimea de floricele de deşert, galbene, roz şi albe, mărunte, grăbite să-nflorească, se prefăcuseră în seminţe, împrăştiind puf mărunt şi umbreluţe de cenuşă albă în vânt, aruncându-şi halourile ingenioase de cârligaşe. Pământul de sub merii din livadă era o dună de alb şi roz învineţit. Crengile le erau verzi, singurii copaci verzi la mile distanţă de Lăcaş. Orice altceva, de la o zare la alta era de o culoare posomorâtă, roşiatică şi deşertică, doar munţii mai aveau o tentă albăstrui-argintie de la bobocii de salvie înflorită.

— Vai, nu ştiu la ce bun. Doar că aş vrea să mai văd şi ceva diferit. Aici totul e mereu la fel. Nu se întâmplă nimic.

— Orice se întâmplă oriunde, începe aici – spuse Arha.

— Da, ştiu… Dar aş vrea să văd ceva din toate astea şi în timp ce se întâmplă!

Penthe zâmbi. Era o fată delicată şi armonioasă. Îşi frecă tălpile picioarelor goale de pietrele încălzite de soare şi după o vreme, continuă:

— Ştii, când eram mică, locuiam în apropiere de mare. Satul nostru era chiar în spatele dunelor şi uneori obişnuiam să mergem să ne jucăm pe plajă. Îmi amintesc că o dată am văzut o flotă de corăbii departe pe mare, pierzându-se în zare. Corăbiile păreau dragoni cu aripi roşii. Unele aveau gâturi adevărate, cu capete de dragoni. Treceau pe lângă Atuan, dar nu erau corăbii kargade. Mai Marele oraşului spunea că veneau de la Vest, din Ţinuturile Interioare. Toţi veniseră să le vadă. Cred că se temeau că ar fi acostat. Trecură doar pe lângă Atuan. Nimeni nu ştia încotro mergeau. Poate mergeau să parte război în Karego-At. Dar dacă stau să mă gândesc mai bine, veneau de fapt dinspre insulele vrăjitorilor, unde toţi oamenii au culoarea noroiului şi pot să arunce vrăji asupra-ţi cât ai clipi.

— Nu şi asupra mea – spuse Arha cu înverşunare – nici măcar nu i-aş fi privit. Vrăjitorii aceştia sunt nişte ticăloşi blestemaţi. Cum de îndrăznesc să-şi apropie corăbiile atât de mult de Ţinutul Sacru?

— Păi, cred că Regele-Zeu îi va cuceri într-o bună zi şi-i va face pe toţi sclavi. Dar îmi doresc să pot să mai văd măcar o dată marea. În smârcurile lăsate de maree erau caracatiţe mici, iar dacă strigai „Bau! la ele, se albeau în întregime. Iată-l pe moşul ăsta de Manan, iară te caută.

Gardianul şi servitorul Arhei se apropia cu lentoare pe partea interioară a zidului. Se apleca din când în când să scoată câte o ceapă sălbatică din pământ. O punea lângă mănunchiul mare ce-i atârna în mână, apoi se îndrepta şi se uita în jur cu ochii săi maronii, mici şi mohorâţi. Se îngrăşase odată cu trecerea anilor, iar pielea-i gălbuie lucea la soare.

— Lasă-te în jos de partea bărbaţilor – şuieră Arha, şi amândouă fetele şerpuiră departe în josul zidului sprintene ca

şopârlele, până unde abia se mai puteau ţine de marginea de sus a zidului, invizibile din interior. Auziră paşii lui Manan apropiindu-se lent.

— Hu! Hu! Faţă de cartof! – îngână Arha, şoptind batjocoritor, încet precum vântul care trece printre ierburi.

Mersul greoi se opri.

— Hei! – spuse vocea cu nesiguranţă – Micuţo? Arha?

Tăcere.

Manan merse mai departe.

— Iuhuu! Faţă de cartof!

— Hu, cartof burtos! – şopti şi Penthe, apoi gemu, încercând să-şi înăbuşe chicotelile.

— E cineva acolo?

Tăcere.

— Of, of, of – suspină eunucul şi picioarele sale greoaie se târâră mai departe. Când se pierdu după coasta râpei, fetele se căţărară înapoi în vârful zidului. Penthe era roşie de râs şi de efort, dar Arha era parca turbată.

— Moşul ăsta nătâng, mă urmăreşte peste tot!

— Dar trebuie s-o facă – spuse Penthe, mai cumpătată – Este datoria lui să aibă grijă de tine.

— Cei pe care-i servesc au grijă de mine. Eu îi mulţumesc pe ei şi nu trebuie să mai mulţumesc pe nimeni altcineva. Toate aceste femei bătrâne şi jumătate de bărbaţi, toţi oamenii ăştia ar trebui să mă lase în pace. Eu sunt Preoteasa Unică!

Penthe o privi fix pe cealaltă fată.

— Ah, spuse ea încet, ah, ştiu că eşti, Arha…

— Ar trebui să mă lase în pace şi să nu-mi mai dea mereu ordine în stânga şi-n dreapta!

Penthe nu spuse o vreme nimic, dar oftă şi-şi bălăngăni picioarele grăsuţe în timp ce privea ţinuturile vaste şi palide ce se ridicau încet către un orizont înalt şi neclar.

— În curând o să fii tu cea care dă ordinele, să ştii – spuse încet într-un sfârşit – Peste încă doi ani nu vom mai fi copii. O să avem paisprezece ani. Eu voi merge să servesc în templul Regelui-Zeu, iar pentru mine lucrurile nu se vor schimba prea mult. Dar tu vei fi într-adevăr Marea Preoteasă atunci. Până şi Kossil şi Thar vor trebui să ţi se supună atunci.

Cea Devorată nu spuse nimic. Chipu-i era neclintit, ochii-i captau lumina cerului de sub sprâncenele negre, într-o strălucire pală.

— Ar trebui să ne întoarcem – spuse Penthe.

— Nu.

— Dar maestra ţesătoare i-ar putea spune lui Thar. Şi va fi în curând timpul pentru cele Nouă Cânturi.

— Eu nu mă mişc de aici. Şi nici tu.

— Pe tine nu te vor pedepsi. Pe mine, însă, da – spuse Penthe în felul său blând de a vorbi.

Arha nu-i răspunse. Penthe oftă, dar rămase acolo. Soarele se scufunda în aburi, sus deasupra câmpiilor. Departe, de-a lungul înclinării treptate a pământului, tălăngile oilor şi behăitul mieilor răsunau vag. Vântul primăvăratic bătea în pale uscate şi slabe, aducând arome dulcege.

Cele Nouă Cânturi erau aproape pe sfârşit când cele două fete se întoarseră. Mebbeth le văzuse stând pe Zidul Bărbaţilor şi-i spuse superioarei sale, Kossil, Marea Preoteasă a Regelui-Zeu.

Kossil avea mersul apăsat, chipul întunecat. Fără nici o expresie pe faţă sau în voce, le vorbi celor două fete, spunându-le s-o urmeze. Le conduse printre coridoarele de piatră ale Casei cea Mare, afară pe uşa din faţă, sus pe deal până la Templul lui Atwah şi Wuluah. Acolo vorbi cu Marea Preoteasă a acelui templu, Thar, înaltă, uscăţivă şi slabă ca şi piciorul unei căprioare.

Kossil îi spuse lui Penthe:

— Dă-ţi jos rochia.

O biciui pe fată cu un mănunchi de bastoane de trestie, care-i tăiară puţin pielea. Penthe îndură răbdătoare bătaia, cu lacrimi tăcute. Fu trimisă înapoi la ţesătorie fără cină şi nici ziua următoare nu primi nimic de mâncare.

— Dacă te mai prindem vreodată că te caţeri pe Zidul Bărbaţilor – spuse Kossil – ţi se vor întâmpla lucruri mult mai rele decât bătaia asta. Ai înţeles, Penthe?

Vocea lui Kossil era blândă, dar nu era binevoitoare. Penthe spuse: – Da – şi se furişă de-acolo, ghemuindu-se şi tresărind de durere, căci veşmintele grele îi zgâriau tăieturile de pe spate.

Arha stătuse alături de Thar să privească biciuirea. Acum o privea pe Kossil curăţând bastoanele biciului.

Thar îi spuse:

— Nu se cade să fii văzută căţărându-te şi fugind cu alte fete. Tu eşti Arha.

Rămase acolo mohorâtă şi nu răspunse.

— Este mai bine să faci doar ceea ce trebuie să faci. Tu eşti Arha.

Fata-şi ridică pentru o clipă ochii s-o privească pe Thar, apoi pe Kossil, şi era groaznic să vezi câtă ură şi furie îi înceţoşau privirile. Dar preoteasa cea slabă nu se îngrijea deloc de acestea. Mai degrabă confirmă, aplecându-se puţin înainte, aproape şoptit:

— Tu eşti Arha. Nu mai rămâne nimic altceva. Totul a fost devorat.

— Totul a fost devorat – repetă fata, aşa cum repeta în zilnic, în fiecare zi din viaţa sa de când avea şase ani.

Thar îşi înclină uşor capul. La fel făcu şi Kossil punând deoparte biciul. Fata nu li se închină, ci se întoarse supusă şi plecă.

După cina cu cartofi şi ceapă verde, mâncată în tăcere în refectoriul rece şi îngust, după cântarea imnurilor de seară şi ferecarea uşilor cu cuvintele sacre şi Ritualul scurt al celor Nerostite, munca pe acea zi fu încheiată. Acum fetelor li se permitea să urce în dormitor şi să joace jocuri cu zaruri şi beţigaşe, atâta timp cât mai ardea o singură lumină şi să şoptească în întuneric de la un pat la altul. Arha o porni peste curţile şi pantele Lăcaşului, aşa cum făcea în fiecare noapte, către Casa cea Mică, unde dormea singură.

Vântul nopţii era dulce. Stelele primăverii străluceau puternic, ca şi lanurile de narcise pe pajişti primăvara, ca şi strălucirea luminii pe mare în aprilie. Dar fata nu avea nici o amintire despre pajişti sau despre mare. Nu privi în sus.

— Hei, micuţo!

— Manan – spuse ea cu indiferenţă.

Umbra imensă se târî lângă ea, cu lumina stelelor lucindu-i pe creştetul pleşuv.

— Ai fost pedepsită?

— Eu nu pot să fiu pedepsită.
— Nu… Aşa e…
— Pe mine nu mă pot pedepsi. Nu îndrăznesc s-o facă.
Rămase acolo cu mâinile-i mari atârnând, zăpăcit şi greoi.
Dinspre robele lui negre şi vechi, rupte la tivitură şi prea scurte pentru măsura sa, Arhei îi venea miros de ceapă verde şi de salvie dulceagă.
— Pe mine nu mă pot atinge. Eu sunt Arha – spuse ea cu vocea pătrunzătoare şi ascuţită, apoi izbucni în lacrimi.
Mâinile mari şi primitoare o apucară şi-o traseră înspre el, o ţinură tandru, îi netezîră părul împletit.
— Lasă, lasă, albinuţa mea, fetiţa mea…
Auzi murmurul hârâit din golul adânc al pieptului său, şi se agăţă de el. În curând lacrimile i se opriră, dar se agăţă de Manan de parcă nu s-ar fi putut ridica singură.
— Sărăcuţa de tine – şopti el şi luă în braţe copila şi-o duse până la pragul casei unde dormea singură. O puse jos.
— Mai bine acum, micuţo?
Încuviinţă din cap, se întoarse cu spatele la el şi intră în casa întunecată.

CAPITOLUL 3

PRIZONIERII

Paşii LUI Kossil RĂSUNARĂ pe coridorul Casei cele Mică, egali şi hotărâţi. Silueta înaltă şi greoaie umplu pragul odăii, se micşoră când preoteasa se închină atingând podeaua cu un genunchi şi se umflă când aceasta se-ndreptă iarăşi la adevărata ei statură.

— Stăpână!

— Ce este, Kossil?

— Până acum mi-a fost permis să mă îngrijesc de anumite chestiuni legate de Regatul Celor Nenumiţi. Dacă doreşti, a sosit timpul ca şi tu să-nveţi şi să vezi, să preiei sarcinile pe care încă nu ţi le-ai amintit în această viaţă.

Fata nu părăsise defel odaia fără ferestre. Se presupunea că meditează, când de fapt nu făcea nimic şi nu se gândea aproape la nimic. Trecu ceva timp până chipul său putu să-şi schimbe expresia fixă, mohorâtă, semeaţă. Şi totuşi i se schimbă, deşi încerca s-o ascundă. Spuse apoi, cu o undă de şiretenie în glas:

— Labirintul?

— Nu vom intra până în Labirint. Dar va trebui să traversăm Cripta.

În tonul vocii lui Kossil era parcă o undă de teamă sau poate se prefăcea că se teme, pentru a o speria pe Arha. Fata se ridică fără grabă şi spuse indiferent:

— Prea bine.

Însă se bucura în inima sa, pe când urma silueta greoaie a preotesei Regelui-Zeu: În sfârşit! În sfârşit! O să-mi văd în sfârşit domeniul!

Împlinise cincisprezece ani. Trecuse mai bine de un an de când devenise femeie, şi odată cu această trecere, preluase puterile sale depline de Preoteasă Unică a Mormintelor din Atuan, cea mai mare preoteasă dintre toate preotesele din Ţinuturile Kargade, cea căreia nici chiar Regele-Zeu nu-i putea prunci. Cu toţii se închinau înaintea ei acum, chiar şi întunecatele Thar şi Kossil. Amândouă-i vorbeau cu consideraţie

şi grijă. Dar nu se schimbase nimic. Nu se întâmpla nimic. O dată ce se încheiară ceremoniile sale de invertire, zilele continuară să se scurgă la fel ca întotdeauna. Trebuiau să toarcă lână, să ţeasă pânza neagră, să macine mâncarea, să îndeplinească ritualurile. Cele Nouă Cânturi trebuiau cântate în fiecare seară, uşile trebuiau binecuvântate, Pietrele trebuiau hrănite cu sânge de capră de două ori pe an, iar dansurile lunii noi trebuiau dansate dinaintea Tronului Gol. Şi astfel trecuse tot anul, la fel cum trecuseră şi anii de dinaintea acestuia. Aveau să treacă oare la fel toţi ceilalţi ani din viaţa ei?

Uneori, plictiseala-i creştea atât de mult pe dinăuntru, încât o simţea ca pe o frică groaznică: o înhăţa de gât. Nu cu mult timp în urmă, simţise nevoia să vorbească despre aceasta. Trebuia să-i vorbească despre asta cuiva, altfel ar fi înnebunit. Manan fu cel cu care vorbi. Mândria o reţinea să vorbească cu celelalte fete şi precauţia o reţinea să vorbească cu celelalte femei mai bătrâne, dar Manan nu era nimic mai mult decât un bătrân servitor fidel. Ceea ce-i spunea lui nu conta. Spre surprinderea ei, Manan avu să-i dea un răspuns bun.

— Cu mult în urmă – spuse el – ştii, micuţo, înainte ca cele patru ţinuturi ale noastre să se unească într-un singur imperiu, înainte să ne stăpânească un singur Rege-Zeu, mai erau o mulţime de alţi regi, prinţi şi căpetenii mai neînsemnate. Se certau mereu între ei, şi veneau aici ca să-şi rezolve disputele. Veneau aşadar din ţinutul nostru Atuan, şi din Karego-At, din Atnini şi chiar din Hur-at-Hur, toate căpeteniile şi prinţii cu servitorii şi oştirile lor. Şi toţi te întrebau ce ar trebui să facă. Iar tu mergeai dinaintea Tronului Gol şi le aduceai sfaturile celor Nenumiţi. Asta, însă, a foit cu mult în urmă. După o vreme, Preoţii-Regi deveniră stăpâni pe întregul Karego-At, şi-n curând stăpâniră şi peste Atuan. Iar apoi, timp de patru sau cinci vieţi omeneşti, Regii Zei stăpâniră peste toate cele patru ţinuturi laolaltă şi le făcură un singur imperiu. Şi astfel, lucrurile se schimbară. Regele-Zeu putea îndepărta căpeteniile nesupuse şi putea încheia toate certurile el însuşi. Iar pentru că, după cum vezi, regele este acum Zeu, nu mai trebuie să consulte prea des Nenumiţii.

Arha se opri să chibzuiască la asta. Timpul nu însemna mare lucru aici, în ţinutul deşertic, sub Pietrele neschimbate. Ducea o viaţă ce fusese trăită în acelaşi fel de la începutul lumii. Nu era obişnuită să se gândească la schimbarea lucrurilor, la moartea vechilor obiceiuri şi la naşterea altora noi. Nu i se părea la îndemână să privească lucrurile în acea lumină.

— Puterile Regelui-Zeu sunt mult mai prejos decât puterile Celor pe care-i slujesc eu – spuse ea – încruntându-se.

— Desigur… desigur… Dar nu-i poţi spune asta aşa făţiş unui Zeu, albinuţo. Şi nici preotesei care-l slujeşte.

Surprinzându-i licărirea din ochii mici şi căprui, se gândi la Kossil, Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, de care se temuse încă de când venise prima dată la Lăcaş, şi-i dădu ascultare lui Manan.

— Dar Regele-Zeu şi supuşii săi neglijează adorarea Mormintelor. Nimeni nu mai vine la ele.

— Păi, încă mai trimite aici prizonierii pentru a fi sacrificaţi. Cu siguranţă nu neglijează asta. Şi nici darurile ce li se cuvin Celor Nenumiţi.

— Ce daruri! Templul său este vopsit proaspăt în fiecare an, altarul e încărcat de aur, iar în lămpi arde ulei de trandafir! Şi priveşte în schimb Sala Tronului – plină de găuri în acoperiş, bolta e crăpată, zidurile sunt pline de şoareci, bufniţe şi lilieci… Dar nu contează, căci va dăinui cu mult peste Regele-Zeu şi toate templele sale şi toţi regii ce-i vor urma. A fost acolo de dinaintea lor şi când vor pieri cu toţii, va fi încă aici. Este centrul lucrurilor.

— Este centrul lucrurilor.

— Mormintele ascund comori. Thar îmi vorbeşte despre ele uneori. Sunt acolo destule comori încât să umple templul Regelui-Zeu de zece ori. Aur şi trofee date în urmă cu multe secole, de sute de generaţii, cine mai ştie de când. Sunt toate ascunse în gropi şi cripte, sub pământ. Nu vor să mă ducă încă acolo, mă lasă să aştept şi iară s-aştept. Dar eu ştiu cum e acolo. Sub Sală, sub întregul Lăcaş, sub locul în care stăm noi acum, este plin de încăperi neştiute, o încurcătură grozavă de tuneluri, un Labirint. E ca un oraş imens şi întunecat, sub deal. E

plin de aur, de săbiile vechilor eroi, de coroane vechi, oase, ani trecuţi şi tăcere.

Vorbea de parcă era în transă, în extaz. Manan o urmărea. Chipul său fleşcăit nu exprima niciodată mai mult decât grijă şi tristeţe apatică. Acum, însă, era mai trist decât de obicei.

— Păi, tu eşti stăpână peste toate acestea – spuse el – Peste tăcere şi peste întuneric.

— Da, sunt. Dar nu vor să-mi arate nimic, doar încăperile de deasupra pământului, din spatele Tronului. Nici măcar nu mi-au arătat intrările lăcaşurilor de sub pământ. Doar bombănesc despre ele uneori. Mă ţin departe de propriu-mi domeniu! De ce mă fac să aştept şi iar s-aştept?

— Eşti tânără. Şi probabil – spuse Manan cu alto-ul său hârâit – probabil că le e teamă, micuţo. La urma urmelor, nu este domeniul lor. Este al tău. Ele sunt în pericol când intră acolo. Nu există niciun muritor care se nu se teamă de cei Nenumiţi.

Arha nu spuse nimic, dar ochii-i sclipiră. Încă o dată, Manan îi arăta o nouă cale de a vedea lucrurile. Kossil şi Thar i se păruseră mereu atât de grozave şi reci, atât de puternice, încât nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut să se teamă de ceva. Şi totuşi, Manan avea dreptate. Se temeau de acele locuri, de puterile din care făcea parte Arha, cărora ea le aparţinea. Le era frică să meargă în locurile întunecate ca nu cumva să fie devorate.

Acum, în timp ce cobora scările Casei cea Mică alături de Kossil şi urca pe cărarea şerpuită către Sala Tronului, îşi amintea de conversaţia cu Manan şi se bucură din nou. Oriunde o vor duce şi orice-i vor arăta, n-o să-i fie frică. O să-şi ştie drumul.

Pe cărare, puţin mai în spatele său, Kossil îi vorbi:

— Una dintre sarcinile stăpânei mele, precum prea bine ştie, este să sacrifice anumiţi prizonieri, criminali de viţă nobilă, care, prin sacrilegiu ori trădare, au păcătuit în faţa stăpânului nostru Regele-Zeu.

— Sau în faţa Celor Nenumiţi – spuse Arha.

— Într-adevăr. Desigur că, pe cât mai este copilă încă, Cea Devorată nu trebuie să îndeplinească încă aceste sarcini. Dar stăpâna mea nu mai este o copilă. În Sala Lanţurilor se află

acum prizonieri trimişi cu o lună în urmă din bunăvoinţa stăpânului nostru Regele-Zeu, din oraşul său Awabath.

— Nu ştiam că au fost aduşi prizonieri. De ce nu mi s-a spus?

— Prizonierii sunt aduşi noaptea, în mare taină, aşa cum o cer din timpuri străvechi ritualurile Mormintelor. Stăpâna mea va urma calea secretă, dacă va ţine cărarea ce merge pe lângă zid.

Arha o porni pe cărare, urmând marele zid de piatră ce lega Mormintele de sala boltită. Pietrele din care era construit erau masive. Cele mai mici depăşeau greutatea unui om, iar cele mai mari erau cât căruţele. Deşi nu aveau forme egale, erau potrivite şi îmbucate cu grijă. Totuşi, în anumite locuri, marginea de sus a zidului se năruise, iar stâncile zăceau într-o grămadă deformată. Doar trecerea unei bune bucăţi de vreme ar fi putut cauza năruirea aceea, secole întregi de zile deşertice arzătoare şi nopţi îngheţate, mişcările milenare şi imperceptibile ale dealurilor în sine.

— Zidul Mormintelor este foarte uşor de trecut – spuse Arha în timp ce înaintau pe la baza acestuia.

— Nu avem destui oameni ca să-l reparăm – răspunse Kossil.

— Dar avem destui ca să-l păzim.

— Doar sclavi. Ei nu sunt de încredere.

— Pot fi de nădejde dacă sunt speriaţi. Să primească dară şi ei aceeaşi pedeapsă ca şi străinul pe care-l vor lăsa să calce pe pământul sacru de după zid.

— Şi care ar fi acea pedeapsă? – Kossil nu întreba ca să afle răspunsul. O învăţase chiar ea pe Arha răspunsul, cu mult timp în urmă.

— Să fie decapitaţi în faţa Tronului.

— Este dorinţa stăpânei mele să fie pus un gardian pe Zidul Mormintelor?

— Da, aşa este – răspunse fata. În interiorul mânecilor lungi şi negre, degetele i se încleştară de exaltare. Ştia că preoteasa nu vroia să folosească inutil un sclav pentru îndatorirea de a păzi zidul şi într-adevăr era o risipă, căci ce străini veneau aici vreodată? Era prea puţin probabil ca vreun om să rătăcească, din nenoroc sau voit, la mai puţin de o milă de Lăcaş fără să fie zărit. Cu siguranţă nu se putea apropia de Morminte. Dar un

gardian era o onoare ce i se cuvenea, iar Kossil nu i se putea împotrivi. Trebuia să i se supună lui Arha.

— Aici – rosti cu vocea sa rece.

Arha se opri. Mersese adesea pe acea cărare ce urmărea Zidul Mormintelor şi-o cunoştea amănunţit, ca pe orice alt cotlon al Lăcaşului, fiece piatră, ghimpe ori scai. Marele zid de piatră se ridica în stânga sa de trei ori cât ea, iar în dreapta, dealul era tăiat într-o vale puţin adâncă şi aridă, ce se ridica din nou înspre piciorul dealului din partea de vest. Se mai uită o dată peste împrejurimi şi nu văzu nimic ce nu mai văzuse înainte.

— Sub stâncile roşii, stăpână.

La câţiva paşi în jos, în pantă, o ridicătură de lavă roşie forma un fel de treaptă sau culme mică în deal. Când coborî până acolo şi se opri în dreptul ei, cu faţa la stânci, Arha îşi dădu seama că arătau ca o intrare neşlefuită, înaltă de patru picioare.

— Ce-i de făcut?

Învăţase cu mult în urmă că în locurile sacre n-are rost să încerci să deschizi o uşă până nu ştii cum se deschide.

— Stăpâna mea are toate cheile locurilor întunecate.

De când începuseră ritualurile înaintării sale în vârstă, Arha purtase la centură un inel de fier de care atârna un mic pumnal şi treisprezece chei, unele lungi şi grele, altele mici ca şi cârligele de prins peşte. Ridică inelul şi răsfiră cheile.

— Aceea – spuse Kossil – arătând cu degetul, apoi îşi puse arătătorul gros pe o crăpătură între două bucăţi de piatră roşii denivelate.

Cheia, o tijă lungă de fier, ornamentată cu două talismane, intră în crăpătură. Arha o roti către stânga cu amândouă mâinile, căci părea să se fi înţepenit. În schimb, se întoarse uşor.

— Acum?

— Împreună!

Împinseră împreună piatra dură, la stânga de gaura cheii. Greoi, dar fără să se oprească şi fără să facă prea mult zgomot, o secţiune inegală din piatra roşie se urni înspre interior, până când se făcu o deschizătură în gustă. Înăuntrul ei era întunecime.

Arha se apleacă şi intră.

Kossil, o femeie corpolentă şi gros îmbrăcată, fu nevoită să se-nghesuie prin deschizătura prea îngustă. De cum intră, împinse uşa cu spatele şi încordându-se, o închise.

Înăuntru era negru absolut. Nu era niciun fir de lumină, întunericul apăsa pe ochii deschişi ca o pâslă umedă.

Se ghemuiră, aproape că stăteau în genunchi, căci locul nu avea mai mult de patru picioare înălţime şi era atât de îngust încât mâinile Arhei atinseră de-ndată pe bâjbâite, pietre jilave şi la dreapta şi la Stânga.

— Ai adus o lumină?

Vorbea şoptit, aşa cum ai vorbi în întuneric.

— N-am adus nici o lumină – răspunse Kossil, în spatele ei. Şi vocea lui Kossil era scăzută, dar suna ciudat, de parcă ar fi zâmbit. Kossil nu zâmbea niciodată. Inima Arhei tresări. Sângele i se umflă în gât. Îşi spuse cu dârzenie: Acesta este locul meu, eu aparţin acestui loc, n-o să-mi fie frică!

Dar nu rosti nimic cu voce tare. Porni înainte. Nu putea merge decât pe un singur drum. Ducea în interiorul dealului şi-n jos.

Kossil o urmă, gâfâind, iar robele i se frecau şi se zgâriau de piatră şi pământ.

Deodată, tavanul se înălţă: Arha putu să stea în picioare şi când îşi întinse mâinile nu dădu de niciun perete. Aerul, care fusese apăsător şi mirosea a pământ îi atingea acum faţa cu o umezeală mai răcoroasă, iar mişcările-i aproape imperceptibile dădeau impresia de mare întindere. Arha făcu câţiva paşi precauţi înainte, în întunericul deplin. O pietricică îi alunecă sub sandală, lovi o altă pietricică, iar sunetul slab trezi ecouri, multe ecouri, infime, îndepărtate, apoi şi mai îndepărtate. Caverna părea să fie imensă, înaltă şi lată, şi totuşi, nu era goală: ceva în întunericul ei, suprafeţe ale unor obiecte sau despărţituri invizibile, rupeau ecoul într-o mie de fragmente.

— Trebuie că aici suntem sub Pietre – spuse fata şoptit, iar şoapta sa răsună în întunecimea goală şi se frânse în firicele de sunet fine ca şi pânzele de păianjen, ce se agăţau încă îndelung de auz.

— Da. Aceasta este Cripta. Mergi înainte. Eu nu pot să rămân aici. Urmează zidul din stânga. Treci de trei deschizături.

Şoapta lui Kossil şuieră (iar micile ecouri o îngânară îndeaproape). Se temea, într-adevăr îi era frică. Nu-i plăcea să fie aici, printre Cei Nenumiţi, în mormintele lor, în cavernele lor, în întuneric. Nu era locul ei, nu aparţinea de el.

— Voi veni aici cu o torţă – spuse Arha, ghidându-se după zidul cavernei prin pipăitul degetelor sale, uimindu-se de formele stranii ale pietrelor, de scobituri şi umflături, curbe fine şi margini, aspre ca şi dantela aici, netede ca şi alama mai încolo: cu siguranţă fuseseră sculptate. Poate că întreaga cavernă fusese lucrată de sculptori din timpuri străvechi?

— Aici lumina este interzisă – Şoapta lui Kossil fu ascuţită. Chiar pe când rostea cuvintele, Arha ştiu că aşa trebuie să fie. Aici era chiar sălaşul întunericului, cel mai adânc miez al nopţii.

Degetele-i trecură de trei ori peste o gaură în întunecimea complicată, stâncoasă. A patra oară simţi înălţimea şi lăţimea deschizăturii şi intră. Kossil o urmă.

În acest tunel, ce urca iarăşi într-o mică pantă, trecură de o deschizătură la stânga, apoi la o bifurcaţie, o luară spre dreapta, îşi găseau drumul prin pipăit, bâjbâind prin orbirea subpământeană şi tăcerea lăuntrică a pământului. Într-un astfel de coridor, trebuia să atingi aproape fără oprire amândouă părţile laterale ale tunelului, să nu cumva să treci de vreo deschizătură ce trebuia pusă la socoteală, sau să nu-ţi scape bifurcarea cărării. Nu te puteai ghida decât după pipăit. Nu puteai vedea drumul, ci ţi-l urmăreai cu mâinile.

— Acesta este Labirintul?

— Nu. Acesta este un labirint mai mic, chiar dedesubt de Tron.

— Unde este intrarea în Labirint?

Arhei îi plăcea acest joc în întuneric, vroia să i se dea de rezolvat o enigmă şi mai grea.

— La a doua deschizătură am intrat în Criptă. Caută acum cu mâinile o uşă la dreapta, o uşă de lemn, poate că am şi trecut deja de ea.

Arha auzea mâinile lui Kossil bâjbâind agitate de-a lungul zidului, zgâriindu-se de piatra dură. Pipăi piatra uşor cu vârfurile degetelor şi numaidecât simţi fibra netedă a lemnului. Se

împinse în ea, iar uşa se deschise cu uşurinţă. Pentru o clipă, rămase ţintuită locului, orbită de lumină.

Intrară într-o încăpere largă şi joasă, cu pereţii sculptaţi şi luminată de o torţă fumegândă suspendată de un lanţ. Locul era îmbâcsit de fumul torţei, ce nu avea unde să se risipească. Ochii o usturau şi-i lăcrimau.

— Unde sunt prizonierii?

— Acolo.

Într-un sfârşit îşi dădu seama că cele trei movile de ceva din capătul celălalt al încăperii erau oameni.

— Uşa nu-i încuiată. Nu este păzită?

— Nu-i nevoie de niciun paznic.

Înaintă puţin, şovăind, cercetând cu privirile prin ceaţa fumurie. Prizonierii erau încătuşaţi la ambele glezne şi de o încheietură a mâinii de nişte inele imense bătute în piatra zidului. Dacă unul dintre ei vroia să se întindă pe jos, braţul încătuşat trebuia să-i rămână ridicat, atârnând de cătuşă. Părul şi bărbile li se încâlciseră într-un smoc care, împreună cu umbrele, le ascundea feţele. Unul dintre ei zăcea întins pe jumătate, iar ceilalţi doi stăteau jos sau ghemuiţi. Erau goi. Mirosul ce venea dinspre ei era mai puternic chiar şi decât duhoarea lăsată de fum.

Unul dintre ei părea s-o urmărească pe Arha. I se păru că vede licărirea ochilor, apoi nu mai fi sigură. Ceilalţi doi nu se mişcară şi nu-şi ridicară capetele.

Se întoarse cu spatele la ei.

— Nu mai sunt oameni – spuse ea.

— N-au foit niciodată oameni. Au fost demoni, spirite bestii ce au urzit intrigi împotriva vieţii sacre a Regelui-Zeu!

Ochii lui Kossil luciră de la lumina roşiatică a torţei.

Arha îi privi din nou, uimită şi curioasă.

— Cum îndrăzneşte un om să atace un zeu? Cum se poate aşa ceva? Tu! Cum de-ai îndrăznit să ataci un zeu în viaţă?

Cel care o privise se holba la ea prin încâlcitura neagră de păr, dar nu scoase o vorbă.

— Le-au fost tăiate limbile înainte de-a fi trimişi de la Awa-Bath – spuse Kossil – Nu le vorbi, stăpână. Sunt pângăriţi. Sunt

ai tăi, dar nu ca să le vorbeşti, nici să-i priveşti sau să te gândeşti la ei. Sunt ai tăi doar ca să-i poţi da Celor Nenumiţi.

— Cum trebuie să fie sacrificaţi?

Arha nu se mai uită la prizonieri. Se întoarse în schimb spre Kossil, refăcându-şi forţele de la corpul masiv, din vocea rece.

Simţi că ameţeşte, iar duhoarea fumului şi murdăriei o făceau să-i fie rău, deşi părea că gândeşte şi vorbeşte cu calm deplin. Nu mai făcuse dară aceste lucruri de multe ori înainte?

— Preoteasa Mormintelor ştie cel mai bine ce fel de moarte îi va mulţumi pe Stăpânii săi, şi ea trebuie s-o aleagă. Sunt multe feluri de a-i omorî.

— Atunci fie ca Gobar, căpitanul gardienilor, să le reteze capetele. Iar sângele să le fie vărsat dinaintea Tronului.

— La fel cum sunt sacrificate şi caprele? – Kossil părea că rânjeşte batjocoritor la lipsa ei de imaginaţie. Rămase pe gânduri. Kossil continuă:

— Şi-apoi, Gobar este un simplu muritor, şi nici o fiinţă umană nu poate să intre în Locurile Întunecate ale Mormintelor, cu siguranţă stăpâna mea îşi aminteşte de asta? Căci dacă intră, nu mai iese…

— Cine i-a adus aici? Cine îi hrăneşte?

— Gardienii care-mi servesc templul, Duby şi Uahto. Ei sunt eunuci şi pot intra aici în serviciul Celor Nenumiţi, la fel ca şi mine. Soldaţii Regelui-Zeu au lăsat prizonierii legaţi în afara zidului, iar eu şi gardienii i-am adus înăuntru pe Uşa Prizonierului, uşa dintre stâncile roşii. Aşa s-a făcut dintotdeauna. Mâncarea şi apa le este coborâtă printr-o trapă dintr-una dintre încăperile din spatele Tronului.

Arha privi în sus şi văzu, lângă lanţul de care atârna torţa, un pătrat de lemn încastrat în tavanul de piatră. Era mult prea mic pentru a-i permite unui om să se târască prin el, dar din el atârna o frânghie ce colora atât încât să pată ajunge la ea prizonierul din mijloc. Îşi întoarse din nou rapid privirile de la ei.

— Să nu li se mai aducă mâncare şi apă, atunci. Să fie lăsată torţa să se stingă de la sine.

Kossil se înclină.

— Iar cu corpurile, după ce mor?

— Să le îngroape Duby şi Uahto în marea cavernă prin care am trecut, în Criptă – spuse fata, iar vocea i se făcu aprigă şi ascuţită.

— Trebuie s-o facă în întuneric. Stăpânii mei le vor devora corpurile.

— Va fi făcut întocmai.

— Este aşa cum se cuvine, Kossil?

— Este bine, Stăpână.

— Să mergem, atunci – spuse Arha, foarte strident. Se întoarse şi se grăbi înapoi spre uşa de lemn şi ieşi afară din Sala Lanţurilor, în negura tunelului. Părea dulce şi liniştit ca o noapte lipsită de stele, tăcut, fără să poată fi pătruns de privire, fără lumină sau viaţă. Se afundă în întunericul curat, se mişcă cu repeziciune prin el ca un înotător în apă. Kossil se grăbea şi ea în spatele Arhei, rămânând în urmă, gâfâind şi huruind. Fără ezitare, Arha repetă cotiturile luate corect sau sărite, pe acelaşi drum pe care veniseră, ocoli imensa Criptă plină de ecouri şi se târî, se aplecă pe ultimul tunel lung ce ducea la uşa de piatră ferecată. Acolo se lăsă pe vine şi căută cheia lungă de pe inelul ce-l purta la centură. Nu era nici fir de lumină în peretele invizibil din faţă. Îl pipăi cu degetele căutând broasca, încuietoarea, ori mânerul dar nu găsi nimic. Unde trebuie să fie băgată cheia? Cum putea să iasă de-acolo?

— Stăpână!

Vocea lui Kossil, amplificată de ecouri, şuieră şi tună departe în urma sa.

— Stăpână, uşa nu se poate deschide din interior. Nu se poate ieşi pe acolo. Nu există cale de întoarcere.

Arha se ghemui, sprijinindu-se de Stâncă. Nu scoase o vorbă.

— Arha!

— Aici sunt.

— Vino!

Veni la Kossil, târându-se pe mâini şi pe genunchi de-a lungul coridorului, ca un câine, până la fustele preotesei.

— La dreapta. Grăbeşte-te! Eu nu pot să zăbovesc aici. Nu este locul meu. Urmează-mă.

Arha se ridică în picioare şi se ţinu de robele lui Kossil. Înaintară, urmând îndelung zidul straniu al cavernei la dreapta,

intrară apoi într-o gaură neagră de întuneric. Urcau acum, prin tuneluri, pe scări. Fata încă se mai ţinea de roba femeii. Îşi ţinea ochii închişi.

Ajunseră la lumină. Îi pătrundea roşie prin pleoapele închise. Crezu că era din nou lumina torţei din încăperea plină de fum şi nu-şi deschise ochii. Dar aerul mirosea dulceag, uscat şi mucegăit, un miros cunoscut. Picioarele-i erau pe o treaptă, abruptă, aproape ca o scară. Dădu drumul robei lui Kossil şi privi. Deasupra capului său se deschidea o trapă. Se-nghesui prin ea în urma lui Kossil. O duse într-o încăpere pe care-o ştia, o mică celulă de piatră în care erau două cufere şi cutii de fier, una dintre multele camere din spatele Sălii Tronului. Lumina zilei luci cenuşie şi fadă în coridorul din afara uşii acesteia.

— Cealaltă, Uşa Prizonierului, duce doar către interiorul tunelurilor. Nu duce şi afară din ele. Aceasta este singura ieşire. Iar de mai există vreo alta, eu n-o cunosc, şi nici Thar. Trebuie să ţi-o aminteşti singură, dacă mai este vreuna. Dar mă îndoiesc să mai fie.

Kossil încă mai vorbea încet, pe un ton cumva dispreţuitor. Chipul său greoi, era palid şi umed de sudoare sub gluga neagră.

— Nu-mi amintesc cotiturile spre ieşirea asta.

— Ţi le voi spune. Doar o singură dată. Trebuie să ţi le aminteşti. Data viitoare nu voi mai veni cu tine. Acesta nu este locul meu. Trebuie să vii singură.

Fata încuviinţă din cap. Privi faţa bătrânei şi se gândi ce stranie i se părea, palidă, cu teama greu de ascuns şi totuşi trufaşă, de parcă se bucura de slăbiciunile ei.

— O să vin singură data viitoare – spuse Arha, apoi încercând să se-ndepărteze de Kossil, îşi simţi picioarele cedând şi camera i se-ntoarse cu susul în jos dinaintea ochilor. Leşină într-o grămăjoară neagră la picioarele preotesei.

— O să înveţi – spuse Kossil, încă gâfâind, pironită locului – O să înveţi.

CAPITOLUL 4

VISE ŞI LEGENDE

ARHA NU SE SIMŢI BINE timp de câteva zile. O tratară împotriva febrei. Stătu la pat, sau în lumina blândă a soarelui tomnatic pe prispa Casei cele Mici, privind spre munţii de la vest. Se simţea slabă şi prostită. Îi veneau în minte mereu aceleaşi idei. Îi era ruşine că leşinase. Nu fusese pus niciun gardian pe Zidul Mormintelor, iar acum nu mai îndrăznea s-o întrebe pe Kossil despre asta. De fapt, nici nu mai vroia s-o vadă pe Kossil vreodată. Toate astea pentru că-i era ruşine că leşinase.

La lumina soarelui, îşi imagina adesea cum avea să se comporte data viitoare când ar fi mers în locurile întunecate de sub deal. Se gândi de multe ori la ce fel de moarte ar fi pruncit pentru următorul rând de prizonieri, o moarte mai complicată, mai potrivită pentru ritualurile Tronului Gol.

În fiecare noapte, se trezea ţipând în întuneric: – N-au murit încă! Sunt încă pe cale să moară!

Visa foarte mult. Visa că trebuia să gătească mâncare, cazane imense pline de terci cu cimbru şi să le verse printr-o gaură în pământ. Visa că trebuia să care un vas plin cu apă, un vas adânc de bronz prin întuneric şi să-l ducă cuiva căruia-i era sete. Nu putea ajunge, însă, niciodată la acesta. Se trezea, şi-i era şi ei însăşi sete, dar nu mergea să bea apă. Zăcea acolo trează, cu ochii larg deschişi, în odaia ei fără ferestre.

Într-o dimineaţă, Penthe veni s-o vadă. De pe prispă, Arha o zări apropiindu-se de Casa cea Mică, cu un aer lipsit de griji sau ţintă, de parcă s-ar fi nimerit doar să treacă prin apropiere. Dacă Arha nu i-ar fi spus nimic, nici n-ar fi urcat scările. Dar Arha se simţea singură, aşa că-i vorbi.

Penthe făcu plecăciunea până la pământ ce li se pretindea tuturor celor care se apropiau de Preoteasa Mormintelor şi apoi îşi dădu drumul pe treptele de mai jos de Arha şi scoase un sunet de genul „Pfiu!” Se înălţase şi se împlinise deliul de mult.

La cel mai mic efort, se roşea-n obraji, iar acum era roşie de la mers.

— Am auzit că eşti bolnavă. Ţi-am pus deoparte nişte mere.

Scoase deodată, de undeva de sub ampla-i robă neagră, o plasă de trestie în care erau vreo şase sau opt mere galbene perfecte. Viaţa ei era dedicată acum Regelui-Zeu şi servea în templul acestuia sub Kossil, dar nu era însă o preoteasă deplină şi îndeplinea încă sarcinile zilnice şi învăţa alături de celelalte novice.

— Anul ăsta eu cu Poppe am sortat merele şi ţi le-am păstrat pe cele mai bune. Le usucă întotdeauna pe cele mai bune. Desigur că se păstrează mai bine, dar pare aşa o pierdere. Nu-i aşa că sunt drăguţe?

Arha pipăi cojile satinate, de un auriu pal şi privi codiţele de care mai atârnau delicat frunze maronii.

— Da, sunt drăguţe.

— Ia unul, spuse Penthe.

— Nu acum. Ia tu unul.

Din politeţe, Penthe îl luă pe cel mai mic şi-l mâncă pe tot cu dibăcie din vreo zece muşcături suculente şi grijulii.

— Aş putea să mănânc cât e ziua de lungă, spuse ea. Nu mă satur niciodată. Mi-aş dori să fiu bucătăreasă în loc de preoteasă. Aş găti mult mai bine decât zgârcitul ăla de Nathabba şi, mai mult, aş putea să ling oalele... Ah, ai auzit de păţania lui Munith? Trebuia să cureţe vasele acelea de bronz în care se ţine uleiul de trandafir, ştii, borcanele alea înalte şi subţiri cu dopuri. A crezut că trebuie să le cureţe şi pe dinăuntru, aşa că şi-a băgat mâna înfăşurată într-o cârpă într-unul, ştii, şi n-a mai reuşit să şi-o scoată de acolo. S-a căznit aşa de mult încât mâna i s-a umflat şi i s-a mărit atât de mult încât într-adevăr i s-a înţepenit. A luat-o la goană prin toate dormitoarele urlând „Nu pot s-o scot! Nu pot s-o scot!” Iar Punţi e aşa de surd încât a crezut că e un incendiu undeva şi-a început să scrâşnească la ceilalţi paznici să vină şi să salveze novicele. Iar Uahto, care mulgea caprele, ieşi în fugă din staul în curte să vadă ce se-ntâmplă, lăsând poarta deschisă şi toate caprele care trebuiau mulse scăpară din ţarc, dădură buzna în curte şi nas în nas cu Punţi, cu paznicii şi cu fetiţele, cu Munith

care flutura vasul de bronz la capătul braţului, complet isterică şi se adunaseră mai toţi acolo când Kossil coborî din templu şi spuse „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?”

Chipul luminos şi rotund al lui Penthe fu cuprins de un rânjet batjocoritor, nici pe departe ca şi expresia rece a lui Kossil, şi totuşi cumva atât de asemănătoare cu Kossil încât Arha scoase un hohot de râs aproape îngrozit.

— „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?” spunea Kossil. Şi după aceea – după aceea o împunse capra maronie – Penthe se prăpădea de râs, lacrimile îi şiroiau pe obraz.

— Iar M-Munith lovi capra, capra cu v-v-vasul.

Se legănau amândouă înainte şi înapoi cuprinse de spasme de la atâta râs, ţinându-se de genunchi, înecându-se.

— Iar Kossil se întoarse şi zicând „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Către-către-către capră…

Sfârşitul poveştii se pierdu în hohotele lor de râs. Într-un final, Penthe îşi şterse ochii şi nasul şi începu alt măr fără să ia seama la ce face.

Râsul acela puternic o făcu pe Arha să ameţească puţin. Se calmă şi după o vreme întrebă:

— Tu cum ai ajuns aici, Penthe?

— Păi, eram a şasea fată pe care o avură mama şi tatăl meu şi pur şi simplu nu putură să crească atâtea fete şi să le mărite pe toate. Aşa că la şapte ani m-au adus la Templul Regelui-Zeu şi m-au consacrat acestuia. Asta s-a întâmplat în Ossawa. Dar cred că aveau prea multe novice acolo pentru că după puţin timp m-au trimis mai departe aici. Sau poate or fi crezut că voi deveni o preoteasă deosebit de bună sau aşa ceva. Dar ce s-au mai înşelat! Penthe muşcă din măr cu o faţă veselă ce deveni apoi tristă.

— Ai fi preferat să nu fii preoteasă?

— Şi încă cum! Bineînţeles! Mai degrabă m-aş mărita cu un crescător de porci şi-aş trăi într-un şanţ! Aş face mai degrabă orice altceva decât să stau aici îngropată de vie toate zilele din viaţa mea, cu o ceată de femei într-un deşert în ruină unde nu vine nimeni niciodată! Dar nu mă ajută cu nimic să-mi doresc să ies de aici, pentru că acum sunt deja consacrată zeului şi-i sunt

legată. Dar sper mult ca în următoarea mea viaţă să fiu o dansatoare în Awabath! Pentru că voi fi meritat să fiu!

Arha o fixă cu o privire întunecată. Nu înţelegea. I se părea că n-o mai văzuse niciodată până atunci pe Penthe, n-o mai privise şi n-o mai văzuse, dolofană, plină de viaţă şi sevă ca şi unul dintre merele sale aurii, mai mare dragul s-o priveşti.

— Templul nu înseamnă nimic pentru tine? – o întrebă, cam dur.

Penthe, mereu supusă şi uşor de intimidat, nu se alarmă de data aceasta.

— Ah, ştiu că Stăpânii-ţi sunt foarte importanţi – spuse ea cu o indiferenţă ce o şocă pe Arha.

— În orice caz, mi se pare de înţeles, de vreme ce tu eşti supusa lor unică şi specială. Tu nu ai fost doar consacrată, ci te-ai născut special pentru asta. Dar uită-te la mine. Ar trebui eu să mă tem şi aşa mai departe de Regele-Zeu? La urma urmelor, nu e decât un om, deşi e adevărat că trăieşte la Awabath într-un palat înconjurat de zece mile de acoperişuri aurite. Are în jur de cincizeci de ani şi e chel. Se vede clar din toate statuile lui. Şi-ţi pun pariu că trebuie să-şi taie unghiile de la picioare, la fel ca şi orice alt om. Ştiu foarte bine că e deopotrivă zeu. Dar părerea mea e că ar fi mult mai divinizat după ce va fi mort.

Arha era de acord cu Penthe, căci în sinea ei, începuse să creadă că auto-proclamaţii împăraţi Divini din Kargad nu erau decât nişte zei falşi şi parveniţi ce-ncercau să-şi însuşească adoraţia supuşilor pe seama Puterilor eterne şi adevărate. Dar mai era ceva în spatele cuvintelor lui Penthe cu care nu putea să fie de acord, ceva ce-i era complet necunoscut şi înfricoşător. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de diferiţi puteau să fie oamenii şi cât de diferit vedeau viaţa. Se simţea de parcă s-ar fi uitat dintr-o dată în sus şi-ar fi văzut o planetă imensă complet nouă, împânzită de oameni, atârnând chiar de fereastra ei, o lume cu totul ciudată, una în care zeii nu contau. Se temea de tăria necredinţei lui Penthe. Izbucni, speriată:

— Aşa e. Stăpânii mei sunt morţi de mult, mult timp. Şi n-au fost niciodată oameni. Ştii, Penthe, te-aş putea chema să serveşti Mormintele – Vorbea cu un ton plăcut, de parcă i-ar fi oferit prietenei sale o alternativă mai bună.

Roşeaţa din obrajii lui Penthe se stinse într-o clipă.

— Da – spuse ea – Ai putea. Dar eu nu... nu aş fi potrivită pentru aceasta.

— De ce?

— Îmi e frică de întuneric – spuse Penthe cu vocea scăzută.

Arha scoase un sunet slab ca o dojană, dar era mulţumită, îşi demonstrase punctul de vedere. Poate că Penthe avea puţină credinţă în zei, dar se temea amarnic de puterile de nenumit ale întunericului – asemeni oricărui biet suflet de muritor.

— Nu aş face-o decât dacă mi-ai cere-o tu, să ştii – spuse Arha.

Între ele căzu o tăcere îndelungată.

— Începi să semeni din ce în ce mai mult cu Thar – zise Penthe în felul său ei molatec şi visător – Mulţumesc cerurilor că nu începi să semeni cu Kossil! Dar tu eşti atât de puternică. Ce mult mi-aş dori să fiu şi eu la fel de tare. Mie nu-mi place decât să mănânc...

— Dă-i drumul – spuse Arha amuzată, cu un aer superior iar Penthe isprăvi lent, până la seminţe, un al treilea măr.

***

ÎNDATORIRILE NESFÂRŞITULUI RITUAL AL LĂCAŞULUI o scoaseră pe Arha din intimitatea sa două zile mai târziu. O capră fătă iezi gemeni înainte de vreme şi urmau să le fie sacrificaţi Zeilor Fraţi-Gemeni, după cum era obiceiul: un ritual important, la care Prima Preoteasă trebuia să asiste negreşit. Urmau nopţile cele lipsite de lună, iar ceremoniile întunericului trebuiau îndeplinite dinaintea Tronului Gol. Arha respiră fumul narcotic al ierburilor ce ardeau pe tăvi late de bronz dinaintea Tronului şi dansă, singură, în negru. Dansă pentru spiritele nevăzute ale celor morţi şi a celor nenăscuţi şi pe ce dansa, spiritele se-ngrămădeau în aerul din jurul ei, urmărindu-i picioarele ce se întorceau şi se învârteau şi gesturile lente şi sigure ale braţelor. Cânta cântecele ale căror cuvinte nu le putea înţelege niciun om, pe care le învăţase, silabă cu silabă, cu mult timp înainte, de la Thar.

Un cor de preotese ascunse în amurg în spatele imensului rând dublu de coloane murmurau ca într-un ecou după ea cuvintele ciudate, iar aerul din încăperea vastă în ruine se

umplu de zumzete de voci, de parcă spiritele ce nu conteneau să se-nghesuie în jurul fetei repetau cânturile iară şi iară.

Regele-Zeu din Awabath nu mai trimise prizonieri la Lăcaş şi treptat, Arha nu-i mai visă pe cei trei, pe-acum morţi şi îngropaţi demult în morminte puţin adânci în marea cavernă de sub Lespezi.

Îşi adună curajul să se-ntoarcă în caverna aceea. Trebuia să se întoarcă, căci Preoteasa Mormintelor trebuia să fie în stare să pătrundă pe propriu-şi domeniu fără a se îngrozi, să-i cunoască toate meandrele.

Prima dată când intră pe uşa cea falsă îi fu greu. Şi totuşi, nu atât de greu pe cât se aşteptase.

Îşi înfrânase atât de bine frica până să ajungă acolo, se hotărâse să meargă acolo de una singură şi să-şi stăpânească emoţiile orice-ar fi, încât fu aproape îngrozită să vadă că de fapt nu era nimic de care să se teamă. Ar fi putut fi morminte acolo, dar nu le putea vedea. Nu se vedea nimic. Era negru. Era tăcut. Şi asta era tot.

Mergea acolo zi de zi, intrând mereu prin uşa falsă din încăperea din spatele Tronului, până ştiu bine întregul circuit al cavernei, cu pereţii săi sculptaţi ciudat – atât de bine cât poţi cunoaşte ceva ce nu poţi vedea. Nu se-ndepărta nicicând de pereţi, căci în grabă, de-a lungul marii cavităţi ar fi putut să-şi piardă lesne simţul orientării în întuneric şi astfel, într-un sfârşit, bâjbâind iară pereţii, n-ar mai fi ştiut unde era. Căci, după cum învăţase de prima oară, acolo jos în locurile întunecate, cel mai important lucru era să ştii ce cotituri şi deschideri ai trecut şi care urmau la rând. Trebuia să le numeri, căci pentru mâinile ce pipăiau, erau toate la fel. Memoria Arhei fusese bine antrenată şi nu i se părea greu să joace jocul acela ciudat de a-şi găsi drumul prin atingere şi numărat, în loc de a-şi folosi văzul şi celelalte simţuri. În curând ştia pe dinafară toate coridoarele care se deschideau sub Criptă, labirintul mai mic de sub Sala Tronului şi de sub vârful dealului. Era însă un coridor pe care nu intra niciodată: al doilea la stânga de intrarea de stâncă roşie, acela pe care, dacă intra din greşeală, crezând că era unul pe care-l ştia, poate nu şi-ar mai fi găsit niciodată drumul de întoarcere. Dorinţa sa de a intra acolo, de a învăţa căile

Labirintului, creştea tot mai mult, dar şi-o înfrâna până avea să înveţe tot ce putea despre el, de la suprafaţă.

Thar nu ştia multe despre Labirint, în afară de numele anumitor încăperi şi lista îndrumărilor, cotiturilor care trebuiau luate şi evitate pentru a putea ajunge în aceste încăperi. I le spunea Arhei, dar nu i le desena niciodată în praf şi nici măcar cu un gest în aer. Nici chiar ea nu le urmase niciodată şi nu intrase niciodată în Labirint. Dar când Arha o întreba: „Care este calea de la uşa de fier care se deschide spre Sala Pictată? Sau „Cum se ajunge din Sala Oaselor la tunelul de pe malul râului?”, Thar tăcea o clipă şi-apoi recita indicaţiile ciudate pe care le învăţase cu mult înainte de la Arha-cea-care-fusese: atâtea şi atâtea răscruci, întoarceri la stânga şi aşa mai departe. Pe toate acestea Arha le învăţase pe dinafară, la fel ca Thar, adesea după prima ascultare. Apoi când stătea întinsă în pat noaptea şi le repeta în minte, încercând să-şi imagineze locurile, încăperile, cotiturile.

Thar îi arătă Arhei mulţimea de fante din interiorul labirintului, din fiecare clădire şi templu al Lăcaşului, chiar şi sub pietre la care se ajungea prin anumite uşi. Păienjenişul de tuneluri cu pereţii de piatră mergea pe sub întregul Lăcaş şi chiar mai departe de pereţii săi, erau mile întregi de tuneluri, acolo jos, în întuneric. Nu era niciun suflet acolo în afară de ea, de cele două Înalte Preotese şi servitorii lor speciali, eunucii Manan, Uahto şi Duby care ştiau de existenţa acestui labirint ce se întindea sub fiecare pas pe care-l făceau. Printre ceilalţi circulau zvonuri vagi despre existenţa lor. Ştiau cu toţii că sub Lespezi erau caverne sau un fel de încăperi. Nimeni, însă, nu era prea curios să ştie ceva ce avea de-a face cu Cei Nenumiţi şi cu locurile ce le erau dedicate. Poate că se gândeau că cu cât ştiau mai puţin, cu atât mai bine. Bineînţeles că Arha fusese extrem de curioasă şi ştiind că erau fante în Labirint, le căutase. Totuşi, erau atât de bine ascunse, în pardoseală sau în pământul deşertic, încât nu dădu de niciuna dintre ele, nici măcar de cea din propria ei căsuţă, până să nu i-o arate Thar.

Într-o noapte de primăvară timpurie, luă o lumânare şi coborî cu ea, neaprinsă, prin Criptă până la al doilea coridor de la uşa de piatră roşie.

În întuneric, înaintă vreo treizeci de paşi de-a lungul coridorului, pipăind cadrul de fier încastrat în piatră, ce fusese până acum limita explorărilor ei. Mai încolo de Uşa de Fier, merse o bucată bună de drum în tunel, iar când în sfârşit începu s-o cotească spre dreapta, îşi aprinse lumânarea şi privi în jur. Căci acolo, lumina era permisă. Nu mai era în Criptă. Era într-un loc mai puţin sacru deşi poate mai înfricoşător. Era în Labirint.

Pereţii goi şi neşlefuiţi, cavoul şi podeaua de piatră o împresurau în mica sferă a luminii lumânării. Aerul era mort. Înaintea şi-n urma sa, tunelul se întindea în întuneric.

Toate tunelurile erau la fel, se intersectau şi se întretăiau. Îşi număra atent în minte trecerile şi întoarcerile, şi-şi recită singură indicaţiile lui Thar, deşi le ştia perfect. Să te pierzi în Labirint era neînchipuit de primejdios. În Criptă şi în scurtele trecători din jurul acestuia, Kossil şi Thar ar mai fi putut s-o găsească, sau Manan ar fi putut să vină în căutarea sa, căci îl dusese acolo de multe ori. Dar aici, nu fusese niciunul dintre ei, doar ea însăşi. Nu i-ar fi fost de niciun folos dacă ar fi venit în Criptă şi-ar fi strigat-o, dacă ea s-ar fi pierdut în vreo încâlcitură spiralată de tuneluri la distanţă de jumătate de milă. Îşi imagina cum ar fi auzit ecoul vocilor care-o strigau, răspândindu-şi ecoul pe fiecare coridor şi-ar încerca să ajungă la ei, dar, odată rătăcită, s-ar pierde doar şi mai mult. Îşi imagina acestea atât de viu încât se opri, crezând că aude o voce îndepărtată chemând-o. Dar nu era nimic. Nu, nu s-ar fi pierdut. Era foarte atentă, iar acesta era locul său, domeniul său. Puterile întunericului, Cei Nenumiţi, îi vor ghida paşii acolo, aşa cum îl vor ghida pe un drum greşit pe orice muritor ce-ar fi îndrăznit să intre în Labirintul Mormintelor.

Nu se aventură prea departe de prima dată, dar destul de departe încât siguranţa stranie, amară şi totuşi plăcută a singurătăţii şi-a independenţei sale totale cât timp era acolo crescură în ea şi-o atrăgeau mereu înapoi acolo, de fiecare dată mai departe. Ajunse la Sala Pictată şi la Cele Şase Căi şi urmă lungul Tunel Exterior şi pătrunse încâlcitura ciudată ce ducea la încăperea Oaselor.

— Când a fost făcut Labirintul? – o întrebă pe Thar, iar preoteasa sumbră şi slabă, răspunse:

— Stăpână, nu ştiu. Nimeni nu ştie.
— De ce a fost făcut?
— Pentru a ascunde comorile Mormintelor şi pentru pedepsirea celor care au încercat să fure acele comori.
— Toate comorile pe care le-am văzut sunt în încăperile din spatele Tronului şi în pivniţele de sub el. Ce se ascunde în Labirint?
— O comoară mult mai mare şi Străveche. Doreşti s-o vezi?
— Da.
— Nimeni în afară de tine nu poate intra în Visteria Mormintelor. Îţi poţi duce servitorii în Labirint, dar nu şi-n Visterie. Chiar şi Manan de-ar intra acolo, furia întunericului s-ar trezi. N-ar mai părăsi Labirintul viu. Acolo trebuie să mergi singură, de fiecare dată. Eu ştiu unde se află Marea Comoară. Tu mi-ai spus care e drumul ce duce la ea, acum cincisprezece ani, înainte să mori, ca să mi-l pot aminti şi să ţi-l spun când te întorci. Îţi pot spune care este drumul ce trebuie urmat în Labirint, mai încolo de Sala Pictată. Iar cheia visteriei este cea argintie de pe inelul tău, cea care are un dragon la capăt. Dar trebuie să mergi singură.
— Spune-mi care e drumul.
Thar i-l spuse, iar ea-l ţinu minte, aşa cum ţinea minte tot ceea ce i se spunea. Dar nu merse să vadă Marea Comoară a Mormintelor. Presimţea că voinţa sau cunoaşterea sa nu erau încă depline şi-o ţineau îndărăt. Sau poate că vroia să ţină ceva pus deoparte, ceva la care să se gândească cu plăcere, ceva care să răspândească un dram de strălucire peste acele tuneluri nesfârşite, peste întunericul acela ce se sfârşea mereu în ziduri sau celule goale şi prăfuite. Prefera să aştepte puţin până să-şi vadă comorile.
La urma urmelor, nu le mai văzuse oare până atunci?
Încă se mai simţea ciudat atunci când Thar şi Kossil îi vorbeau de lucruri pe care le văzuse sau le spusese înainte să fi murit. Ştia că într-adevăr murise şi fusese renăscută într-un corp nou în ceasul morţii vechiului său corp: nu doar o dată, acum cincisprezece ani, ci şi acum cincizeci de ani, şi înainte de asta, şi înainte încă, demult de-a lungul anilor şi-a sutelor de ani, generaţie după generaţie, de la începutul timpurilor, pe când

fusese săpat Labirintul şi fuseseră ridicate Pietrele şi Prima Preoteasă a Celor Nenumiţi trăia în acest Lăcaş şi dansa dinaintea Tronului Gol. Toate acele vieţi şi însăşi viaţa ei erau una singură. Ea era Prima Preoteasă. Toate fiinţele umane se renăşteau mereu drept altele, însă, doar ea, Arha, se renăştea mereu drept ea însăşi. Învăţase de o sută de ori căile şi cotiturile Labirintului şi în sfârşit ajunsese la încăperea ascunsă.

Uneori i se părea că-şi aminteşte. Locurile întunecate de sub deal îi erau atât de cunoscute, de parcă nu erau doar domeniul ei, ci-i erau şi cămin. Când respira fumul drogurilor şi dansa în nopţile lipsite de lună, mintea i se limpezea, iar corpul nu mai era al său. Dansa atunci peste veacuri, desculţă în robe negre şi ştia că dansul acela nu se sfârşise niciodată.

Şi totuşi i se părea mereu ciudat când Thar îi spunea „Înainte să mori mi-ai zis…”

Odată întrebă:

— Cine erau oamenii aceia care veniră să jefuiască Mormintele? A reuşit vreunul vreodată?

Gândul la hoţi i se păru palpitant, dar puţin probabil. Cum ar fi putut să ajungă pe ascuns la Lăcaş? Mai veneau foarte puţini pelerini, chiar mai puţini decât prizonierii. Din când în când erau trimişi novice sau sclavi noi de la temple mai puţin importante din cele Patru Ţinuturi, sau un grup restrâns venea să aducă ofrandele în aur sau tămâie rară la unul dintre temple. Şi asta era tot. Nimeni nu venea din întâmplare, ori să cumpere şi să vândă, ori să viziteze, ori să fure. Nu venea nimeni decât la ordin. Arha nici nu ştia exact cât de departe era cel mai apropiat oraş, douăzeci de mile sau mai mult, iar cel mai apropiat oraş era unul mic. Lăcaşul era păzit şi apărat de pustiu, de solitudine. Cine trecea deşertul ce-l înconjura, se gândi ea, ar fi putut să treacă la fel de neobservat ca o oaie neagră într-un câmp înzăpezit.

Era cu Thar şi Kossil, cu care-şi petrecea cea mai bună bucată de vreme acum când nu era în Casa cea Mică sau singură sub deal. Era o noapte rece şi furtunoasă de aprilie. Stăteau lângă un foc mic de salvie la vatra din încăperea din spatele templului Regelui-Zeu, în camera lui Kossil. De cealaltă parte a pragului, pe coridor, Manan şi Duby jucau un joc cu beţişoare, încercând

să prindă cât mai multe pe spatele palmei. Uneori, în secret, Arha şi Manan jucau şi ei jocul acela, în curtea interioară a Casei cele Mici.

Zgomotul făcut de beţişoarele care cădeau, bombănitul înfundat de izbândă şi înfrângere, micile pocnete ale focului erau singurele sunete ce se auzeau atunci când cele trei preotese erau cuprinse de tăcere. Peste tot, dincolo de ziduri, pătrundea liniştea profundă a nopţii deşertice. Din când în când, ajungea până acolo răpăitul unui şuvoi împrăştiat de ploaie.

— Demult, mulţi fură cei ce veniră să jefuiască Mormintele, dar niciunul nu reuşi – spuse Thar. Deşi era taciturnă, îi plăcea să mai spună câte o poveste din când în când şi-o făcea adesea ca parte din educaţia Arhei. În seara aceea dădea semne că i s-ar fi putut scoate de pe buze vreo poveste.

— Cum ar putea să-ndrăznească cineva?

— Ei ar îndrăzni – spuse Kossil – Erau vrăjitori, vraci din Ţinuturile Interioare. Asta a fost înainte ca Regii-Zei să stăpânească peste Ţinuturile Kargad. Noi nu eram atât de puternice atunci. Vrăjitorii obişnuiau să vină pe mare de la vest de Karego-At şi din Atuan să jefuiască oraşele de pe coastă, să devasteze fermele, veneau chiar şi în Oraşul Sacru Awabath. Veneau să ucidă dragoni, spuneau ei, dar de fapt rămâneau să ne jefuiască oraşele şi templele.

— Iar marii lor eroi veneau printre noi să-şi încerce săbiile – spuse Thar – şi să-şi practice vrăjile păgâne. Unul dintre ei, un temut vrăjitor şi lord al dragonilor, cel mai mare dintre ei toţi, veni să-şi uite durerea aici. Veni demult, cu foarte mult timp în urmă, dar legenda sa se mai povesteşte încă, şi nu doar aici. Numele vrăjitorului era Erreth-Akbe, şi era atât rege cât şi vrăjitor în Vest. Veni în Ţinuturile noastre şi în Awabath li se alătură anumitor lorzi Kargi rebeli cu care luptă pentru stăpânirea oraşului cu Marele Preot al Templului Lăuntric al Zeilor Gemeni. Luptară mult, vrăjitoria omului împotriva fulgerelor zeilor, iar templul se nărui în jurul lor. Într-un sfârşit, Marele Preot frânse toiagul vrăjitorului, îi sparse în două amuleta puterii, şi-l înfrânse. Fugi din oraş şi din ţinuturile Karge şi o porni de-a lungul mării Earthsee, către vestul cel îndepărtat, şi-acolo îl răpuse un dragon, căci îşi pierduse puterea. Iar din

acea zi, puterea şi forţa Ţinuturilor Interioare a scăzut tot mai mult. Marele Preot se numea acum Intathin şi fu primul din casa Tarb, neamul din care, la împlinirea profeţiilor şi-a secolelor, se traseră Preoţii-Regi din Karego-At şi din aceştia, Regii-Zei din întregul Kargad. Aşa se face că din ziua venirii lui Intathin, puterea şi forţa Ţinuturilor Kargade prinse din nou a creşte. Cei ce veniră să jefuiască Mormintele erau vrăjitori, încercând mereu să recupereze amuleta ruptă a lui Erreth-Akbe. Dar e încă aici, pusă bine de Marele Preot. Şi la fel le sunt păstrate şi oasele… – Thar arătă către pământul de sub picioarele ei.

— Jumătate din amuletă se află aici – spuse Kossil.

— Iar cealaltă jumătate a fost pierdută pentru totdeauna.

— Cum aşa? – întrebă Arha.

— Una dintre jumătăţi, ce rămăsese în mâna lui Intathin, fu dăruită de acesta Visteriei Mormintelor, unde trebuia să zacă în siguranţă pentru eternitate. Cealaltă jumătate-i rămase în mână vrăjitorului, dar i-o dădu unui rege neînsemnat înainte de a fugi, unuia dintre rebeli, pe numele său Thoreg din Hupun. Nu ştiu de ce i-a dat-o aceluia.

— Ca să-i învrăjbească şi să-l facă pe Thoreg mândru – spuse Kossil – Şi asta şi făcu. Urmaşii lui Thoreg se răzvrătiră iară împotriva sa pe când stăpânea casa Tarbilor. Şi se înarmară din nou împotriva primului Rege-Zeu, refuzând să-l recunoască drept rege ori zeu. Erau o seminţie blestemată, vrăjită. Sunt morţi cu toţii acum.

Thar încuviinţă.

— Tatăl Regelui-Zeu de acum, Lordul Ce Se Înălţă, distruse familia Hupun şi palatele acestora. Şi când acestea fură împlinite, jumătatea de amuletă, pe care-o ţinuseră din timpurile lui Erreth-Akbe şi Intathin, fu pierdută. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Iar toate astea se-ntâmplară cu o viaţă în urmă.

— Cu siguranţă fu aruncată la gunoi – spuse Kossil.

— Se spune că nu arată ca şi ceva de valoare, Inelul lui Erreth-Akbe. Blestemat să fie el şi toate lucrurile vrăjitorilor!

— Kossil scuipă în foc.

— Ai văzut jumătatea care e aici? – o întrebă Arha pe Thar.

Femeia uscăţivă dădu din cap.

— E în acea Visterie unde nu poate intra nimeni altcineva decât Preoteasa Unică. Poate că este cea mai importantă bogăţie dintre toate cele de acolo. Nu ştiu. Probabil că este. Vreme de sute de ani, cei din Ţinuturile Interioare trimiseră aici hoţi şi vrăjitori să-ncerce să-l fure îndărăt. Treceau pe lângă cufere cu aur larg deschise, căutând numai acel lucru. A trecut foarte mult timp de când au trăit Erreth-Akbe şi Intathin şi totuşi, povestea lor e încă ştiută şi spusă mai departe, atât aici cât şi-n Vest. Cele mai multe lucruri cresc şi pier, pe măsură ce secolele se scurg mereu şi mereu. Puţine sunt lucrurile preţioase care rămân preţioase, sau legendele care continuă să fie spuse.

Arha stătu un pic pe gânduri şi spuse:

— Trebuie că erau oameni deosebit de curajoşi, sau foarte neghiobi, să-ncerce să intre în Morminte. Nu cunosc puterile Celor Nenumiţi?

— Nu – spuse Kossil cu vocea ei rece – Ei nu au zei. Făuresc vrăji, şi se cred ei înşişi zei. Dar nu sunt. Iar când mor, nu sunt renăscuţi. Se prefac în praf şi oase, iar spiritele lor plutesc pe vânt o vreme, până ce vântul le risipeşte în zare. Nu au suflete nemuritoare.

— Dar ce e această magie pe care-o pot face? – întrebă intrigată Arha. Nu-şi mai amintea că spusese cândva că s-ar fi întors şi-ar fi refuzat să privească navele din Ţinuturile Interioare

— Cum fac acea magie? Ce poate să facă?

— Trucuri, iluzii, jonglerii – spuse Kossil.

— Ceva mai mult de atât – spuse Thar – dacă legendele spun adevărul măcar în parte. Vrăjitorii din Vest pot ridica şi potoli vânturile sau le pot face să bată cu sălbăticie dacă asta le e dorinţa. Toţi sunt de acord cu asta şi spun aceeaşi poveste. De aceea sunt marinari pricepuţi. Pot să pună vântul magic să le sufle în pânze şi să meargă unde poftesc, liniştind furtunile de pe mare. Şi se mai spune că pot face lumină când vor, dar şi întuneric. Pot preface pietrele în diamante şi plumbul în aur. Pot clădi un palat sau un oraş întreg într-o clipită, măcar în aparenţă. Se pot preface în urşi, peşti ori dragoni, după bunul lor plac.

— Eu nu cred toate astea – spuse Kossil – Faptul că sunt periculoşi, vicleni cu trucurile lor şi alunecoşi ca ţiparii, da, asta

cred. Dar se spune că un vrăjitor îşi pierde puterea, dacă-i iei toiagul de lemn. Probabil că pe toiege sunt scrise rune rele.

Thar dădu iar din cap.

— Au într-adevăr mereu câte un toiag cu ei, dar acesta este doar o unealtă pentru puterea pe care o poartă înăuntru.

— Dar cum le este dată acea putere? – întrebă Arha – De unde vine?

— Din minciuni – zise Kossil.

— Din cuvinte – spuse Thar – Aşa mi-a zis o dată cineva care văzuse un vrăjitor din Ţinuturile Interioare, un Mag, după cum li se spune. Îl luaseră prizonier când atacaseră partea vestică. Le arătase un băţ de lemn uscat şi-i spusese un cuvânt. Şi vai, acesta înflori. Spusese apoi un alt cuvânt, şi ce să vezi, făcu mere roşii. Mai spusese un cuvânt şi crengile, florile, merele, toate dispărură şi o dată cu ele, şi vrăjitorul. Pierise cu un singur cuvânt, aşa cum dispare curcubeul, ca o clipire de ochi, fără urmă. Nu-l mai găsiră niciodată pe acea insulă. Să fi foit asta doar o jonglerie?

— E uşor să propteşti proştii – spuse Kossil.

Thar nu mai spuse nimic, evitând cearta. Dar Arhei nu-i plăcea defel că vroiau să-ncheie discuţia.

— Cum arată cei din neamul vrăjitorilor? – întrebă ea – Sunt cu adevărat negri în întregime, cu ochii albi?

— Sunt negri şi răi. N-am văzut niciodată vreunul – spuse Kos-sil cu satisfacţie, mutându-şi greutatea pe scaunul jos şi-ntinzându-şi mâinile spre foc.

— Fie ca Zeii Gemeni să-i ţină departe de-aici – bombăni Thar.

— Nu vor mai veni niciodată aici – spuse Kossil. Iar focul pocni şi stropi de ploaie împroşcară acoperişul, iar de-afară, de dincolo de pragul întunecat, Manan ţipă ascuţit:

— Aha! Jumătate pentru mine, o jumătate!

CAPITOLUL 5

LUMINĂ SUB DEAL

PE CÂND ANUL SE ROTUNJEA din nou înspre iarnă, Thar muri. O boală devastatoare pusese stăpânire pe ea pe timpul verii. Ea, cea care fusese mereu slabă, deveni scheletică, cea care fusese săracă la vorbă, acum nu mai vorbea deloc. Doar cu Arha mai vorbea uneori, atunci când erau singure. Apoi nu mai vorbise nici chiar cu ea şi trecu tăcută în întuneric. Când nu mai fu, Arhei îi fu foarte dor de ea. Chiar dacă Thar fusese neînduplecată, totuşi nu fusese niciodată crudă. O învăţase mândria pe Arha, şi nu frica.

Acum nu mai rămăsese decât Kossil.

O nouă Înaltă Preoteasă a Templului Zeilor Gemeni urma să vină în primăvară din Awabath. Până atunci, Arha şi Kossil împărţeau între ele stăpânirea Lăcaşului. Femeia o numea pe fată „Stăpână şi trebuia să i se supună dacă îi dădea vreun ordin. Dar Arha învăţă să nu-i dea ordine lui Kossil. Avea dreptul s-o facă, dar nu şi puterea necesară. Îi trebuia foarte mare putere să înfrunte gelozia lui Kossil pentru că avea o poziţie mai însemnată decât a ei, ura sa pentru orice nu putea controla de una singură.

De când Arha aflase (de la blânda Penthe) de existenţa necredinţei şi-o acceptase drept realitate, deşi o speria, reuşea acum s-o privească pe Kossil mult mai sigură pe ea şi s-o înţeleagă mai bine. În inima sa, Kossil nu-i slujea cu adevărat pe Cei Nenumiţi şi nici pe alţi zei deopotrivă. Pentru ea, numai puterea era sfântă. Împăratul Ţinuturilor Kargad avea acum puterea şi de aceea era într-adevăr un Rege-Zeu în ochii ei, iar ea avea să-l slujească după cum se cuvenea. Dar pentru ea, templele erau doar o faţadă, Lespezile erau doar nişte simple pietre iar Mormintele din Atuan nu erau decât nişte gropi întunecate în pământ, înfricoşătoare, dar goale. Dac-ar fi putut, s-ar fi lipsit bucuroasă de slujirea Tronului Gol. Dac-ar fi îndrăznit, s-ar fi putut lipsi şi de Întâia Preoteasă.

Arha începuse să se confrunte cu acest ultim fapt destul de des. Thar o ajutase să-şi dea seama de alta, deşi nu-i spusese vreodată nimic vădit. În primele etape ale bolii ei, înainte ca tăcerea s-o cuprindă cu totul, îi ceruse Arhei să vină s-o vadă o dată la fiecare câteva zile şi-i vorbise, povestindu-i multe despre faptele Regelui-Zeu şi-ale predecesorului său şi de obiceiurile din Awabath – lucruri pe care ea, ca preoteasă însemnată, trebuia să le ştie, dar care nu-i făceau prea multă cinste Regelui-Zeu şi curţii sale. Îi vorbise şi despre propria sa viaţă şi-i descrisese cum arătase Arha cea de dinaintea sa şi ce făcuse. Iar uneori, nu des, amintise care-ar putea fi primejdiile şi greutăţile vieţii Arhei-celei-de-acum. Nu menţionă numele lui Kossil nici măcar o dată. Dar Arha fusese ucenica lui Thar timp de unsprezece ani şi n-avea nevoie de mai mult de o aluzie sau un ton al vocii ca să înţeleagă ce vrea să-i spună şi să-şi amintească.

După ce-ncetă sumbra agitaţie din jurul Ritualurilor de Jelire, Arha începu s-o evite pe Kossil. După ce lungile sarcini din timpul zilei erau îndeplinite, se retrăgea în căsuţa sa solitară, iar când avea timp, mergea în camera din spatele Tronului, deschidea trapa şi cobora în întuneric. Atât pe timpul zilei cât şi noaptea, căci acolo nu era nici o diferenţă, îşi explora sistematic domeniul. Accesul în Criptă, care avea o însemnătate sacră deosebită, era interzis cu desăvârşire tuturor cu excepţia preoteselor şi eunucilor lor celor mai de încredere. Oricine altcineva, bărbat sau femeie, care s-ar fi aventurat acolo ar fi foit cu siguranţă secerat de pe picioare de mânia Celor Nenumiţi. Dar dintre toate regulile pe care le-nvăţase, nu era nici o regulă care să interzică intrarea în Labirint. Nici nu era nevoie să fie. Se putea intra acolo doar din Criptă şi oricum, au oare muştele nevoie de reguli care să le spună să nu intre într-o pânză de păianjen?

Aşadar, îl luă adesea pe Manan în părţile mai puţin depărtate ale Labirintului, în aşa fel încât să-şi poată găsi drumul. Nu prea ardea de nerăbdare să meargă acolo, dar, ca întotdeauna, i se supunea Arhei. Se asigură că Duby şi Uahto, eunucii lui Kossil, ştiau şi ei cum să ajungă la Sala Lanţurilor şi cum să iasă din Criptă, dar nu mai mult de atât. Nu-i duse niciodată în Labirint.

Nu voia ca nimeni în afară de Manan, ce-i era întru totul devotat, să ştie aceste căi secrete. Căci acestea erau ale ei, doar ale ei, pentru eternitate. Începuse să exploreze Labirintul în întregime. Cât fu toamna de lungă, petrecu multe zile bătând acele coridoare nesfârşite şi totuşi erau anumite părţi unde nu reuşise să ajungă niciodată. Desluşirea păienjenişului acela de căi imens şi fără sens era greoaie. Picioarele-i oboseau şi mintea-i era plictisită de efortul de a-şi aminti cotiturile şi trecătorile pe care le lăsa în urmă sau pe care avea să le întâlnească. Labirintul era minunat, încastrat în piatra tare subterană, asemeni străzilor unui mare oraş. Fusese făcut, însă, ca să-l obosească şi să-l încurce pe cel care-ar fi îndrăznit să păşească acolo şi până şi preotesele sale trebuie că nu-l găsesc a fi altceva decât o imensă capcană.

Astfel, pe ce iarna se adâncea tot mai mult, îşi îndreptă explorarea metalică şi spre Sala în sine, spre altarele şi alcovurile din spatele şi dedesubt de altare, spre încăperile cu cufere şi cutii. Căută apoi înăuntrul cuferelor şi ale cutiilor, trecătorilor şi podurilor, în golul prăfuit de sub dom, unde-şi făcuseră cuib sute de lilieci, în pivniţele şi alte pivniţe de sub acestea, ce erau anticamerele coridoarelor de întuneric.

Cu mâinile şi mânecile parfumate de dulceaţa uscată a moscului care se prefăcuse în pudră după opt secole petrecute într-un cufăr de fier, cu sprâncenele mânjite de pânze lipicioase de păianjen, îngenunchea o oră-ntreagă să studieze incrustaţiile de pe o minunată ladă din lemn de cedru, distrusă de vreme, darul adus Puterilor Nenumite ale Mormintelor de vreun rege cu multe secole în urmă. Regele acela, o mică siluetă cu nasul mare era încruntat pe ladă, alături de Sala Tronului cu domul său plat şi coloanele de la intrare, din lemnul sculptat delicat de cine ştie ce artist de acum multe sute de ani ce era acum una cu pământul. Era acolo şi Preoteasa Unică, trăgând pe nări aburii de pe tăvile de bronz şi profeţindu-i sau sfătuindu-l pe rege, al cărui nas era spart în acest cadru. Faţa Preotesei era prea mică pentru a i se desluşi clar trăsăturile, totuşi Arha îşi putea da seama că acel chip era al său. Se-ntreba ce-i dezvăluise regelui cu nasul mare şi dacă fusese recunoscător.

Avea locurile ei preferate în Sala Tronului, aşa cum cineva ar avea locurile sale preferate de stat într-o casă însorită. Mergea adesea la un mic mezanin din cotloanele întunecate ale Atriului, aflat deasupra uneia dintre încăperile folosite de preotese pentru a se îmbrăca. Se ţineau acolo rochii şi costume învechite, rămase din zilele când marii regi şi lorzi veniseră să se-nchine la Lăcaşul Mormintelor din Atuan, recunoscând existenţa unui domeniu mai mare decât al lor sau decât a oricărui alt om. Câteodată, fiicele lor, prinţesele, îmbrăcaseră aceste mătăsuri albe şi moi, brodate cu topaz şi ametist închis şi dansaseră alături de Preoteasa Mormintelor.

Într-una dintre visterii erau câteva măsuţe pictate din fildeş, care arătau o scenă cu un astfel de dans şi cu lorzii şi regii aşteptând în faţa Atriului, căci şi pe-atunci, ca şi acum, niciun bărbat nu pusese vreodată piciorul pe pământul Mormintelor. Fecioarele, însă, aveau voie să intre şi să danseze alături de Preotese, îmbrăcate în mătase albă. Preoteasa însăşi purta postav aspru, ţesut de mână şi complet negru, dintotdeauna, atunci şi acum. Dar îi plăcea să vină aici şi să pipăie materialul dulce şi moale, putrezit de timp, bijuteriile nepieritoare ce atârnau puţin de ţesătură cu mica lor greutate. În aceste cufere era un iz diferit de toate celelalte miresme de mosc şi parfum din templele Lăcaşului, un miros mai proaspăt, mai fin, mai tânăr.

Îşi petrecea câte-o noapte întreagă în visterie, învăţând conţinutul câte unui singur cufăr, nestemată cu nestemată, armurile ruginite, penele rupte ale coifurilor, cataramele, acele şi broşele de bronz, argintate ori din aur masiv.

Bufniţele, nederanjate de prezenţa ei, stăteau pe grinzi, deschizându-şi şi închizându-şi ochii galbeni. Puţină lumină de la stele lucea printre ţiglele acoperişului, sau cădea zăpada, fină şi rece ca acele mătăsuri străvechi care se risipeau la cea mai mică atingere.

***

ÎNTR-O NOAPTE, TÂRZIU ÎN IARNĂ, i se făcuse prea frig în Sală. Merse la trapă, o ridică, o porni în jos pe scări şi-o închise apoi deasupra sa. O luă în tăcere pe calea pe care o ştia acum atât de bine, trecătoare care ducea la Criptă. Acolo, desigur, nu

ducea cu ea niciodată lumină. Dacă avea la ea o lanternă, care să-i servească în Labirint, ori în întunericul nopţii de deasupra, o stingea înainte de a ajunge la Criptă. Nu văzuse niciodată acel loc, niciodată în toate generaţiile ei de preoţie. Acum că ajunse la trecătoare, suflă în lumânarea din lampa pe care-o avea cu ea şi fără să-şi încetinească ritmul paşilor, porni în beznă, uşoară ca un peştişor în apa întunecată. Aici, fie iarnă sau vară, nu era nici frig, nici cald. Stăruia mereu aceeaşi răcoare, puţin umedă, neschimbată. Deasupra, vânturile iernatice, aprige şi îngheţate biciuiau deşertul cu rafale de zăpadă subţire. Aici nu era nici vânt, nu erau anotimpuri. Era un loc închis, tăcut, sigur.

Se-ndrepta spre Sala Pictată. Uneori, îi plăcea să meargă acolo să cerceteze desenele stranii de pe perete care săltau din întuneric la licărirea lumânării ei: bărbaţi cu aripi lungi şi ochii mari, liniştiţi şi posaci. Nimeni nu-i putea spune ce erau şi nu mai erau alte astfel de picturi niciunde în Lăcaş, dar i se părea că ştia. Erau spiritele celor damnaţi, care nu renasc. Sala Pictată era în Labirint, aşa că trebuia să treacă mai întâi prin caverna de sub Lespezi. Pe când se apropia de ea prin trecătoarea inclinată, apăru un licăr cenuşiu, un semn vag, un ecou al unui ecou al unei lumini îndepărtate.

Crezu c-o înşelau ochii, cum i se-ntâmpla adesea în acea beznă desăvârşită. Şi-i închise, iar licărirea dispăru. Îi deschise şi reapăru.

Stătu pe loc şi rămase nemişcată. Într-acolo era cenuşiu, nu negru. Un tiv şters de paloare, abia zărit, acolo unde nu se putea vedea nimic, acolo unde totul trebuia să fie negru.

Făcu câţiva paşi înainte şi-ntinse mâna către ungherul acela al zidului ce ducea în tunel şi, infinit de vag, îşi văzu mişcarea mâinii.

Merse mai departe. Lumina aceea era stranie, dincolo de gânduri, de orice teamă, o licărire slabă de lumină acolo unde lumina nu pătrunsese niciodată, în cel mai lăuntric mormânt al întunericului. Păşea fără să facă vreun sunet, desculţă, în veşminte negre. La ultima cotitură a coridorului se opri, făcu foarte încet ultimul pas, se uită şi văzu. Văzu ceea ce nu mai văzuse niciodată, deşi trăise o sută de vieţi: marea peşteră boltită de sub Lespezi, ce nu fusese săpată de mâna omului, ci

de puterile Pământului. Era bătută în cristale şi ornamente cu vârfuri şi filigrane de calcar alb, în care lucraseră apele subpământene, de eoni, imensă, cu acoperişul şi pereţii strălucitori, scânteietoare, delicată, încâlcită, un palat de diamante, o casă de ametist şi cristal, de unde străvechiul întuneric fusese alungat de splendoarea luminii.

Lumina care făcea minunea aceea nu sclipea tare, dar îi sărea în ochi Arhei, căci ochii săi erau obişnuiţi cu întunericul. Era o lucire suavă, ca şi o flăcăruie ce se mişca lent prin cavernă, răspândind o mie de scânteieri din tavanul bătut în nestemate şi făcând să joace o mie de umbre fantastice de-a lungul pereţilor cavernei.

Lumina ardea la capătul unui toiag de lemn, fără un fir de fum, fără să-l ardă. Toiagul era ţinut de o mână de om. Arha-i văzu chipul lângă lumină. Era întunecat, chipul unui om.

Nu se mai mişcă.

Parcurse îndelung şi de mai multe ori vasta cavernă. Se învârtea de parcă ar fi căutat ceva, uitându-se pe după cascadele dantelate de piatră, cercetând mulţimea de coridoare care duceau afară din Criptă, şi totuşi fără a intra în niciunul dintre ele. Preoteasa Mormintelor mai stătea încă nemişcată, în ungherul negru al trecătorii, aşteptând.

Ceea ce-i venea mai greu de conceput era mai degrabă faptul că avea sub ochi un Străin. Văzuse foarte rar un Străin. I se păru că trebuie să fie unul dintre gardieni – sau nu, unul dintre bărbaţii de peste zid, un căprar sau un paznic, un sclav al Lăcaşului. Venise să vadă secretele Celor Nenumiţi, sau poate să fure ceva din Morminte…

Venise să fure ceva. Să jefuiască Puterile Întunecate. Sacrilegiu: cuvântul îi veni încet în minte Arhei. Acesta era un bărbat şi niciun picior de bărbat nu avea voie să calce vreodată pământul Mormintelor, Locul Sfânt. Şi totuşi, venise aici, în acel loc gol, chiar în inima Mormintelor. Pătrunsese până acolo. Făcuse lumină acolo unde lumina era interzisă, acolo unde nu fusese niciodată de la începuturile lumii. De ce nu-l doborâseră Cei Nenumiţi?

Stătea jos acum, uitându-se la podeaua din piatră, crestată şi neregulată. Se putea vedea că fusese deschisă şi-nchisă la loc.

Bulgării uscaţi de ţărână care fuseseră răscoliţi când se săpaseră mormintele nu fuseseră bătătoriţi la loc peste tot.

Stăpânii ei îi devoraseră pe cei trei prizonieri de mai înainte. De ce nu-l devoraseră şi pe acesta? Ce mai aşteptau?

De ce nu-şi foloseau mâinile, de ce nu vorbeau…

— Piei de-aici! Pleacă! Pleacă! – urlă ea deodată din toţi rărunchii. Ecouri adânci tunară şi bubuiră în toată caverna, părând să acopere chipul acela întunecat şi speriat ce se-ntoarse către ea şi, pentru o clipă, peste splendoarea cavernei zguduită de ţipetele sale, o văzu. Apoi lumina se stinse. Toată splendoarea pieri. Întuneric orb şi tăcere.

Acum putea să gândească din nou. Fusese eliberată de vraja luminii.

Trebuie că venise pe uşa de piatră roşie, Uşa Prizonierilor, aşa că va încerca să scape tot pe-acolo. Uşoară şi tăcută ca şi zborul moale al bufniţelor, parcurse în fugă jumătate din întregul circuit al cavernei până la tunelul de jos care ducea la uşa ce nu se putea deschise decât înspre înăuntru. Se aplecă acolo, la intrarea în tunel. De afară nu venea niciun curent de aer. Nu lăsase uşa deschisă după el. Era închisă, iar dacă era deja în tunel, era prins acolo.

Dar nu era în tunel. Era sigură de asta. Atât de aproape, în acel loc îngrămădit, i-ar fi putut auzi răsuflarea, ar fi putut simţi pulsul cald al însăşi vieţii sale. Nu era nimeni în tunel. Se ridică în picioare şi ascultă atent. Unde putea fi?

Întunericul o apăsa pe ochi ca un bandaj. Faptul că văzuse Cripta pentru prima oară o deruta. Era tulburată. Cunoscuse acea parte doar prin auz, prin atingerea mâinii, prin palele de aer rece din întuneric. O mare întindere, un mister pe care nu avea să-l vadă niciodată. Îl văzuse, iar misterul făcuse loc, nu groazei, ci frumuseţii, un mister mai adânc decât cel al întunericului.

Înainta lent acum, nesigură. Îşi pipăi calea la stânga, către al doilea coridor care ducea la Labirint. Acolo se opri şi ascultă.

Urechile nu-i spuneau mai mult decât ochii. Dar, în timp ce stătea cu mâinile pe amândouă părţile arcadei de stâncă, simţi o vibraţie vagă şi obscură în piatră, iar prin aerul rece şi stătut îi veni o urmă de miros care nu aparţinea locului: mirosul de

salvie sălbatică ce creştea pe dealurile sălbatice, deasupra, sub cerul deschis.

Înainta lent şi fără zgomot de-a lungul coridorului, urmărindu-şi simţul mirosului.

Cam după vreo sută de paşi, îl auzi. Era aproape la fel de silenţios ca şi ea, dar nu avea paşii atât de siguri în întuneric. Auzi o mică bufnitură, de parcă se-mpiedicase de o parte din podea ieşită în afară şi-şi revenise apoi imediat. Nimic mai mult. Aşteptă puţin, apoi înaintă iarăşi lent, atingând foarte uşor zidul cu vârfurile degetelor mâinii drepte. În sfârşit, simţi sub ele o bară de metal. Se opri acolo şi pipăi tija de fier până când, aproape la fel de sus până unde putea ea s-ajungă, dădu de un mâner de fier aspru ce ieşea-n afară. Îl trase deodată în jos, cu toată puterea.

Se auzi un zgomot groaznic şi o bufnitură. Ieşi un şuvoi de scântei albăstrui. Pe coridorul din urma ei se stinseră ecouri certăreţe. Îşi întinse mâinile şi simţi, la doar câţiva centimetri depărtare de faţa sa, suprafaţa dură a unei uşi de fier.

Trase îndelung aer în piept.

Întorcându-se încet în tunelul ce ducea la Criptă şi ţinând zidul în dreapta sa, merse către trapa din Sala Tronului. Nu se grăbi şi înaintă în tăcere, deşi nu mai era nevoie de linişte. Îşi prinsese hoţul. Uşa pe care ieşise ea era singura cale înăuntru sau afară din Labirint şi nu putea fi deschisă decât din afară.

Acum era prins acolo jos, în întunericul de sub pământ şi n-avea să mai iasă niciodată.

Păşind încet şi cu spatele drept, trecu de Tron şi-ajunse în sala lungă cu coloane. Acolo, unde un vas de bronz pe trepiedul înalt lucea încă roşiatic pe margini de la cărbunii încinşi, se-ntoarse şi se apropie de cele şapte trepte care duceau sus la Tron.

Îngenunche pe cea mai joasă treaptă şi-şi aplecă fruntea către piatra rece şi prăfuită, murdărită de oasele de şoarece ce le căzuseră bufniţelor în timp ce vânau.

— Iertaţi-mă! Am văzut întunericul Vostru spulberat – spuse ea, fără să rostească cuvintele cu voce tare – Iertare pentru că V-am văzut mormintele pângărite. Veţi fi răzbunaţi. Vai, Stăpânii mei, moartea o să Vi-l aducă şi nu va mai fi renăscut niciodată!

Şi totuşi, chiar în timp ce se ruga, vedea cu ochii minţii strălucirea pâlpâitoare a peşterii luminate, viaţa în locul morţii. Iar în loc de groaza faţă de un asemenea sacrilegiu şi de furia împotriva hoţului, se gândea numai la cât putea fi de ciudat, atât de ciudat...

Ce-o să-i spun lui Kossil? se-ntrebă pe când ieşi afară în bătaia vântului iernatic şi-şi strânse mantia pe lângă corp. Nimic. N-o să-i spun încă nimic. Eu sunt stăpâna Labirintului. Asta nu e treaba Regelui-Zeu. O să-i spun poate după ce o să moară hoţul. Cum să-l ucid? Ar trebui s-o chem pe Kossil să-l vadă cum moare. Ei îi place moartea. Oare ce căuta? Trebuie că e nebun. Cum a reuşit să intre? Doar eu şi Kossil avem cheile de la uşa de piatră roşie. Numai un vrăjitor ar fi putut s-o deschidă. Un vrăjitor...

Se opri, deşi vântul mai că o dădu jos de pe picioare.

E un vrăjitor, un mag din Ţinuturile Interioare, în căutarea amuletei lui Erreth-Akbe.

Întreaga întâmplare avea un farmec atât de ieşit din comun, încât se simţi cuprinsă peste tot de căldură, chiar şi cu tot vântul îngheţat de-afară şi-i veni să râdă. În jurul său, întregul Lăcaş şi deşertul din jurul acestuia erau negre şi tăcute. Vântul se înteţi. În Casa cea Mare nu era nici o lumină. Zăpada subţire şi invizibilă biciuia adusă de vânt.

Dacă a deschis uşa de piatră roşie cu vrăji, poate să deschidă şi altele. Poate să scape.

Gândul acesta o-ngheţă pentru o clipă, dar n-o convinse. Cei Nenumiţi îl lăsaseră să intre. De ce nu? Nu putea să facă vreun rău. Ce rău poate face-un hoţ care nu poate părăsi locul faptei? Are vrăji şi puteri negre şi încă din cele puternice, nu-ncape vorbă, devreme ce a ajuns până acolo. Dar nu va reuşi s-ajungă mai departe. Nici o vrajă urnită de vreun om n-ar putea să fie mai puternică decât voinţa Celor Nenumiţi, prezenţele din Morminte, Regii ai căror Tron era gol.

Ca să se asigure de asta, o porni în grabă către Casa Mică. Manan dormea în tindă, înfăşurat în mantia sa şi-n pătura din blană ca de şobolan ce-i servea drept pat pe timpul iernii. Intră încet, atentă să nu-l trezească şi fără s-aprindă nici o lumină. Deschise o mică încăpere încuiată, nu mai mare decât un dulap,

la capătul Atriului. Scăpară o scânteie de cremene doar cât să găsească un anumit loc în podea, cercetă cu atenţie una dintre cărămizi. Pipăind, găsi o bucată de zdreanţă groasă şi murdară înfundată într-un pătrat de doar câţiva centimetri. O înlătură fără zgomot. Se dădu înapoi, căci o rază de lumină o lovi în sus, direct în faţă.

O clipă mai târziu, cu mare grijă, privi prin deschizătură. Uitase că el avea acea lumină ciudată la capătul toiagului. Se aştepta cel mult să-l poată auzi, acolo în întuneric. Uitase de lumină, dar în schimb era acolo unde se aşteptase să fie: chiar sub fantă, la uşa de fier care-l împiedica să evadeze din Labirint.

Stătea acolo, cu o mână-n şold, cu cealaltă ţinând înclinat toiagul de lemn, la fel de înalt ca el, de vârful căruia atârna o luminiţa vrăjită. Capul, la care privea cam de la şase picioare înălţime, îi era puţin înclinat într-o parte. Hainele-i erau asemeni oricărui călător sau pelerin pe timpul iernii, o mantie groasă scurtă, o tunică de piele, jambiere de lână, sandale cu şireturi. În spate avea un săculeţ de care atârna o cofa de apă. La mijloc avea un cuţit. Stătea acolo neclintit ca o statuie, uşor şi gânditor.

Îşi ridică încet toiagul de la pământ şi-i ţinu vârful strălucitor în dreptul uşii, pe care Arha n-o putea vedea de la înălţimea fantei. Lumina se schimbă, se micşoră şi se-aprinse mai tare, luminând puternic. Vorbi cu voce tare. Limba pe care-o vorbea îi suna ciudat Arhei, dar mai stranie decât cuvintele pe care le rostea îi era vocea, adâncă şi răsunătoare.

Lumina de pe toiag se-nteţi, scăpără, scăzu. Pentru o clipă pieri cu desăvârşire şi nu-l mai putu vedea.

Flăcăruia de un violet pal reapăru, fermă, şi-l văzu cum se îndepărtează de uşă. Vraja sa de deschidere eşuase. Puterile care ţineau încuietoarea ferecată erau mai puternice decât orice magie pe care-o putea el face.

Se uită în jurul său, de parcă se gândea ce putea să facă mai departe.

Tunelul ori coridorul acela în care se afla era lat cam de cinci picioare. Tavanul de deasupra podelei de stâncă aspră era înalt între doisprezece şi cincisprezece picioare. Aici zidurile erau din piatră îmbrăcată, zidită fără mortar, dar foarte atent şi bine

lipită, aşa încât între pietre chiar şi-o lamă de cuţit s-ar fi putut înfige cu greu. Se-nclinau tot mai mult spre interior, formând o boltă pe măsură ce se-nălţau.

Nu mai era nimic altceva acolo.

O porni din loc. Un pas mare îl scoase din bătaia privirii Arhei. Lumina muri. Era cât pe ce să pună la loc cârpa şi cărămida, când sclipirea blândă de lumină se-nălţă de pe podeaua de dinaintea sa. Se-ntorsese la uşă. Probabil că-şi dăduse seama că odată ce o lăsa-n urmă şi intra-n labirint, îi va fi foarte greu s-o găsească iarăşi.

Rosti un singur cuvânt, cu voce scăzută. Emmen, spuse, şi apoi din nou, mai tare, Emmen! Iar uşa de fier se zgudui din ţâţâni, lăsând în urmă ecouri joase ca de tunet să se rostogolească în jos de-a lungul tunelului boltit, iar Arhei i se păru că podeaua se mişcă sub ea.

Dar uşa rămase ferecată.

Râse apoi, un râset scurt, ca şi când s-ar fi dojenit pe sine „Ce m-am mai făcut de râs!” Privi iar în jur la ziduri şi când privi în sus Arha-i văzu zâmbetul zăbovind încă pe faţa întunecată. Apoi se aşeză pe jos, îşi dezlegă sacul, scoase o bucată de pâine uscată şi ronţăi din ea. Îşi destupă cofa de apă învelită-n piele şi-o scutură. Părea să-i fie uşoară în mână, de parcă era aproape goală. Îi puse dopul la loc fără să mai bea. Îşi puse sacul sub cap în loc de pernă, se-nveli în mantie şi se-ntinse. Îşi ţinea toiagul în mâna dreaptă. Acum că se-ntinsese, micul bulgăre de lumină fermecată pluti mai sus de toiag şi atârnă palid deasupra creştetului său, la câteva picioare de pământ. Mâna stângă-i era pe piept, ţinând ceva ce-i atârna de un lanţ greu în jurul gâtului. Stătea întins acolo destul de confortabil, cu gleznele încrucişate. Privirea i se pierdu înspre fantă şi aiurea. Oftă şi-nchise ochii. Lumina slăbi treptat. Adormi.

Mâna încleştată de pe piept se relaxă şi-i alunecă alături, iar cea care-l urmărea de deasupra văzu atunci ce talisman purta pe lanţ: o bucată de metal brut, ce semăna cu o semilună.

Licărul slab al vrăjii sale pieri. Dormea în tăcere şi-n întuneric.

Arha puse la loc cârpa şi potrivi cărămida înapoi şi se strecură înapoi în camera sa. Rămase trează mult timp în întunericimea străbătută de vânt, văzând fără încetare în faţa ochilor

strălucirea de cristal care scânteiase-n acea casă a morţii, focul domol care nu mistuia, pietrele din peretele tunelului şi chipul liniştit al omului ce dormea.

CAPITOLUL 6

CAPCANA UMANĂ

ZIUA URMĂTOARE, DUPĂ CE-ŞI ÎNDEPLINI îndatoririle pe la diferitele temple şi termină de predat novicelor dansurile sacre, se întoarse pe furiş la Casa cea Mică şi, făcând întuneric în cameră, deschise fanta şi scrută întunericul. Nu se vedea nici o lumină. Omul plecase de-acolo. Nu că s-ar fi aşteptat ca el să rămână prea multă vreme în faţa uşii, fără rost, dar era singurul loc pe care-l ştia prin care putea să-l urmărească. Cum avea să-l mai găsească, acum că se pierduse?

După câte ştia din poveştile lui Thar şi din propria-i experienţă, tunelele din Labirint, cu ramificaţiile, meandrele, spiralele şi fundăturile lor, se întindeau preţ de peste douăzeci de mile. Se prea putea ca, în linie dreaptă, coridorul cel mai îndepărtat de Morminte nici să nu fi fost mai lung de o milă. Dar, acolo jos, în subterane, nimic nu mergea drept. Toate tunelele se răsuceau, se despărţeau, se reuneau, se ramificau, se întretăiau, se înnodau, trasând căi elaborate ce sfârşeau în punctul de unde începeau, căci nu exista nici început nici sfârşit. Puteai merge, şi merge, şi merge, fără să ajungi vreodată undeva, căci nu exista niciun loc în care să poţi ajunge. Labirintul nu avea centru, nu avea miez şi, o dată ce uşa se închidea, nu avea nici sfârşit. Nici o direcţie nu era cea bună.

Deşi căile şi cotiturile ce purtau spre diversele încăperi şi părţi ale labirintului erau bine întipărite în memoria sa, Arha luase cu sine, în explorările mai lungi, un ghem de aţă fină, desfăşurându-l în urma sa şi refăcându-l apoi, pe măsură ce firul îi ghida paşii la întoarcere. Căci dacă i-ar fi scăpat vreo cotitură sau vreun pasaj la numărătoare, chiar şi ea s-ar fi putut rătăci. Lumina nu era de niciun folos, căci acolo jos nu exista niciun punct de reper. Toate coridoarele, toate intrândurile şi deschizăturile erau identice.

Cel pe care-l căuta putea să fi parcurs mile întregi până acum şi, cu toate astea, să fie la nici patruzeci de picioare distanţă de uşa pe care intrase.

Arha se îndreptă spre Sala Tronului, către templul Zeilor Gemeni, şi apoi spre pivniţa de sub bucătării şi, profitând de un moment în care rămase singură, privi prin fiecare fantă, în întunericul rece şi dens de dedesubt. Când se pogorî noaptea, glacială şi luminată de stele, o luă către anumite locuri de ea ştiute de pe Deal şi ridică anumite pietre, îndepărtă pământul de dedesubt, cercetând din nou cu atenţie şi văzu întunericul lipsit de stele din subteran.

El era acolo. Trebuia să fie acolo. Şi totuşi, îi scăpase printre degete. Ar fi putut muri de sete, înainte ca ea să-l găsească. Va trebui să-l trimită pe Manan în labirint, să-l găsească, deîndată ce va fi sigură că era mort. Era un gând înfiorător. La lumina stelelor îngenunche pe terenul aspru al Dealului, cu lacrimi de furie arzându-i ochii.

O porni la vale, pe cărarea ce ducea până la templul Regelui-Zeu. Coloanele, cu capitelele lor sculptate, albite de promoroacă, străluceau în lumina stelelor, asemenea unor pilaştrii din os. Bătu la uşa din spate, iar Kossil îi dădu drumul înăuntru.

— Ce-o aduce pe stăpână încoace? – întrebă, rece şi prudent, trupeşa femeie.

— Preoteasă, e un bărbat în Labirint.

Kossil fu luată prin surprindere. Ca niciodată, se întâmplase ceva la care ea nu se aştepta. Rămase pironită locului, cu ochii holbaţi, mai să-i iasă din orbite. Arhei îi fulgeră prin minte că Kossil aducea tare bine cu Penthe, atunci când aceasta o imita. O cuprinse un hohot sălbatic de râs, dar îl înăbuşi şi acesta se stinse.

— Un bărbat? În Labirint?

— Un bărbat, un străin.

Apoi, căci Kossil continua să o fixeze neîncrezătoare, Arha adăugă:

— Ştiu să recunosc un bărbat când îl văd, deşi nu am văzut prea mulţi.

Kossil îi ignoră ironia.

— Cum de-a putut intra un bărbat acolo?

— Prin magie, bănuiesc. Pielea-i e închisă la culoare, poate că vine din Ţinuturile Interioare. A venit să jefuiască Mormintele.

Prima dată l-am găsit în Criptă, chiar sub Pietre. Apoi, când şi-a dat seama de prezenţa mea, a fugit către intrarea în Labirint, ca şi cum ar fi ştiut încotro să se îndrepte. Am ferecat uşa de fier în urma lui. A făcut nişte vrăji, dar n-au fost de ajuns să deschidă uşa. De dimineaţa a intrat în labirint, iar acum nu mai reuşesc să-l găsesc.

— Are lumină?

— Da.

— Apă?

— O cofa mică, nu e plină.

— Lumânarea trebuie că i s-a topit deja – cumpăni Kossil.

— Vreo patru sau cinci zile. Poate şase. Apoi poţi trimite gardienii mei să-i scoată afară corpul. Sângele trebuie dat ofrandă Tronului, iar…

— Nu – zise Arha, cu o neaşteptată înverşunare – Îl vreau viu.

Preoteasa o măsură cu privirea, de la înălţimea-i impunătoare.

— De ce?

— Ca să… ca să-i prelungesc sfârşitul. A comis un sacrilegiu împotriva Celor Nenumiţi. A profanat Cripta cu lumină. A venit să prade Mormintele de comori. Trebuie pedepsit cu ceva mult mai rău decât să moară singur, închis într-un tunel.

— Într-adevăr – zise Kossil, parcă încă nehotărâtă – Dar cum îl vei prinde, stăpână? E cam riscant. Cu ceilalţi n-a fost niciun risc. Oare nu există o cameră plină de oase, undeva în Labirint, oasele oamenilor care au reuşit să intre, dar n-au mai reuşit vreodată să iasă? … Lasă ca Cei Întunecaţi să-l pedepsească în propriul lor fel, după obiceiurile tenebroase ale Labirintului. A muri de sete este o moarte crudă.

— Ştiu – replică fata.

Se-ntoarse şi păşi în noapte, ridicându-şi gluga, ca să se protejeze de vântul îngheţat, şuierător. Cum să nu ştie?

Fusese o copilărie, o prostie din partea ei să meargă la Kossil. Ar avea ce ajutor să primească de la ea. Kossil nu ştia nimic, nimic altceva decât aşteptarea rece şi la finele ei, moartea. Nu înţelegea. Nu pricepea că omul trebuia găsit. Nu trebuia să se întâmple ca şi cu ceilalţi. N~ar mai fi suportat afla încă o dată. Dacă tot trebuia să fie moarte, cel puţin să fie o moarte rapidă,

la lumina zilei. Cu siguranţă că ar fi fost mai potrivit ca acel hoţ, primul om după atâtea secole, suficient de curajos să încerce să jefuiască Mormintele, să moară de sabie. Nu avea nici măcar un suflet nemuritor care să renască. Fantoma lui avea să rătăcească, tânguitoare, pe acele coridoare. Nu putea fi lăsat să moară de sete, acolo jos, singur, în întuneric.

Arha abia de închise un ochi noaptea aceea. Ziua următoare fu plină de ritualuri şi îndatoriri. Noaptea, în schimb, şi-o petrecu mergând, în tăcere, fără felinar, de la o fantă la alta, prin toate clădirile întunecate ale Lăcaşului şi ale dealului măturat de vânt. Într-un final, cu vreo două sau trei ore înainte de răsărit, se întoarse la Casa cea Mică să se odihnească, dar nu reuşi să-şi găsească liniştea. În după-amiaza târzie a celei de-a treia zi se plimbă, de una singură, prin deşert, către râul copleşit de uscăciunea iernii şi de gheaţa ce se întindea prin stufăriş. Îşi amintise că odată, în toamnă, când se aventurase hăt departe prin Labirint, trecuse de Răscrucea Celor Şase Căi şi că, de-a lungul unui coridor şerpuit, auzise, dincolo de pietre, susurul unei apei curgătoare. Dacă un om însetat ar fi ajuns într-acolo, oare n-ar fi poposit? Chiar şi acolo se găseau fante. Trebui să le caute puţin, dar anul trecut Thar i le arătase pe toate, astfel că le regăsi, fără prea mare dificultate. Avea capacitatea de a-şi aminti locuri şi forme, asemenea unei persoane oarbe. Părea să simtă drumul către orice punct, oricât de ascuns, mai degrabă decât să-l caute cu privirea. La cea de-a doua fantă, cea mai îndepărtată de Morminte, când îşi trase gluga ca să alunge lumina şi-şi lipi ochiul de deschizătura tăiată în lespedea de piatră plată, văzu colo jos, chiar sub ea, pâlpâirea slabă a luminii magice.

Omul era acolo, pe jumătate ascuns vederii. Prin fantă se vedea chiar capătul fundăturii, astfel că nu reuşea să-i vadă decât spatele, gâtul plecat şi braţul drept. Stătea în colţ, lângă perete, izbind pietrele cu cuţitul, un pumnal scurt, de oţel, cu mânerul împodobit cu nestemate şi cu lama ruptă. Vârful rupt zăcea pe jos, chiar sub fantă. Se rupsese pe când încercase să sfarme pietrele ca să ajungă la apa pe care o auzea curgând, limpede şi murmurătoare în acea tăcere de moarte de sub pământ, de cealaltă parte a zidului de nestrăpuns.

Mişcările-i erau greoaie. După cele trei zile şi nopţi părea tare schimbat faţă de omul agil şi calm care stătuse în faţa uşii de fier, râzând la propria-i înfrângere. Era la fel de încăpăţânat, dar puterea părea să-l fi părăsit. Nu avea nici o vrajă cu care să mute pietrele, şi trebuia să folosească acel cuţit inutil. Chiar şi lumina magică pâlpâia stins şi sumbru. Sub privirile Arhei, lumina prinse a tremura, licărind. Omul îşi înălţă capul, tresărind, şi scăpă pumnalul. Apoi, cu încăpăţânare, îl ridică şi încercă să forţeze lama ruptă printre pietre.

Întinsă printre trestiile îngheţate de pe malul râului, fără a-şi da seama unde era şi ce făcea, Arha îşi apropie buzele de deschizătura rece din piatră şi-şi făcu mâinile căuş, pentru ca sunetul să nu se piardă în zare.

— Vrăjitorule! – spuse ea, iar vocea i se scurse prin gaura din piatră, ajungând, într-un susur rece, până-n galeria subterană.

Omul tresări şi se lăsă jos, dispărându-i astfel din faţa ochilor. Arha îşi apropie din nou buzele de fantă şi zise:

— Mergi înapoi, de-a lungul zidului dinspre râu, până la a doua cotitură. Ia-o la dreapta la prima cotitură, treci de următoare, şi apoi, din nou, la dreapta. La Cele Şase Căi coteşte iar la dreapta. Apoi la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta. Rămâi acolo, în Sala Pictată.

Mişcându-se ca să vadă din nou, trebuie că lăsase o rază de lumină să se furişeze prin fantă până jos, în tunel, căci, atunci când privi, omul se afla iar în câmpul ei vizual şi se uita în sus, spre deschizătură. Faţa lui, care acum îi apărea brăzdată de cicatrici, era încordată şi neliniştită. Buzele-i erau crăpate şi negre, ochii strălucitori. Îşi ridică toiagul, ducând lumina din ce în ce mai aproape de ochii Arhei. Cuprinsă de spaimă, fata se retrase, astupă fanta cu lespedea de piatră şi cu pietre de râu, se ridică, grăbindu-se spre Lăcaş. Băgă de seamă că mâinile-i tremurau şi uneori o năpădea câte un val de slăbiciune. Nu ştia ce să facă.

Urmând instrucţiunile pe care i le dăduse ea, omul urma să se întoarcă spre uşa de fier, către sala frescelor. Nu se găsea nimic acolo, nu exista niciun motiv pentru ca el să meargă într-acolo. În tavanul Sălii Pictate, în vistieria templului Zeilor Gemeni era o

fantă foarte bună. Poate de aceea-i venise ideea aceea. Nu ştia sigur. Oare de ce-i vorbise?

I-ar fi putut coborî puţină apă prin fantă şi apoi l-ar fi putut chema acolo. Astfel ar fi putut rămâne în viaţă mai multă vreme. De fapt, atâta timp cât ar fi vrut ea. Dacă i-ar fi strecurat puţină apă şi mâncare din când în când, el ar fi putut rătăci zile, chiar luni întregi, prin Labirint. Iar ea ar fi putut observa prin fante şi i-ar fi spus unde putea găsi apa, iar uneori i-ar fi dat indicaţii false, făcându-l să rătăcească în van, căci ar fi fost mereu obligat să meargă unde i-ar fi poruncit ea. Asta i-ar fi fost învăţătură de minte, să nu-i mai sfideze pe Cei Nenumiţi, să nu mai facă paradă de bărbăţia-i neghioabă printre sanctuarele Morţilor Nemuritori!

Dar atâta timp cât el era acolo, ea nu va mai putea păşi în Labirint.

— De ce nu? – se întrebă, răspunzându-şi apoi singură – Pentru că ar putea scăpa prin uşa de fier, pe care ar trebui să o las deschisă în urma mea… Dar nu ar putea scăpa mai departe de Criptă.

Adevărul era că se temea să dea ochii cu el. Se temea de puterea lui, de vrăjile pe care le folosise ca să intre în Criptă, de farmecele ce ţineau aprinsă acea lumină. Dar la urma urmei, oare era chiar atât de puternic încât să fie de temut? Puterile care domneau în acele locuri întunecate erau de partea ei, nu a lui. Era evident că el nu putea face prea multe pe tărâmul Celor Nenumiţi. Nu deschisese uşa de fier, nu invocase magia pentru a-şi procura hrana, nu făcuse apa să treacă prin zid, nu chemase niciun monstru demonic care să dărâme zidurile, nu făcuse niciunul dintre lucrurile de care se temuse ea. Rătăcise vreme de trei zile, fără a găsi măcar uşa către Marea Visterie, cea pe care o căuta de fapt. Nici măcar Arha nu urmase instrucţiunile date de Thar pentru a intra în încăperea aceea, amânând expediţia iar şi iar, dintr-o anumită teamă, o reţinere, o senzaţie că nu venise încă momentul.

Acum se întrebă de ce n-ar face omul acela expediţia în locul ei? Putea să cerceteze comorile din Morminte după pofta inimii. Nu că i-ar fi fost de vreun folos! Iar ea l-ar fi putut batjocori, i-ar fi spus să mănânce aurul şi să bea diamantele.

Cu aceeaşi grabă tulburătoare şi febrilă care pusese stăpânire pe ea de trei zile, Arha fugi la templul Zeilor Gemeni, deschise micuţa criptă boltită a comorii, descoperind fanta bine ascunsă în podea.

Sala Pictată se afla chiar dedesubt, cufundată în întuneric. Drumul pe care omul trebuia să-l parcurgă era mult mai întortocheat, poate chiar lung de câteva mile. Uitase acest lucru. Şi fără îndoială că era slăbit şi nu mergea prea repede. Se putea să uite instrucţiunile pe care i le dăduse ea şi să o apuce pe cotiturile greşite. Puţini oameni erau în stare să-şi amintească instrucţiuni pe care le auziseră doar o dată, aşa cum făcea ea. Poate că nici măcar nu înţelesese limba în care-i vorbise. Dacă era aşa, atunci nu avea decât să rătăcească până ce va cădea la pământ şi va muri în întuneric, neghiobul, străinul, necredinciosul acela. Fie ca fantoma lui să se vaite de-a lungul cărărilor de piatră din Mormintele din Atuan, până ce întunericimea o va fi înghiţit chiar şi pe aceasta…

A doua zi, dis-de-dimineaţă, după doar câteva ore de somn tulburate de vise malefice, Arha se întoarse la fanta din micul templu. Se uită în jos, dar nu zări nimic. Doar întunericime. Coborî o lumânare ce ardea într-un mic felinar, legând-o de un lanţ. Omul era acolo, în Sala Pictată. Dincolo de lumina orbitoare a lumânării, Arha-i întrezări picioarele şi o mână inertă. Vorbi în fanta care era mare cât o lespede din podea:

— Vrăjitorule!

Nici o mişcare. Oare era mort? Aceea să fi fost toată puterea pe care o avea? Arha se strâmbă dispreţuitoare, cu inima bătându-i puternic.

— Vrăjitorule! – strigă, iar vocea-i răsună în pustietatea sălii de dedesubt.

Omul se mişcă şi, încet, se ridică în capul oaselor, privind în jurul său tulburat. După un timp îşi ridică privirea, clipind mărunt în lumina micului felinar ce se legăna din tavan. Faţa-i arăta groaznic, umflată şi întunecată, precum chipul unei mumii.

Întinse mâna spre toiagul ce zăcea pe podea, lângă el, dar nici o sclipire de lumină nu înflori pe lemn. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de putere.

— Vrei să vezi comoara din adâncurile Mormintelor din Atuan, vrăjitorule?

Omul îşi ridică privirile obosit, privind cu ochii întredeschişi la lumina difuzată de felinar, singurul lucru pe care-l putea vedea. După un timp clătină din cap, o singură dată, cu o grimasă ce parcă începuse ca un zâmbet întipărită pe faţă.

— Ieşi din camera asta şi ia-o la stânga. Apoi apuc-o pe primul coridor la stânga…

Arha înşiră pe nerăsuflate lunga lista de instrucţiuni, iar la sfârşit adăugă:

— Acolo vei găsi comoara pentru care ai venit. Şi poate că tot acolo vei găsi şi apă. Pe care din două o preferi acum, vrăjitorule?

Omul se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Privind în sus, fără a o putea vedea, încercă să spună ceva, dar din gâtu-i uscat nu ieşi niciun sunet. Se clătină puţin, iar apoi părăsi Sala Pictată.

Nu avea de gând să-i dea apă. Oricum, nu avea să găsească vreodată drumul către sala comorilor. Instrucţiunile erau mult prea lungi ca să şi le amintească, şi în plus mai era şi Abisul, dacă cumva ar fi ajuns prea departe. Acum bâjbâia în întuneric. Avea să se rătăcească şi să sfârşească prin a cădea şi a muri cine ştie pe unde, prin acele galerii înguste şi pustii. Iar Manan îl va găsi şi-l va târî afară. Şi acela-i va fi sfârşitul. Arha îşi încleştă strâns mâinile pe marginea fantei, legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, muşcându-şi buzele ca pentru a-şi înfrâna o suferinţă cumplită. Nu avea să-i dea apă. Nu avea să-i dea apă. Avea să-i dea moarte, moarte, moarte, moarte, moarte.

***

ÎN ACEŞI ORĂ SUMBRĂ DIN viaţa ei, Kossil veni la ea, intrând în sala comorilor cu paşi apăsaţi, părând şi mai mătăhăloasă în hainele-i negre de iarnă.

— N-a murit încă?

Arha îşi înălţă capul. Nu avea lacrimi în ochi, nu avea nimic de ascuns.

— Cred că da – spuse, ridicându-se şi scuturându-şi fustele de praf – I s-a stins lumina.

— Poate fi doar un truc. Cei fără suflet sunt tare şireţi.

— O să mai aştept o zi, ca să fiu sigură.

— Da, sau poate chiar două. Apoi Duby va putea coborî să-l scoată afară de acolo. E mai puternic decât bătrânul Manan.

— Dar Manan e în slujba Celor Nenumiţi, iar Duby nu. Sunt anumite locuri în Labirint în care Duby nu poate merge, iar hoţul e tocmai într-un astfel de loc.

— Vai, atunci e deja profanat…

— Va fi purificat prin moartea sa acolo – spuse Arha.

Îşi dădu seama după expresia lui Kossil că aceasta vedea ceva straniu pe faţa ei.

— Acesta este domeniul meu, preoteaso. Trebuie să mă îngrijesc de el aşa cum îmi comandă stăpânii mei. Nu am nevoie de alte lecţii asupra morţii.

Chipul lui Kossil păru să se retragă în gluga cea neagră, asemenea unei ţestoase de deşert care se retrage în carapacea sa, posacă, lentă şi rece.

— Foarte bine, stăpână.

Se despărţiră în faţa altarului Zeilor Fraţi. Arha se îndreptă fără grabă către Casa cea Mică şi-l chemă pe Manan să o însoţească. De când vorbise cu Kossil ştia ce avea de făcut.

Urcă dealul împreună cu Manan, intrară în Sală, şi apoi coborâră în Criptă. Traseră împreună de mânerul cel lung, reuşind să deschidă uşa de fier a Labirintului. Apoi îşi aprinseră felinarele şi intrară. Arha o luă înainte, către Sala Pictată, şi de acolo o apucă spre drumul ce ducea la Marea Visterie.

Hoţul nu ajunsese încă prea departe. Arha şi Manan nu făcură mai mult de cinci sute de paşi prin coridorul întortocheat, când dădură peste el, prăbuşit într-un ungher, precum un morman de zdrenţe. Înainte de a se prăbuşi îşi scăpase toiagul, care acum zăcea la o oarecare distanţă de el. Gura-i era însângerată, ochii întredeschişi.

— E viu – zise Manan, îngenunchind şi punându-şi mâna mare şi gălbejită pe gâtul închis la culoare al omului, încercând să-i simtă pulsul.

— Să-l sugrum, stăpână?

— Nu. Îl vreau viu. Ridică-l şi urmează-mă.

— Viu? – spuse Manan tulburat – Pentru ce anume, micuţă stăpână?

— Ca să devină un sclav al Mormintelor! Acum taci şi fă ce-ţi spun.

Cu faţa mai posomorâtă ca niciodată, Manan se supuse şi-l săltă cu greu pe tânăr în spinare, ca pe un sac. Cu povara pe umeri o urmă, clătinându-se. Nu putea merge prea departe cu o asemenea greutate în spate. Se opriră de vreo duzină de ori de-a lungul drumului de întoarcere, pentru ca Manan să îşi poată trage sufletul. La fiecare oprire coridorul era mereu la fel: pietre galben-cenuşii, îngrămădite una într-alta, ce se înălţau pentru a forma o boltă, podeaua din pietre inegale, aerul mort. Şi Manan gemând şi gâfâind, străinul zăcând nemişcat, cele două felinare arzând molcom, într-o cuplă de lumină ce se îngusta, pierzându-se treptat în obscuritate de-a lungul coridorului, în ambele direcţii. La fiecare popas Arha-i picura în gură puţină apă din cofa pe care o luase cu ea, doar câte puţin de fiecare dată, astfel încât viaţa ce-i revenea în corp să nu-l ucidă.

— La Sala Lanţurilor? – întrebă Manan, când ajunseră la pasajul ce ducea la uşa de fier. La auzul acestor cuvinte Arha se gândi întâia oară unde ar fi putut duce prizonierul. Nu ştia.

— Nu, acolo nu – răspunse ea, îngreţoşată mai rău ca oricând la amintirea fumului şi a duhorii şi a feţelor zbârlite, mute şi nevăzătoare. Iar Kossil ar fi putut merge la Sala Lanţurilor.

— Trebuie… trebuie să rămână în Labirint, ca să nu-şi pată redobândi puterile magice. Oare unde ar putea fi o sală…

— Sala Pictată are uşă şi încuietoare şi o fantă, stăpână. Dacă crezi că nu poate deschide uşile.

— Nu are nici o putere, aici jos. Du-l acolo, Manan.

Şi astfel Manan îl cără înapoi, refăcând jumătate din drumul parcurs, mult prea stors de puteri şi lipsit de suflu ca să mai protesteze. Când în cele din urmă intrară în Sala Pictată, Arha îşi scoase mantaua de iarnă, lungă şi grea, din lână, şi o întinse pe podeaua prăfuită.

— Aşează-l deasupra – spuse ea.

Manan o privi cu consternare mohorâtă, aproape plângăcios.

— Micuţă stăpână…

— Vreau ca omul să trăiască, Manan. Ar putea muri de frig, uite-l cum tremură.

— Îţi va profana veşmântul. Veşmântul Preotesei. E un necredincios, un bărbat – exclamă Manan, îngustându-şi ochii mici, cuprins parcă de o suferinţă.

— Atunci o să ard mantaua şi o să pun să mi se ţeasă alta! Haide, Manan!

La aceste vorbe se plecă, supus, lăsând prizonierul să cadă pe mantaua neagră. Omul zăcea nemişcat, ca mort, dar pulsu-i bătea năprasnic la gât şi, din când în când, corpul îi era scuturat de câte un lung fior.

— Ar trebui înlănţuit – zise Manan.

— Ţi se pare periculos cumva? – pufni Arha, ironică.

Dar când Manan îi arătă încuietoarea de fier, bine înţepenită între pietre, de care putea fi înlănţuit prizonierul, Arha îl lăsă să meargă în Sala Lanţurilor pentru a aduce cele necesare. Manan se îndepărtă de-a lungul coridoarelor, mormăind instrucţiunile, căci mai parcursese drumul către Sala Pictată, înainte şi înapoi, dar niciodată de unul singur.

La lumina felinarului frescele de pe cei patru pereţi păreau să mişte, să fremete, acele forme umane grosolane cu aripile lor mari şi atârnânde, ghemuite sau ţanţoşe, într-o veşnică mohoreală.

Arha îngenunche şi, puţin câte puţin, picură apa printre buzele prizonierului. În cele din urmă omul tuşi şi, sleit, întinse mâinile către cofă. Îl lăsă să bea. Omul se întinse din nou, cu faţa udă, mânjită de praf şi sânge, murmurând ceva, unu sau două cuvinte, într-o limbă necunoscută.

Într-un sfârşit se întoarse şi Manan, târând după sine un lanţ lung, un lacăt mare cu cheie şi o bandă de fier care se închidea în jurul taliei prizonierului.

— Nu e suficient de strânsă, se poate strecura afară din ea – mormăi Manan, fixând ultima za a lanţului în încuietoarea din perete.

— Nu, uite – spuse Arha, care acum se simţea mai puţin temătoare, arătându-i că nu-şi putea strecura mâna între banda de fier şi coastele omului.

— Nu, atâta timp cât nu rămâne nemâncat mai mult de patru zile.

— Micuţă stăpână – se lamentă Manan – nu că m-aş îndoi, dar… dar la ce le-ar folosi ca sclav Celor Nenumiţi? E doar un bărbat, micuţo.

— Iar tu eşti doar un bătrân fără minte, Manan. Hai odată şi termină cu bombănitul.

Prizonierul îi privea cu ochi obosiţi şi arzători.

— Unde-i e toiagul, Manan? Acolo. Îl iau eu. E magic. Oh… şi ăsta, iau eu şi ăsta…

Şi cu un gest rapid apucă lanţul de argint ce se întrezărea la gâtul omului şi i-l smulse, trecându-i-l peste cap, deşi el încercă să o împiedice, prinzându-i braţele. Manan îl lovi peste spate. Arha începu să legene lanţul încoace şi-ncolo, deasupra lui, dar suficient de departe pentru ca el să nu ajungă.

— Ăsta-i talismanul tău, vrăjitorule? E preţios pentru tine? Nu pare cine ştie ce, nu ţi-ai putut permite unul mai bun? O să-l păstrez eu pentru tine.

Îşi trecu lanţul de argint peste cap, ascunzând pandantivul sub gulerul greoi al mantiei de lână.

— Nici nu ştii ce să faci cu el – spuse el cu o voce spartă, pronunţând greşit cuvintele în kargadă, dar destul de clar.

Manan îl lovi din nou, iar el lăsă să-i scape un geamăt de durere şi-nchise ochii.

— Lasă-l în pace, Manan. Haide.

Arha părăsi camera, iar Manan o urmă bodogănind.

În noaptea aceea, după ce toate luminile din Lăcaş se stinseră, Arha urcă din nou dealul, de una singură. Umplu cofa cu apă de la fântâna aflată în sala din spatele Tronului şi duse apa, împreună cu o bucată de lipie din hrişcă, mare şi turtită, jos în Sala Pictată din Labirint. Lăsă totul unde prizonierul putea să ajungă, înăuntru, lângă uşă. Acesta dormea şi nici măcar nu se mişcă. Arha se întoarse la Casa cea Mică, iar în noaptea aceea avu şi ea parte de un somn lung şi liniştit.

După-masa devreme se-ntoarse în Labirint, tot singură. Pâinea dispăruse, cofa era goală, străinul se ridicase în şezut, cu spatele sprijinit de perete. Chipu-i era în continuare pocit de mizerie şi de crustele ce i se formaseră pe faţă, dar părea vioi.

Arha rămase la distanţă, în aşa fel încât el, aşa legat cum era, să nu o poată ajunge, şi-l privi. Apoi îşi mută privirea în lături. Doar că nu era nimic de privit. Ceva o împiedica să vorbească. Inima-i bătea de parcă i-ar fi fost frică. Şi totuşi, nu era niciun motiv să se teamă de el. Doar se afla la mila ei.

— E tare plăcut când e lumină – rosti, cu acea voce şoptită, dar adâncă, ce o tulbura.

— Cum te numeşti? – îl întrebă, poruncitoare. Vocea-i răsunase neobişnuit de înaltă şi de ascuţită, se gândi ea.

— Păi, de cele mai multe ori mi se spune Şoimanul.

— Şoimanul? Asta-i numele tău?

— Nu.

— Atunci care-i numele tău?

— Nu ţi-l pot spune. Tu eşti Unica Preoteasă a Mormintelor?

— Da.

— Cum te numeşti?

— Mă numesc Arha.

— Cea care a fost devorată… asta înseamnă, nu?

Ochii lui întunecaţi o cercetau cu atenţie, cu un zâmbet abia schiţat.

— Care e numele tău?

— Eu nu am nume. Nu îmi mai pune întrebări. De unde vii?

— Din Ţinuturile Interioare, din Vest.

— Din Havnor?

Era singurul nume de oraş sau insulă din Ţinuturile Interioare pe care-l ştia.

— Da, din Havnor.

— De ce ai venit aici?

— Mormintele din Atuan sunt faimoase printre cei din neamul meu.

— Dar tu eşti un păgân, un necredincios.

Tânărul clătină din cap.

— O, nu, Preoteaso. Eu cred în puterile întunericului! I-am întâlnit pe Cei Nenumiţi, în alte locuri.

— Ce alte locuri?

— În Arhipelag, în Ţinuturile Interioare, există locuri, precum acesta, ce aparţin Vechilor Puteri ale Pământului. Dar niciunul nu e aşa de mare ca ăsta. Nicăieri altundeva nu au un templu şi

o preoteasă, şi nici nu se bucură de venerarea de care au parte aici.

— Iar tu ai venit întocmai ca să-i venerezi – îl ironiză ea.

— Am venit să-i jefuiesc – spuse el.

Arha îi fixă cu privirea chipul grav.

— Lăudărosule!

— Ştiam că nu va fi uşor.

— Uşor! E imposibil. Dacă nu ai fi un necredincios, ai şti asta. Cei Nenumiţi protejează ceea ce le aparţine.

— Ceea ce caut eu nu le aparţine lor.

— Îţi aparţine ţie, fără îndoială?

— E al meu, de drept.

— Aşadar ce eşti tu? Un zeu? Un rege?

Arha-l măsură cu privirea, din cap până-n picioare, aşa cum stătea, înlănţuit, murdar şi sleit de orice vlagă.

— Nu eşti decât un hoţ!

El nu spuse nimic, dar îi căută privirea.

— Nu îţi este îngăduit să mă priveşti! – exclamă ea, cu o voce stridentă.

— Doamna mea – îi zise – nu vreau să te jignesc. Sunt un străin, şi un intrus. Nu vă cunosc obiceiurile, nici curtoaziile cuvenite Preotesei Mormintelor. Mă aflu în puterea ta, şi-mi cer iertare dacă te-am jignit.

Arha rămase tăcută, dar mai apoi simţi sângele năvălindu-i în obraji, arzând-o. Dar cum el nu o privea, nu văzu că se înroşise. Se supusese şi-şi întorsese privirea întunecată de la ea.

O vreme rămaseră aşa, fără ca vreunul să scoată vreo vorbă. Figurile pictate de jur împrejur păreau să îi observe, cu ochii lor trişti şi stinşi.

Arha adusese cu sine o cofa de piatră, plină cu apă. Privirea lui părea să nu se mai pată dezlipi de ea şi, după un timp, Arha spuse:

— Bea, dacă vrei.

Străinul se târî imediat către cofa, o ridică atât de uşor de parcă ar fi fost o cupă de vin, şi luă o înghiţitură lungă, lungă.

Apoi înmuie un capăt de mânecă şi îşi curăţă faţa şi mâinile de praf şi de cheaguri de sânge şi de pânze de păianjen, cum putu mai bine. Îi luă ceva vreme, iar fata îl urmărea din priviri.

Când termină arăta ceva mai bine, dar spălatul lui de suprafaţă scosese la iveală cicatricile ce-i brăzdau cealaltă parte a feţei. Cicatrici vechi, ce se-nchiseseră demult, albicioase pe pielea lui întunecată, patru dungi paralele ce se întindeau de la ochi şi până la bărbie, ca lăsate de ghearele unei labe enorme.

— Ce este aceea? – întrebă ea. – Cicatricea aceea.

Străinul nu-i răspunse imediat.

— Un dragon? – întrebă Arha, încercând să-l ia în derâdere. Oare nu de aceea coborâse aici, să-şi batjocorească victima, să-l chinuiască că era neputincios?

— Nu, nu un dragon.

— Aşadar, măcar nu eşti un Lord al Dragonilor.

— Nu – replică el cu o anumită reţinere – eu chiar sunt un Lord al Dragonilor. Dar cicatricile sunt de dinainte. Ţi-am spus că am avut de-a face cu Puterile Întunecate în alte locuri de pe pământ. Ceea ce vezi pe faţa mea este însemnul uneia dintre stirpele Celor Nenumiţi. Dar nu mai e fără nume, căci într-un sfârşit i-am aflat numele.

— Ce vrei să spui? Care nume?

— Asta nu-ţi pot spune – îi răspunse surâzând, cu toate că avea o expresie gravă pe chip.

— E absurd, e o neghiobie, un sacrilegiu. Ei sunt Cei Nenumiţi! Nu ştii ce vorbeşti…

— Ba ştiu chiar mai bine decât tine, Preoteaso – replică el, cu o voce şi mai adâncă.

— Mai priveşte o dată!

Şi-şi întoarse capul, pentru ca ea să vadă cele patru urme teribile ce-i însemnau obrazul.

— Nu te cred – spuse Arha, cu vocea tremurândă.

— Preoteaso – zise el blând – tu nu eşti foarte bătrână, nu se poate să-i serveşti pe Cei Întunecaţi de prea multă vreme.

— Ba se poate. De foarte mult timp, chiar! Eu sunt Preoteasa cea Dintâi, cea Renăscută. Mi-am slujit stăpânii vreme de mii şi mii de ani până acum. Eu sunt slujitoarea lor şi vocea lor şi mâinile lor. Şi tot eu sunt şi răzbunarea lor asupra celor care profanează Mormintele şi ţintesc la ceea ce nu trebuie văzut! Termină cu minciunile şi cu lăudăroşeniile, nu înţelegi oare că e suficient să spun un cuvânt pentru ca gardianul meu să dea

năvală aici şi să-ţi reteze capul de pe umeri? Sau că dacă eu ies acum, şi închid uşa aceea după mine, nu va mai veni nimeni, niciodată, iar tu vei muri aici, în întuneric, iar cei pe care-i slujesc îţi vor devora carnea de pe oase şi sufletul din tine şi-ţi vor lăsa oasele să putrezească aici, în praf?

Străinul încuviinţă în tăcere.

Arha începu să se bâlbâie şi, nemaigăsind nimic de spus, se năpusti afară din încăpere, trântind zgomotos uşa în urma ei. Lasă-l să creadă că nu se va mai întoarce! Lasă-l să asude, acolo în întuneric, să blesteme şi să tremure şi să încerce să-şi folosească vrăjile lui ticăloase şi fără de folos! Dar cu ochiul minţii îl şi vedea întinzându-se să doarmă, aşa cum îl mai văzuse făcând lângă poarta de fier, liniştit, ca un miel pe o pajişte însorită.

Scuipă pe uşa închisă, dar mai apoi făcu semnul de înlăturare a profanării, şi aproape că fugi până la Criptă.

Păşind de-a lungul peretelui spre trapa ce dădea în Sală, îşi trecu uşor degetele peste liniile delicate şi nervurile din pietre, ce aminteau de o dantelărie îngheţată. O năpădi o dorinţă aprigă de a aprinde felinarul pentru a mai vedea o dată, fie şi numai pentru o clipă, pietrele şlefuite de vreme, sclipirea încântătoare a pereţilor. Închise strâns ochii şi grăbi pasul.

CAPITOLUL 7

MAREA COMOARĂ

NU-ŞI AMINTEA CA RITUALURILE şi îndatoririle zilnice să i se mai fi părut vreodată atât de multe, sau atât de neînsemnate, sau atât de lungi. Copilele, cu feţele lor palide şi felul lor furtiv de-a fi, novicele neastâmpărate, preotesele ale căror priviri erau austere şi apatice, dar ale căror existenţe erau o împletitură secretă de gelozii şi nefericiri, de ambiţii mărunte şi pasiuni spulberate… toate aceste femei printre care ea trăise din totdeauna şi care formaseră întreaga ei lume omenească, îi păreau acum patetice şi plictisitoare.

Dar ea, care servea mari puteri, ea, preoteasa Nopţii sinistre, ea nu era înlănţuită de asemenea meschinării. Nu trebuia să se îngrijească de mistuitoarea mârşăvie a existenţei lor banale, de zilele în care unica bucurie era aceea de a avea în farfuria cu linte o lingură de grăsime de miel în plus faţă de vecina sa… Ea era cu desăvârşire liberă de limitarea zilei. În subterane nu existau zile. Acolo era, eternă şi unică, numai noaptea.

Şi în acea noapte interminabilă, prizonierul: omul tuciuriu, practicant al artelor întunecate, înlănţuit în fier şi întemniţat în piatră, o aştepta, să vină sau să nu vină, să-i ducă apă şi pâine şi viaţă, sau sabia unui călău şi moarte, după cum i-ar fi fost voia.

Nu spusese nimănui de străin, decât lui Kossil, iar Kossil nu mai spusese altcuiva. Se afla deja de trei nopţi şi de trei zile în Sala Pictată, şi Kossil nu o întrebase de el. Poate presupunea că murise, şi că Arha îi poruncise lui Manan să-i ducă corpul în Sala Oaselor. cu toate că Kossil nu avea obiceiul de a se încrede orbeşte, Arha îşi spunea că nu era nimic ciudat în tăcerea ei. Kossil vroia să păstreze totul secret şi detesta să pună întrebări. Şi, în plus, Arha îi spusese să nu se amestece în treburile ei. Kossil nu făcea decât să se supună.

Totuşi, atâta timp cât se presupunea că omul era mort, Arha nu putea cere mâncare pentru el. Aşadar, în afară de a fura câteva mere şi nişte ceapă uscată din pivniţele din Casa cea

Mare, trebuia să renunţe la a mai mânca. Punea să i se trimită masa de dimineaţă şi cea de seară la Casa cea Mică, pretinzând că dorea să mănânce de una singură şi, în fiecare noapte, ducea merindele jos, în Camera Pictată din Labirint, totul, în afară de supe. Era obişnuită să postească, chiar şi câte patru zile la rând, fără a i se părea un sacrificiu. Omul din Labirint devora porţiile ei sărăcăcioase de pâine, brânză şi fasole, precum broasca-râioasă înghiţea musca: haţ! Şi nu mai era nimic. Era clar că ar fi mâncat de vreo cinci sau şase ori mai mult, dar îi mulţumea sobru, de parcă el ar fi fost un oaspete, iar ea stăpâna casei, aşezaţi la o masă din acelea despre care ea doar auzise în poveştile despre mesele de ospăţ de la palatul Regelui-Zeu, încărcate cu fripturi şi pâini unse cu unt şi vin în cupe de cristal. Era tare ciudat omul acesta.

***

— CUM SUNT ŢINUTURILE INTERIOARE?

Arha adusese cu sine un taburet pliant de fildeş, ca să nu trebuiască să rămână în picioare în timp ce-l interoga, dar nici să nu trebuiască să se aşeze pe jos, la nivelul lui.

— Păi, sunt multe insule. Se spune că numai în Arhipelag sunt de patru ori câte patruzeci. Apoi, mai sunt şi Capetele. Nimeni nu a navigat prin toate mările de la Capete, şi nici nu a reuşit să numere toate ţinuturile. Şi fiecare e diferit de celelalte. Dar poate cel mai încântător dintre toate e Havnor, marele ţinut din centrul lumii. Iar în inima Havnorului se află un golf întins, plin de nave, unde răsare oraşul Havnor. Turnurile oraşului sunt clădite din marmură albă. Casa fiecărui prinţ şi a fiecărui negustor are câte un turn, ridicându-se astfel unul deasupra altuia. Acoperişurile caselor sunt din olane roşii şi toate podurile de peste canale sunt îmbrăcate în mozaic, roşu şi albastru şi verde. Iar steagurile prinţilor sunt în toate culorile şi fâlfâie pe deasupra turnurilor albe. Pe cel mai înalt turn e înfiptă Sabia lui Erreth-Akbe, ca un vârf de munte, îndreptat spre cer. Iar când soarele răsare deasupra Havnorului scânteiază mai întâi asupra spadei, făcând-o să strălucească, iar când apune, Spada rămâne aurită mai multă vreme în amurgul serii.

— Cine era Erreth-Akbe? – întrebă Arha, cu viclenie.

Omul îşi ridică privirea spre ea. Nu spuse nimic, dar schiţă un mic rânjet. Apoi, părând a se fi răzgândit, adăugă:

— Într-adevăr, pe aici probabil nu ştiţi prea multe despre el. Doar de venirea lui în ţinuturile kargade, poate. Tu cât ştii din povestea asta?

— Ştiu că şi-a pierdut toiagul de vrăjitor şi amuleta şi puterea pe care-o avea... întocmai ca tine – îi răspunse ea – A fugit de Marele Preot şi a căutat adăpost în vest, dar a sfârşit omorât de dragoni. Dar dacă ar fi venit aici, la Morminte, n-ar fi fost nevoie de dragoni.

— Destul de adevărat – încuviinţă prizonierul.

Arha nu mai voi să vorbească despre Erreth-Akbe, căci intuia pericolul acelui subiect.

— Se spune că era un Lord al Dragonilor. Şi zici că şi tu eşti. Spune-mi, ce e un Lord al Dragonilor?

Tonul ei era mereu zeflemitor, dar răspunsurile lui erau mereu directe şi simple, de parcă i-ar fi considerat întrebările de bună credinţă.

— Cineva cu care dragonii vorbesc – spuse el – este un Lord al Dragonilor, sau cel puţin ăsta e miezul chestiunii. Nu e vorba de vreun şiretlic cu care stăpâneşti dragonii, aşa cum cred cei mai mulţi. Dragonii nu au stăpâni. Problema e mereu aceeaşi, când vine vorba de un dragon: îţi va vorbi sau te va mânca? Dacă poţi fi sigur că va face primul lucru, şi nu al doilea, atunci eşti un Lord al Dragonilor.

— Dragonii pot vorbi?

— Cu siguranţă! Vorbesc în Glăsuirea Străveche, limba pe care noi oamenii o învăţăm atât de greu şi o folosim atât de stâlcit pentru a ne urzi vrăjile şi crea modelele. Niciun om nu ştie întreaga limbă... nici măcar o zecime din ea. Nu are timp s-o înveţe. Dar dragonii trăiesc o mie de ani... Merită să vorbeşti cu ei, după cum probabil îţi dai seama.

— Există dragoni aici, în Atuan?

— Nu mai sunt de multe veacuri, cred, şi nici măcar în Karego-At. Dar se spune că insula voastră cea mai de la miazănoapte, Hur-at-Hur, mai adăposteşte încă, prin munţi, dragoni din cei mari. În Ţinuturile Interioare s-au retras cu toţii, hăt departe înspre vest, în îndepărtatul Capăt Vestic, pe insule

nelocuite de oameni şi unde puţini reuşesc s-ajungă. Când încep să flămânzească năvălesc spre ţinuturile estice, dar asta se întâmplă rar. Am văzut insula pe care se adună cu toţii să danseze. Zboară în spirale, cu aripile lor imense, înăuntru şi în afară, mereu mai sus, pe deasupra mării vestice, ca o furtună de frunze îngălbenite toamna.

Pierduţi în acea viziune, ochii lui priveau dincolo de frescele negre de pe pereţi, prin ziduri şi prin pământ şi prin întuneric, văzând marea largă întinzându-se nesfârşită spre apus şi dragonii aurii în văzduhul aurit.

— Minţi – zise fata cu înverşunare – inventezi toate astea.

O privi năucit.

— De ce te-aş minţi, Arha?

— Ca să mă faci să mă simt proastă, şi fără minte, şi ca să mă sperii. Ca să pari tu mai înţelept, mai viteaz, şi mai puternic, un Lord al Dragonilor şi toate astea. Căci tu ai văzut dansul dragonilor, şi turnurile din Havnor, şi ştii totul despre toate cele. Pe când eu nu ştiu nimic despre nimic şi n-am mai fost nicăieri. Dar tot ceea ce ştii tu sunt minciuni! Nu eşti nimic altceva decât un hoţ şi un prizonier, n-ai nici suflet, şi nu vei mai pleca vreodată din locul ăsta! Nu contează că mai există oceane şi dragoni şi turnuri albe şi toate astea, pentru că tu n-o să le mai vezi niciodată, aşa cum n-o să mai vezi vreodată lumina soarelui. Tot ceea ce cunosc eu e întunericul, noaptea de sub pământ. Şi ăsta-i singurul lucru care există cu adevărat. Este tot ceea ce trebuie ştiut, până la urmă. Tăcerea şi întunericul. Tu ştii totul, vrăjitorule! Dar eu ştiu un singur lucru… singurul lucru adevărat!

Omul îşi coborî privirea. Mâinile lungi, brune cu reflexe arămii, i se odihneau pe genunchi. Arha văzu cele patru cicatrici de pe obraz. Pătrunsese mai adânc decât ea în lumea întunericului, cunoştea moartea mai bine decât ea, până şi moartea… Un val de ură faţă de el o năpădi, sufocând-o o clipă. De ce stătea acolo, atât de lipsit de apărare şi totuşi atât de puternic? De ce nu reuşea să-l înfrângă?

— De-asta te-am lăsat în viaţă – spuse ea dintr-odată, fără a sta pe gânduri – Vreau să-mi arăţi şiretlicurile vrăjitorilor. Atâta timp cât îmi vei putea arăta vreo măiestrie, vei rămâne în viaţă.

Dacă nu cunoşti niciuna, dacă toate se vor dovedi a fi doar înşelătorii şi minciuni, atunci voi isprăvi cu tine. Ai înţeles?

— Da.

— Foarte bine atunci. Continuă.

Ascunzându-şi faţa în palme câteva clipe, omul îşi schimbă poziţia. Brâul de fier îl împiedica să stea comod, în afară de când se lungea pe jos.

În cele din urmă îşi ridică privirea şi prinse a vorbi, foarte serios.

— Ascultă, Arha. Eu sunt un Mag, sau cum spuneţi voi, un vrăjitor. Posed anumite măiestrii şi puteri. Asta-i adevărat. Dar tot adevărat e că în acest Lăcaş al Vechilor Puteri forţa mea e foarte slăbită şi farmecele nu-mi prea sunt de folos. Aş putea să creez nişte iluzii pentru tine şi să-ţi arăt tot felul de minuni. Dar asta-i partea cea mai puţin importantă a magiei. Puteam să creez iluzii de mic copil, aş putea-o face chiar şi aici. Dar dacă crezi în ele, te vor înspăimânta şi s-ar putea să vrei să mă omori, dacă teama-ţi va aprinde mânia. Iar dacă nu vei crede, le vei vedea doar ca pe nişte minciuni şi înşelătorii, cum le spui tu, şi tot îmi voi pune viaţa în primejdie. Iar intenţia şi dorinţa mea, pentru moment, este de a rămâne în viaţă.

Cuvintele lui o făcură să râdă şi spuse:

— OK, o să mai rămâi în viaţă ceva vreme, nu înţelegi? Eşti un prost! Haide, arată-mi iluziile de care spuneai. Ştiu că sunt false şi nu-mi va fi frică. De fapt, nu m-aş speria nici dacă ar fi adevărate. Dar continuă. Preţioasa-ţi piele e în siguranţă, cel puţin pentru seara asta.

La auzul acestor cuvinte el izbucni în râs, întocmai cum făcuse ea cu câteva momente în urmă. Viaţa lui tocmai fusese zvârlită înainte şi înapoi, de la unul la altul, ca o minge, în joacă.

— Ce vrei să-ţi arăt?

— Ce poţi să-mi arăţi?

— Orice.

— Cum te mai poţi lăuda!

— Nu – zise el, simţindu-se în mod clar puţin jignit – Nu mă laud. Sau cel puţin nu asta îmi e intenţia.

— Arată-mi ceva ce crezi că merită văzut. Orice!

Străinul îşi plecă puţin capul, privindu-şi o vreme mâinile.

Nu se-ntâmplă nimic. Lumânarea de seu din felinar răspândea o lumină slabă, dar constantă. Frescele negre de pe pereţi, figurile înaripate dar nezburătoare, cu ochii lor pictaţi cu roşu închis şi alb, se prelingeau pe deasupra lor. Nu se auzea niciun sunet. Arha suspină, dezamăgită şi oarecum întristată. Era neputincios, vorbea de lucruri măreţe, dar nu făcea nimic. Nu era decât un mincinos priceput, nici măcar un hoţ priceput.

— Ei bine – spuse ea în cele din urmă, adunându-şi fustele ca să se ridice. Lâna foşnăi ciudat când se mişcă. Se uită în jos şi rămase năucită.

Rochia cea neagră şi greoaie pe care o purta de ani de zile dispăruse. Era înveşmântată în mătase turcoaz, strălucitoare şi moale ca cerul în amurg. De la talie în jos rochia era croită în cloş şi întreaga fustă era brodată cu fire subţiri de argint, cu perle mici cât seminţele şi mici fărâme de cristal ce sclipeau uşor, precum o ploaie de aprilie.

Se uită la magician, amuţită.

— Îţi place?

— De unde…

— Seamănă cu rochia purtată odată de o prinţesă, la Sărbătoarea Soarelui Nou de la Palatul cel Nou din Havnor – răspunse el, privind mulţumit. – Mi-ai cerut să-ţi arăt ceva ce merita văzut. Iar eu ţi-am arătat: pe tine însăţi.

— Fă… fă-o să dispară.

— Mi-ai dat mantaua ta – zise el, cu o urmă de reproş – Iar eu nu-ţi pot da nimic? Prea bine, nu te-ngrijora. E doar o iluzie. Uite.

Nu păru să mişte vreun deget, cu siguranţă nu rosti niciun cuvânt, dar splendoarea de mătase albastră dispăru, iar ea rămase din nou în austeritatea straiului negru.

Rămase aşa, nemişcată, o vreme.

— Cum pot să ştiu – zise ea într-un sfârşit – că eşti ceea ce pari a fi?

— N-ai cum – îi răspunse – Nu ştiu ce îţi par a fi ţie.

Arha cugetă iar.

— Ai putea să mă păcăleşti ca să te văd ca pe…

Se opri, căci omul îşi ridicase mâna indicând în sus, abia schiţând gestul. Crezu că aruncase vreo vrajă şi se trase iute către uşă, dar urmându-i gestul cu privirea, Arha dădu cu ochii

de minusculul pătrat de sus, din tavanul boltit şi întunecat, care era fanta din visteria templului Zeilor Gemeni.

Nu răzbătea nici o lumină dinspre fantă. Nu putea vedea nimic, acolo sus, nici nu auzea pe nimeni. Dar omul arătase într-acolo şi acum o fixa întrebător.

Amândoi rămaseră complet nemişcaţi vreme îndelungată.

— Magia ta e doar o neghiobie, bună doar pentru ochii copiilor – rosti ea, răspicat – Şiretlicuri şi minciuni. Am văzut destul. Vei fi dat ca hrană Celor Nenumiţi. N-o să mă mai întorc.

Îşi luă felinarul şi ieşi, trântind zgomotos, cu forţă, zăvoarele de fier. Apoi se opri dincolo de uşă, îngrozită. Ce trebuia să facă?

Oare cât de mult văzuse şi auzise Kossil? Ce-şi spuseseră? Nu reuşea să-şi amintească. I se părea că nu reuşise deloc să-i spună prizonierului ceea ce vroia de fapt. Reuşise mereu să o descumpănească, vorbindu-i de dragoni, şi de turnuri, şi numindu-i pe Cei Nenumiţi, şi spunând că vroia să rămână în viaţă, şi fiindu-i recunoscător pentru mantaua pe care i-o dăduse. Nu spusese niciodată ceea ce-ar fi trebuit să spună. Nici măcar nu-l întrebase de talismanul pe care-l purta încă în jurul gâtului, ascuns la sân.

Cu atât mai bine până la urmă, dacă Kossil era acolo ascultând.

Şi până la urmă, ce mai conta, ce rău putea face Kossil? Dar chiar pe când îşi punea întrebarea, îşi dădu seama că ştia răspunsul. Nimic nu era mai uşor de ucis decât un şoim închis într-o colivie. Omul era neajutorat, încătuşat acolo, în colivia de piatră. Preoteasa Regelui-Zeu nu avea altceva de făcut decât să-şi trimită servitorul, pe Duby, să-l stranguleze, poate chiar în seara aceea. Iar dacă ea şi Duby nu cunoşteau Labirintul suficient de bine ca să ajungă până acolo, nu avea decât să sufle o pulbere înveninată prin fantă, direct în Sala Pictată. Avea casete şi flacoane întregi pline cu substanţe malefice, unele care otrăveau mâncarea sau apa, altele care infestau aerul şi-l ucideau pe cel care le respira prea mult timp. Şi astfel, până mâine dimineaţă, ar fi fost mort, şi totul s-ar fi sfârşit. Nu va mai fi niciodată vreo altă lumină sub Morminte.

Arha grăbi pasul de-a lungul coridoarelor înguste din piatră, către intrarea în Criptă, acolo unde o aştepta Manan, aşezat pe vine, răbdător, asemenea unei bătrâne broaşte-râioase în întuneric. Vizitele pe care i le făcea prizonierului îl nelinişteau amarnic. Nu-l lăsa să o însoţească tot drumul, aşa că făcuseră înţelegerea asta. Acum Arha se bucura să-l aibă aşa la îndemână. Cel puţin în el putea avea încredere.

— Manan, ascultă. Trebuie să mergi imediat în Sala Pictată. Spune-i omului că-l duci să-l îngropi de viu sub Morminte.

Ochii lui Manan scăpărară.

— Spune-o cu voce tare. Desfă lanţul şi du-l la…

Aici şovăi, căci nu se hotărâse încă unde ar fi putut să-l ascundă mai bine.

— În Criptă – sugeră Manan, plin de zel.

— Nu, neghiobule. Ţi-am spus doar să zici aşa, nu să o şi faci. Aşteaptă…

Oare unde ar fi fost în siguranţă de Kossil şi spionii ei? Nicăieri, în afară de subterane, de locurile cele mai adânci, mai sacre şi mai ascunse de pe tărâmul Celor Nenumiţi, acolo unde nu îndrăznea să meargă. Şi totuşi, Kossil n-ar fi îndrăznit aproape orice? Putea să-i fie ei frică de locurile întunecate, dar era în stare să-şi înfrâneze frica ca să-şi atingă scopurile. Apoi, n-avea de unde ştii cât învăţase din structura Labirintului, de la Thar sau de la Arha cea din viaţa de dinainte sau chiar din propriile-i explorări secrete de-a lungul anilor. Arha o bănuia că ştie mult mai multe decât pretindea. Dar era totuşi un drum pe care cu siguranţă n-avea cum să-l ştie, secretul păstrat cu cea mai mare străşnicie.

— Trebuie să-l duci unde-ţi voi arăta eu, şi trebuie s-o faci pe întuneric. Apoi, când te voi aduce înapoi aici, vei săpa un mormânt în Criptă şi vei pregăti un sicriu pe care-l vei coborî în mormântul gol şi-l vei acoperi din nou cu pământ, aşa încât cine-l caută să-l poată găsi. Un mormânt adânc. Ai înţeles?

— Nu – zise Manan, aspru şi arţăgos – Micuţo, şiretlicul ăsta nu-i un lucru înţelept. Nu e bine aşa. N-ar trebui să fie niciun om aici! Ne paşte o pedeapsă…

— Într-adevăr, un neghiob bătrân o să sfârşească cu limba tăiată! Cum îndrăzneşti să-mi spui tu mie ceea ce-i înţelept? Eu urmez ordinele Puterilor Întunecate. Urmează-mă!

— Iertare, micuţă stăpână, iertare…

Se întoarseră în Sala Pictată. Arha rămase să aştepte afară, în tunel, în timp ce Manan intră şi desferecă lanţul din zaua din perete. Auzi vocea cea adâncă întrebând:

— Şi acum încotro, Manan? – şi răspunsul posac al vocii răguşite şi înalte:

— O să fii îngropat de viu, aşa mi-a spus stăpâna. Sub Lespezi. Ridică-te!

Auzi apoi lanţul cel greoi pocnind ca un bici.

Prizonierul ieşi, cu braţele legate cu cureaua de piele a lui Manan, care-l urma, ţinându-l ca pe un câine în lesă, doar că zgarda-i era în jurul taliei, iar lesa era din fier. Omul îşi întoarse privirea către ea, dar Arha suflă lumânarea, stingând-o, şi fără a zice o vorbă, porni în întuneric. Îşi regăsi imediat pasul lent, dar sigur, pe care-l avea de obicei în Labirint, când nu folosea lumina, trecându-şi vârful degetelor uşor, dar aproape fără oprire, de-a lungul pereţilor, de-o parte şi de alta. Manan şi prizonierul erau în urma ei, târşindu-şi picioarele şi împleticindu-se, tare stingheriţi de lesă. Dar trebuiau să meargă pe întuneric, căci Arha nu vroia ca vreunul dintre ei să înveţe drumul.

O cotitură la stânga de la Sala Pictată şi se trece de două deschizături; drept înainte către Cele Patru Căi şi se trece de deschizătura ce dă la dreapta; apoi un drum lung şi şerpuit şi un rând de scări ce coboară, lungi şi alunecoase, mult prea înguste pentru picioarele vreunui om. Mai departe de aceste scări nu se avântase vreodată.

Aici aerul era mai bolnăvicios, tare stătut, cu un iz puternic. Indicaţiile îi răsunau clar în minte, ca şi tonalităţile din vocea lui Thar pe când i le spunea. Pe trepte în jos (în spatele ei prizonierul se împiedică în întunericul de smoală şi-l auzi gâfâind când Manan îl ţinu în picioare, smucind zdravăn de lanţ), iar la baza scărilor ia-o imediat la stânga. Cale de trei deschizături ţine-o tot la stânga, apoi prima la dreapta şi după aceea continuă tot la dreapta. Tunelele coteau şi şerpuiau, niciunul nu

era drept. – Apoi trebuie să ocoleşti Abisul – se auzi vocea lui Thar în întunericul minţii ei – iar drumul e tare îngust.

Arha îşi încetini pasul, se aplecă şi pipăi de-a lungul podelei cu mâna. Acum coridorul se întindea drept o bună bucată de drum, dându-i celui care rătăcea pe acolo un fals sentiment de siguranţă.

Dintr-odată mâna ei şovăitoare, care nu contenise să pipăie pietrele, nu mai simţi nimic. Se simţea marginea pietrei, o muchie, iar dincolo de muchie se întindea golul. La dreapta, peretele coridorului se povârnea brusc în abis. La stânga era o ieşitură sau o cornişă, nu mai lată de o palmă.

— E un abis. Întoarceţi-vă cu faţa la peretele din stânga, lipiţi-vă de el şi păşiţi de-a lungul lui, într-o parte. Târâiţi-vă picioarele. Ţine bine de lanţ, Manan… Sunteţi pe cornişă? Se îngustează. Nu vă sprijiniţi pe călcâie. Eu am trecut de abis. Daţi-mi mâna. Aşa…

Tunelul continua în zigzaguri scurte, cu multe deschizături laterale. Pe când treceau prin dreptul anumitor deschizături ecoul paşilor lor se auzea tare ciudat, cavernos. Chiar mai curios era că se simţea câte un curent slab de aer, aspirând către înăuntru. Acele coridoare trebuie că sfârşeau în abise precum cel pe lângă care tocmai trecuseră. Poate că sub partea aceea mai joasă a Labirintului se afla un spaţiu pustiu, o cavernă atât de adâncă încât Cripta ar putea părea chiar mică prin comparaţie, o deşertăciune lăuntrică, neagră şi imensă.

Dar deasupra acelei prăpăstii, pe unde mergeau ei prin tunele întunecoase, coridoarele deveneau din ce în ce mai înguste şi mai joase, până ce Arha însăşi se văzu nevoită să meargă aplecată. Oare calea asta nu se mai sfârşea odată?

Capătul drumului se ivi pe neaşteptate: o uşă închisă. Cum mergea încovoiată şi puţin mai repede ca de obicei, Arha se izbi cu capul şi mâinile de uşă. Bâjbâi după gaura cheii şi apoi după cheiţa pe care o purta la brâu, cea de argint cu mânerul în formă de dragon, pe care nu o mai folosise vreodată. Cheia se potrivi. Arha o răsuci şi deschise uşa Marii Visterii a Mormintelor din Atuan. Aerul uscat, acru şi rânced prinse a geme prin întuneric.

— Manan, nu poţi intra aici. Aşteaptă la uşă.

— El poate şi eu nu?

— Dacă pătrunzi în camera asta, Manan, nu vei mai ieşi. Legea asta se aplică tuturor, numai mie nu. Niciun muritor în afară de mine nu a mai părăsit camera asta viu. Mai vrei să intri?

— O s-aştept afară – se auzi din întuneric vocea-i melancolică – Stăpână, stăpână, nu încuia uşa…

Sătulă de spaima lui, cedă şi lăsă uşa întredeschisă. Locul acela o umplea cu adevărat de groază şi nu se prea încredea nici în prizonier, aşa legat cum era. O dată înăuntru, Arha aprinse felinarul. Mâinile-i tremurau. Felinarul se aprinse cu greu, căci aerul era închis şi sufocant. În pâlpâirea gălbuie ce părea de-a dreptul strălucitoare după lungile pasaje prin noapte, camera comorilor se contura gigantescă în jurul lor, plină de umbre mişcătoare.

Erau acolo şase racle mari, toate din piatră, toate acoperite de o pulbere fină cenuşie, precum mucegaiul de pe pâine. Nimic altceva. Pereţii erau aspri, tavanul era jos. Era frig, un frig aspru şi lipsit de aer, ce părea să-ngheţe sângele în vine. Nu erau pânze de păianjen, numai praf. Nimic nu trăia acolo, absolut nimic, nici măcar cei câţiva păianjeni mici şi albi din Labirint. Praful era gros, gros, şi fiecare fir de praf putea fi o altă zi ce trecuse acolo, unde nu era nici timp, nici lumină: zile, luni, ani, secole – toate deveniseră praf şi pulbere.

— Ăsta-i locul pe care-l căutai – zise Arha, iar vocea-i suna hotărâtă – Asta-i Marea Visterie a Mormintelor. Ai ajuns. N-o vei mai putea părăsi vreodată.

Străinul nu zise nimic, iar chipu-i era liniştit, dar în ochii săi era ceva ce o mişcă: o jale, privirea cuiva care se simte trădat.

— Ai spus că vrei să rămâi în viaţă. Asta e singurul loc pe care-l ştiu unde poţi rămâne viu. Kossil te va ucide sau mă va obliga să te ucid, Şoimanule. Dar aici nu poate ajunge.

El continuă să tacă.

— Oricum, în niciun caz n-ai mai fi putut părăsi Mormintele, nu înţelegi? Locul ăsta nu-i cu nimic diferit. Şi măcar aşa ai ajuns la… la capătul călătoriei tale. Ceea ce căutai se află aici.

Omul se aşeză pe una dintre raclele cele mari, părând complet vlăguit. Lanţul ce se târâia pe jos zăngăni aspru

izbindu-se de piatră. Îşi roti privirea peste pereţii gri şi peste umbre şi, într-un sfârşit, spre ea.

Arha îşi mută privirea de la el, fixând în schimb raclele de piatră. N-avea nici o dorinţă de a le deschide. Nu-i păsa ce minunăţii putrezeau înăuntru.

— Nu-i nevoie să porţi lanţul şi aici – Se apropie de el, desfăcu centura de fier şi-i eliberă braţele legate cu cureaua de piele a lui Manan – Va trebui să închid uşa, dar când voi veni mă voi încrede în tine. Ştii că nu poţi pleca de aici… că nu trebuie să încerci? Eu sunt răzbunarea lor, eu le îndeplinesc vrerea. Dar dacă-i voi dezamăgi… dacă tu îmi vei trăda încrederea… atunci se vor răzbuna. Să nu încerci să părăseşti camera aceasta, rănindu-mă sau păcălindu-mă când voi veni. Trebuie să mă crezi.

— Voi face întocmai cum mi-ai spus – zise cu blândeţe.

— O să-ţi aduc apă şi mâncare, când o să pot. Nu va fi prea mult. Apa îţi va fi îndeajuns, dar nu prea multă mâncare deocamdată. Începe să-mi fie şi mie foame, pricepi? Dar va fi de ajuns ca să rămâi în viaţă. S-ar putea să nu mă pot întoarce vreo zi sau două, poate chiar mai mult. Trebuie să înlătur bănuielile lui Kossil. Dar voi veni. Îţi promit. Uite, ţine cofa. Bea cu cumpătare, n-o să mă pot întoarce prea devreme. Dar mă voi întoarce.

Străinul îşi ridică faţa spre ea. Avea o expresie stranie.

— Ai grijă, Tenar – zise.

CAPITOLUL 8

NUME

ARHA ÎL CĂLĂUZI PE MANAN înapoi, pe căile şerpuitoare din meandrele întunericului, şi-l lăsă în bezna din Criptă, să sape mormântul ce trebuia să fie acolo, ca dovadă pentru Kossil că hoţul fusese într-adevăr pedepsit. Era târziu, iar ea se îndreptă direct către Casa cea Mică, să doarmă. În mijlocul nopţii se trezi brusc, amintindu-şi că-şi lăsase mantaua în Sala Pictată. El rămăsese doar cu propria-i manta, scurtă, ca să-i ţină de cald în cavoul acela umed şi fără niciun pat, în afară de pietrele prăfuite. Un mormânt rece, un mormânt rece, se gândi ea îndurerată, dar era prea sfârşită de oboseală ca să se trezească pe deplin şi în curând se cufundă din nou în somn. Începu să viseze. Visă sufletele celor morţi de pe pereţii din Sala Pictată, figurile ce aduceau a păsări uriaşe, mânjite, cu mâini, picioare şi feţe de om, ghemuite în praful din locurile acelea întunecate. Nu puteau zbura. Ţărâna le era hrana şi praful le era băutura. Erau sufletele celor ce nu renăscuseră, a celor devoraţi de Cei Nenumiţi. Se ghemuiau cu toţii în jurul ei, în umbre, şi din când în când scoteau câte un sunet slab, un piuit sau un scârţâit. Unul dintre ele se apropie de ea. La început se sperie şi încercă să se tragă îndărăt, dar nu se putea mişca. Acesta avea chip de pasăre, nu de om, dar păru-i era aurit şi, cu voce de femeie, spunea Tenar, tandru şi afectuos, Tenar.

Se deşteptă. Gura-i era încleştată de ţărână. Zăcea într-un mormânt de piatră, în subterane. Mâinile şi picioarele îi erau înfăşurate în giulgiuri şi nu putea să se mişte sau să vorbească.

Disperarea-i crescu înăuntru într-atât încât îi despică pieptul şi, asemenea unei păsări de foc, sfărâmă piatra şi erupse în lumina zilei… lumina zilei, ce pătrundea firavă în camera ei fără ferestre.

Trează de-a binelea acum, Arha se ridică în şezut, epuizată de visul de peste noapte, cu mintea înceţoşată. Îşi trase hainele pe ea şi se porni spre bazinul din curtea ce împrejmuia Casa cea Mică. Îşi vâri braţele şi faţa, şi apoi tot capul, în apa îngheţată,

până ce tot corpul prinse a-i tremura de frig şi sângele i se puse din nou în mişcare. Apoi îşi dădu pe spate părul şiroind de apă, se îndreptă şi privi în sus, spre cerul de dimineaţă.

Nu trecuse prea mult de la răsăritul soarelui şi părea a fi o zi frumoasă, de iarnă. Cerul era gălbui, foarte limpede. Sus pe cer, atât de sus încât captă lumina soarelui şi ardea ca un strop de aur, se rotea o pasăre, un şoim sau un vultur de deşert.

— Eu sunt Tenar – spuse ea, încet, tremurând de frig, şi de teroare, şi de exaltare, acolo, sub cerul deschis, inundat de soare – Mi-am recăpătat numele. Eu sunt Tenar!

Stropul acela aurit se roti spre apus, către munţi, dispărându-i din vedere. Aurora poleia streșinile Casei cele Mici. Clinchetele clopotelor de oi se auzeau de jos, din târle. Mirosul de fum al lemnelor de foc amestecat cu cel de terci de hrişcă ieşea prin coşurile de la bucătărie şi plutea în vântul proaspăt şi înviorător.

— Mi-e atât de foame… Oare de unde ştia? De unde-mi ştia numele? … Oh, trebuie să merg să mănânc, mi-e atât de foame… îşi trase gluga pe cap şi fugi să-şi ia micul dejun.

După trei zile de semipostit, mâncarea o făcea acum să se simtă întremată, îi dădea tărie. Nu se mai simţea atât de răvăşită şi de zăpăcită şi de speriată. Se simţea în stare să-i ţină piept lui Kossil, după micul dejun.

Pe când ieşea din sala de mese a Casei celei Mari, se apropie de figura cea înaltă şi îndesată şi spuse cu o voce joasă:

— Am terminat cu hoţul… Ce zi minunată!

Ochii cei reci şi gri o priviră pieziş de sub gluga neagră.

— Credeam că Preoteasa trebuie să se abţină de la mâncare timp de trei zile, după un sacrificiu uman?

Era adevărat. Uitase, iar faţa ei dovedea că uitase cu desăvârşire.

— Nu e mort, încă – spuse într-un sfârşit, încercând să-şi păstreze tonul acela indiferent ce-i venise atât de spontan mai devreme.

— E îngropat de viu. Sub Morminte. Într-un coşciug. O fi ceva aer, căci coşciugul nu e închis perfect, e unul din lemn. Moartea-i va fi destul de lentă. O dată ce voi şti că e mort, voi începe postul.

— Şi cum o să ştii?

Confuză, Arha ezită din nou.

— O să ştiu. O să… o să-mi spună Stăpânii.

— Înţeleg. Şi mormântul unde e?

— În Criptă. I-am pruncit lui Manan să-l sape sub Piatra cea Netedă.

Nu trebuia să răspundă atât de repede, pe tonul acela prostesc şi împăciuitor. Trebuia să-şi păstreze demnitatea când vorbea cu Kossil.

— Viu, într-un coşciug de lemn. E tare periculos cu un vrăjitor, stăpână. Te-ai asigurat că gura-i e astupată şi că nu poate rosti farmece? Mâinile-i sunt legate? Căci pot ţese vrăji fie şi numai mişcând un deget, chiar şi când limba le-a fost tăiată.

— Magia lui nu e deloc adevărată, e doar o grămadă de trucuri – replică fata, ridicând vocea – E îngropat, iar Stăpânii mei îi aşteaptă sufletul. Iar restul nu te priveşte pe tine, preoteaso!

Mersese prea departe de data asta. Puteau auzi şi alţii. Penthe şi vreo alte două fete, Duby şi preoteasa Mebbeth, erau cu toţii destul de aproape ca să poată auzi. Fetele erau numai urechi, iar Kossil îşi dăduse seama.

— Tot ceea ce se petrece aici mă priveşte şi pe mine, Stăpână. Tot ceea ce se petrece în regatul său îl priveşte şi pe Regele-Zeu, Omul cel Nemuritor, al cărei servitoare sunt eu. El cercetează şi scrutează chiar şi în locurile subterane şi în inimile oamenilor, şi nimeni nu-i poate interzice să le pătrundă!

— Eu pot. Nimeni nu intră în Morminte, dacă Cei Nenumiţi nu o îngăduie. Ei existau dinainte de Regele-Zeu pe care-l slujeşti tu, şi vor continua să existe şi după el. Coboară glasul când vorbeşti de ei, preoteaso. Nu atrage răzbunarea lor asupra ta. Căci ţi se vor pogorî în vise, vor intra în locurile întunecate din mintea ta şi atunci o să-ţi pierzi minţile.

Ochii fetei străluceau. Chipul lui Kossil era ascuns, retras în pliurile glugii negre. Penthe şi ceilalţi priveau, înfricoşaţi şi fascinaţi.

— Ei sunt bătrâni – spuse vocea lui Kossil, aproape şoptit, un fir de glas şuierat ieşind din adâncurile sutanei cu glugă – Sunt învechiţi. Cultul lor a fost dat uitării peste tot, în afară de acest loc. Puterea le-a dispărut. Sunt doar nişte umbre. Nu mai au nici

o putere. Nu încerca să mă-nspăimânţi, Cea Devorată. Tu eşti Preoteasa cea Dintâi: asta nu înseamnă oare că eşti şi ultima? … Nu mă poţi păcăli. Pot citi în inima ta. Întunericul nu-mi ascunde nimic. Ai grijă, Arha!

Se-ntoarse şi se-ndepărtă, cu pasul greoi şi lent, sfărâmând ierburile acoperite de chiciură sub paşii greoi ai sandalelor din picioare, îndreptându-se spre casa cu coloane alburii a Regelui-Zeu.

Fata rămase nemişcată, plăpândă şi înnegurată, ca şi cum ar fi prins rădăcini în pământ, acolo, în curtea din faţa Casei celei Mari. Nimeni şi nimic nu se mişca, doar Kossil, în imensa întindere a curţii şi a templului, a dealului, a câmpiei deşerte şi a muntelui.

— Fie ca Cei Întunecaţi să-ţi devoreze sufletul, Kossil! – ţipă Arha, cu o voce precum un ţipăt de şoim. Îşi înălţă braţul cu mâna întinsă şi rigidă, aruncând blestemul asupra spatelui îndesat al preotesei, pe când aceasta punea piciorul pe treptele templului său. Kossil se clătină, dar nu se opri, nici nu se-ntoarse. Îşi continuă calea, intrând pe uşa templului Regelui-Zeu.

Arha îşi petrecu ziua aşezată pe treapta cea de jos a Tronului Pustiu. Nu îndrăznea să intre în Labirint şi nici nu dorea să se alăture celorlalte preotese. Se simţea cuprinsă de o apăsare ce o ţintui acolo ore întregi, în amurgul îngheţat din marea sală. Rămase acolo, holbându-se la cele două coloane masive şi pale ce se pierdeau în obscuritatea din fundul sălii, şi la suliţele de lumină ce pătrundeau pieziş prin golurile din acoperiş, şi la rotocoalele groase de fum ce ieşeau din trepiedul de bronz cu mangal de lângă Tron. Mâzgălea pe treptele de marmură cu oase mici de şoricei, cu capul plecat, dar cu mintea trează şi parcă totuşi amorţită. Cine sunt eu? se întreba, şi nu găsea niciun răspuns.

Manan sosi tropăind de-a lungul holului, printre cele două rânduri de coloane, pe când lumina încetase demult a străpunge obscuritatea din hol, iar frigul devenise pătrunzător. Faţa cleioasă îi era foarte tristă. Se opri la ceva distanţă de ea, cu mâinile mari atârnându-i de-a lungul corpului. Tivul sutanei ruginii i se rupsese şi i se bălăngănea în urmă.

— Micuţă stăpână.
— Ce-i, Manan? – Îl privi cu oarecare afecţiune.
— Micuţo, lasă-mă să fac ceea ce-ai zis… ce ai zis că a fost făcut. Trebuie să moară, micuţo. Te-a vrăjit. Ea o să se răzbune. E bătrână şi crudă, iar tu eşti mult prea tânără. N-ai destulă forţă.
— Nu-mi poate face rău.
— Chiar de te-ar ucide, în văzul tuturor, în aer liber, nimeni în tot Imperiul n-ar îndrăzni s-o pedepsească. Căci ea e Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, iar Regele-Zeu e cel care domneşte. Dar nu te va ucide la vedere. O va face pe ascuns, otrăvindu-te, în miez de noapte.
— Atunci voi renaşte.
Manan îşi frângea mâinile groase.
— Poate că nu te va ucide – şopti el.
— Ce vrei să spui?
— Ar putea să te închidă în vreo sală în… acolo jos… Aşa cum ai făcut tu cu el. Şi ai rămâne în viaţă, ani şi ani la rând, poate. Ani la rând… Şi nici o altă Preoteasă nu se va naşte, căci tu nu vei fi murit. Şi totuşi, nu va mai fi nici o Preoteasă a Mormintelor, şi nu se vor mai dansa dansurile ritualului de lună nouă, şi nu se vor mai face sacrificii şi nu va mai fi vărsat sânge, iar cultul Celor Întunecaţi ar putea fi uitat, pentru totdeauna. Ei şi Lordului ei le-ar plăcea să fie aşa.
— Ei m-ar elibera, Manan.
— Nu, atâta timp cât sunt mâniaţi pe tine, micuţă stăpână – şopti Manan.
— Mâniaţi?
— Din cauza lui… Sacrilegiul nepedepsit. Oh micuţo, micuţo! Ei nu iartă!
Stătea aşa, în praful de pe treapta cea mai joasă, cu capul plecat. Se uită la lucrul acela minuscul pe care-l ţinea în palmă, craniul unui şoricel. Bufniţele sprijinite pe bârnele de deasupra Tronului prinseră a se agita. Se întuneca, iar noaptea era tot mai aproape.
— Nu coborî în Labirint noaptea asta – spuse Manan foarte încet – Du-te la casa ta şi dormi. De dimineaţă du-te la Kossil şi spune-i că ridici blestemul ce l-ai aruncat asupra ei. Şi cu asta se

va încheia tot. Nu vei mai avea de ce să te îngrijorezi. Eu o să-i duc dovada.

— Dovada?

— Că vrăjitorul e mort.

Arha rămase nemişcată. Încet, strânse pumnul, iar craniul fragil se zdrobi, sfărâmându-se. Când deschise palma nu mai era nimic acolo, decât aşchii de oase şi ţărână.

— Nu – spuse. Îşi scutură praful din palmă.

— Trebuie să moară. A aruncat o vrajă asupra ta. Eşti pierdută, Arha!

— N-a aruncat nici o vrajă asupra mea. Eşti bătrân şi laş, Manan. Te laşi înspăimântat de nişte femei bătrâne. Cum crezi că ai putea să ajungi la el, să-l ucizi şi să-ţi capeţi dovada? Ştii cumva drumul spre Marea Visterie, calea pe care azi noapte ai urmat-o pe întuneric? Eşti în stare să numeri cotiturile şi să ajungi la trepte, şi apoi la abis, şi pe urmă la uşă? Poţi oare deschide uşa aceea?… Oh, sărmanul şi bătrânul meu Manan, ţi-e mintea înnegurată. Te-ai speriat rău. Acum întoarce-te la Casa cea Mică şi culcă-te, şi uită toate astea. Nu mă mai îngrijora vorbindu-mi mereu de moarte… O să vin şi eu mai încolo. Du-te, du-te acum, îndărătnic bătrân, neghiob bătrân.

Se ridică în picioare şi împinse uşurel cu palmele pieptul larg al lui Manan, îndemnându-l să se ducă.

— Noapte bună, noapte bună!

Manan se răsuci, îngreunat de reţineri şi presentimente, dar supus, şi se-ndepărtă de-a lungul holului, pe sub coloane şi pe sub acoperişul în ruine. Arha îl urmări plecând.

De abia ce se-ndepărtă Manan, că Arha se întoarse şi ocoli podiumul Tronului, dispărând în întunericul din spatele acestuia.

CAPITOLUL 9

INELUL LUI ERRETH-AKBE

ÎN MAREA VISTERIE A MORMINTLOR din Atuan timpul încremenise. Nu era lumină, nici viaţă, nici măcar o urmă de mişcare a vreunui păianjen prin praf sau a vreunui vierme în pământul îngheţat. Pietre, şi întuneric, şi timp încremenit.

Hoţul din Ţinuturile Interioare stătea întins pe capacul de piatră al unui cufăr, asemenea figurii sculptate pe mormânt. Praful pe care-l ridicase mişcându-se i se aşternuse pe haine. Zăcea nemişcat.

Încuietoarele de la uşă zăngăni. Uşa se deschise. Lumina sfâşie întunericul de smoală şi un curent proaspăt învolbură aerul mort. Omul zăcea inert.

Arha închise uşa după ea, ferecând-o pe dinăuntru, sprijini felinarul pe cufăr şi se apropie încetişor de figura nemişcată. Se mişca temătoare, cu ochii larg deschişi şi cu pupilele încă dilatate după lungul drum pe care-l parcursese prin întuneric.

— Şoimanule!

Îl atinse pe umăr şi-i pronunţă numele din nou, şi din nou.

Atunci prinse a se mişca, gemând. În cele din urmă se ridică, cu faţa trasă şi cu ochii stinşi. O privea fără a o recunoaşte.

— Sunt eu, Arha – Tenar. Ţi-am adus apă. Uite, bea.

Omul bâjbâi după cofă de parcă mâinile i-ar fi fost amorţite şi bău, dar nu mult.

— Cât timp a trecut? – întrebă. De-abia vorbea.

— Au trecut două zile de când te afli în camera asta. Asta-i a treia noapte. N-am putut veni mai devreme. A trebuit să fur mâncarea. Uite aici…

Îi întinse o bucată de pâine cenuşie şi turtită din tolba pe care-o adusese cu ea, dar el clătină din cap.

— Nu mi-e foame. Ăsta … ăsta e un loc ucigător.

Îşi îngropă capul în mâini şi rămase nemişcat.

— Ţi-e frig? Am adus mantaua din Sala Pictată.

Omul nu răspunse.

Arha aşeză mantaua pe jos şi rămase aşa, privindu-l lung. Tremura puţin, iar ochii-i erau încă negri şi măriţi.

Deodată se lăsă în genunchi pe podea, se ghemui şi începu să plângă, cu suspine adânci ce-i cutremurau tot corpul, dar nu aduceau lacrimi.

Tânărul coborî greoi de pe raclă şi se aplecă deasupra ei.

— Tenar…

— Nu sunt Tenar. Nu sunt Arha. Zeii sunt morţi, zeii sunt morţi.

Ged îşi puse mâinile pe creştetul ei, dându-i gluga pe spate. Începu să vorbească. Vocea-i era lină, iar cuvintele curgeau într-o limbă pe care n-o mai auzise vreodată. Sunetul lor i se pogora în suflet precum o cădere de ploaie. Începu să se liniştească, să-l asculte.

Când se potoli, el o ridică şi o aşeză, ca pe un copil, pe racla cea mare de piatră pe care fusese el întins. Îi acoperi mâinile cu ale lui.

— De ce ai plâns, Tenar?

— O să-ţi spun. Oricum nu contează ce-ţi spun. Nu poţi face nimic. Nu mă poţi ajuta. Şi tu eşti pe moarte, nu-i aşa? Aşadar, n-are importanţă. Nimic nu mai are nici o importanţă. Kossil, Preoteasa Regelui-Zeu, a fost întotdeauna crudă, a încercat tot timpul să mă forţeze să te ucid. Aşa cum i-am ucis pe ceilalţi. Dar eu n-am vrut. Ce drept are ea? Şi i-a sfidat pe Cei Nenumiţi şi i-a batjocorit şi eu am aruncat un blestem asupra ei. Şi de-atunci mi-e frică de ea, căci e adevărat ce-a zis Manan: ea nu crede în zei. Vrea ca ei să fie daţi uitării şi vrea să mă ucidă în somn. Aşa că n-am mai dormit. Nu m-am mai întors la Casa cea Mică. Am rămas în Sală toată noaptea, într-una dintre mansardele unde se ţin rochiile de bal. Înainte de crăpatul zorilor am coborât la Casa cea Mare şi am furat puţină mâncare de la bucătărie. Apoi m-am întors în Sală şi am stat acolo toată ziua. Încercam să-mi dau seama ce trebuie să fac. Iar în seara asta… în seara asta eram atât de obosită că m-am gândit să merg să dorm într-un loc sacru, căci poate acolo i-ar fi frică să vină. Aşa că am coborât în Criptă. În sala cea mare unde te-am văzut prima oară. Şi… şi ea era acolo. Trebuie că a intrat pe uşa de piatră roşie. Avea şi un felinar. Scormonea în mormântul

săpat de Manan, să vadă dacă era vreun cadavru acolo. Ca un şobolan într-un cimitir, un şobolan gras, mare şi negru, aşa scormonea. Şi lumina ardea în Lăcaşul Sacru, în locul întunecat. Iar Cei Nenumiţi n-au făcut nimic. N-au ucis-o şi nici nu i-au luat minţile. Sunt bătrâni, întocmai cum a zis ea. Sunt morţi. Au dispărut cu toţii. Nu mai sunt o preoteasă.

Omul asculta, ţinându-şi în continuare mâna peste ale ei şi capul puţin plecat. Recăpătase puţină forţă, se vedea pe faţa lui şi după cum se ţinea, cu toate că cicatricile de pe obraz păreau de un gri cadaveric şi era încă acoperit de praf, pe haine şi pe păr.

— Am trecut pe lângă ea, de-a curmezişul, prin Criptă. Lumânarea-i arunca mai mult umbre decât lumină şi nu m-a auzit. Vroiam să intru în Labirint ca să scap de ea. Dar o dată ce am intrat, nu mă puteam gândi la altceva decât că o auzisem urmărindu-mă. De-a lungul coridoarelor continuam să aud pe cineva în urma mea. Şi nu ştiam încotro să merg. Aşa că m-am gândit că aici aş fi în siguranţă, m-am gândit că Stăpânii o să mă protejeze şi c-o să mă apere. Dar uite că n-o fac, nu mai sunt, sunt morţi…

— Plângeai pentru ei… pentru moartea lor? Dar sunt aici, Tenar, sunt aici!

— De unde ştii tu? – zise ea apatică.

— Pentru că de când am pus piciorul în subteranele de sub Lespezi mi-am petrecut fiecare clipă încercând să-i ţin nemişcaţi, să-i ţin neştiutori. Mi-am pus toată priceperea în asta, mi-am consumat întreaga putere. Am umplut aceste tunele cu o plasă nesfârşită de vrăji, vrăji de dormit, de nemişcare, de ascundere. Şi totuşi ei sunt conştienţi de prezenţa mea, semiconştienţi, pe jumătate adormiţi, pe jumătate treji. Şi chiar şi aşa sunt istovit de lupta asta cu ei. Ăsta e un loc teribil. Nu există speranţă aici pentru un singur om. Muream de sete când tu mi-ai dat apă, dar totuşi, nu a fost doar apa cea care m-a salvat. A fost puterea mâinilor care mi-a dat-o.

Pe când zicea acestea, tânărul îi răsuci mâna într-a sa, cu palma în sus, privind-o un moment. Apoi se-ntoarse într-o parte, făcu câţiva paşi prin încăpere şi se opri din nou în faţa ei. Arha rămase tăcută.

— Credeai cu adevărat că sunt morţi? În sufletul tău ştii bine că nu e aşa. Ei nu mor. Sunt întunecaţi şi nemuritori şi detestă lumina. Lumina cea fulgerândă şi strălucitoare a mortalităţii noastre. Ei sunt nemuritori, dar nu sunt zei. N-au fost niciodată. Nu merită venerarea nici unui suflet omenesc.

Ea îl asculta cu ochii grei şi cu privirea fixată pe felinarul pâlpâitor.

— Ce ţi-au dat ei vreodată, Tenar?

— Nimic – şopti ea.

— Nu au nimic de dat. Nu au puterea de a crea. Întreaga lor putere constă în a întuneca şi a distruge. Nu pot părăsi acest loc, căci ei sunt acest loc şi al lor trebuie să rămână. Nu trebuie negaţi, nici uitaţi. Dar nu trebuie nici veneraţi. Pământul e frumos, şi strălucitor, şi blând, dar asta nu e tot. Căci Pământul e de asemenea teribil, şi întunecat, şi crud. Iepurele îşi urlă moartea prin luncile verzi. Munţii îşi încleştează mâinile gigantice pline de foc tăinuit. În mare sunt rechini, iar în ochii oamenilor cruzime. Şi acolo unde oamenii venerează aceste lucruri şi se prosternează în faţa lor, acolo înfloreşte răul. Aşa se creează în lume locuri în care se adună întunericul, locuri încredinţate întru-totul celor pe care noi îi numim Cei Nenumiţi, Puterilor celor vechi şi sacre ale Pământului, de dinaintea venirii Luminii, puterilor întunericului, ale ruinei, ale nebuniei… Eu cred că i-au luat minţile preotesei Kossil de multă vreme. Cred că ea a colindat aceste subterane aşa cum colindă prin labirint, de una singură, şi că acum nu mai e în stare să vadă lumina zilei. Ţi-a spus că Cei Nenumiţi sunt morţi. Numai un suflet pierdut, pierdut adevărului, ar putea crede aşa ceva. Ei există. Dar nu sunt Stăpânii tăi. N-au fost niciodată. Eşti liberă, Tenar. Ai fost învăţată să fi sclavă, dar te-ai eliberat.

Ea-l asculta, deşi expresia feţei nu i se schimbase. Omul nu mai adăugă nimic. Rămaseră în tăcere. Dar nu mai era aceeaşi tăcere de dinainte ca ea să fi intrat. Acum se simţea răsuflarea amândurora, şi mişcarea vieţii ce le curgea prin vene, şi arderea lumânării în felinarul de cositor, un sunet mititel şi vioi.

— Cum de-mi ştii numele?

Tânărul se plimba în sus şi-n jos prin încăpere, învolburând praful fin, întinzându-şi braţele şi umerii, într-un efort de a se scutura de frigul moleşitor.

— Cunoaşterea numelor e măiestria mea. Arta mea. Vezi, ca să ţeşi magia unui lucru trebuie să-i descoperi numele adevărat. De unde vin eu, păstrăm secretul numelui nostru adevărat toată viaţa, îl ascundem de toţi, în afară de cei în care ne încredem pe deplin. Căci într-un nume sălăşluieşte o mare putere, dar şi un mare pericol. Odinioară, la începuturile timpului, pe când Segoy a ridicat din adâncurile oceanului insulele din Earthsee, toate lucrurile îşi purtau numele adevărate. Şi toate facerile magiei, toate vrăjitoriile se bazează încă pe cunoaşterea – reînvăţarea, reamintirea – acelei limbi adevărate şi antice a Facerii. Sunt vrăji ce trebuie învăţate, bineînţeles, feluri de a folosi cuvintele şi trebuie neapărat ştiute consecinţele. Dar viaţa unui mag este dedicată de fapt descoperirii numelor lucrurilor şi descoperirii căilor prin care poate afla aceste nume.

— Cum l-ai descoperit pe al meu?

Se uită la ea preţ de o clipă, o căutătură adâncă şi limpede ce străpunse umbrele dintre ei. Ezită un moment.

— Asta nu-ţi pot spune. Tu eşti asemenea unui felinar împresurat şi acoperit, ascuns bine într-un loc întunecat, dar a cărui lumină continuă să strălucească, căci n-au reuşit să o stingă. Nu te-au putut ascunde. Aşa cum ştiu lumina, aşa cum te ştiu pe tine, aşa îţi ştiu şi numele, Tenar. Ăsta e darul meu, puterea mea. Nu-ţi pot spune mai multe. Dar spune-mi, ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu.

— Kossil trebuie c-a găsit deja mormântul gol. Ce-o să facă?

— Nu ştiu. Dacă mă întorc sus poate să pruncească să fiu ucisă. Pentru o Mare Preoteasă a minţi înseamnă moarte. Ar putea să mă jertfească pe treptele Tronului, dacă ar vrea. Iar Manan ar trebui să-mi taie capul cu adevărat, de data asta, în loc să ridice doar sabia şi să aştepte ca Figura Întunecată să-l oprească. Dar de data asta sabia nu s-ar opri, ci s-ar prăvăli şi mi-ar reteza capul.

Vocea-i era stinsă şi lentă. Omul se încruntă.

— Dacă mai rămânem mult aici – spuse el – o să înnebuneşti, Tenar. Furia Celor Nenumiţi apasă greu pe mintea ta. Şi pe a mea. E mai bine, acum că eşti şi tu aici, mult mai bine. Dar s-a scurs mult timp până ce ai venit, iar eu mi-am folosit mare parte din forţă. Nimeni nu poate să le ţină piept prea mult Celor Nenumiţi de unul singur. Sunt foarte puternici.

Se întrerupse. Vocea-i devenise aproape o şoaptă şi părea să fi pierdut firul discuţiei. Îşi frecă mâinile de frunte şi apoi se duse să bea o altă înghiţitură din cofa. Rupse o bucată groasă de pâine şi se aşeză pe racla din faţă, să mănânce.

Era adevărat ceea ce spusese el. Arha simţea o greutate, o apăsare în minte, ce părea să-i întunece şi să-i zăpăcească toate gândurile şi sentimentele. Cu toate acestea nu se simţea îngrozită, aşa cum fusese pe când parcursese coridoarele de una singură. Doar tăcerea de mormânt de dincolo de uşa încăperii îi părea înfricoşătoare. De ce oare? Nu se mai temuse de tăcerea din subterane până atunci. Dar nici nu-i mai nesocotise vreodată pe Cei Nenumiţi, nici nu se mai răzvrătise împotriva lor.

În cele din urmă lăsă să-i scape un mic icnet.

— Uită-te la noi, stăm pe cea mai mare comoară a Imperiului – spuse ea – Regele-Zeu şi-ar da toate soţiile pentru o raclă dintr-astea. Iar noi n-am ridicat nici măcar un capac să ne uităm.

— Ba, eu am făcut-o – spuse Şoimanul, mestecând.

— Pe întuneric?

— Am făcut puţină lumină. Lumină magică. A fost greu de făcut aici. Ar fi fost greu chiar şi dacă aş fi avut toiagul, dar fără, a fost ca şi cum aş fi încercat să aprind un foc cu lemne ude, în plină ploaie. Dar într-un final am reuşit. Şi am găsit ceea ce căutam.

Arha îşi înălţă încet chipul spre a-l privi.

— Inelul?

— Jumătatea de inel. Tu ai cealaltă jumătate.

— Eu? Cealaltă jumătate s-a pierdut…

— Şi a fost regăsită. O purtam eu la gât, pe un lanţ. Lanţul pe care mi l-ai luat şi m-ai întrebat dacă nu-mi permiteam un talisman mai bun. Singurul talisman mai bun decât jumătate de Inel ar fi Inelul lui Erreth-Akbe întregit. Dar la urma urmei, după

cum spune, jumătate de pâine tot e mai bună decât nimic. Aşadar, tu ai acum jumătatea mea, iar eu pe a ta – îi zâmbi el printre umbrele din mormânt.

— Când l-am luat mi-ai spus că n-aş şti ce să fac cu el.

— Aşa şi era.

— Iar tu ştii?

El încuviinţă din cap.

— Spune-mi atunci. Spune-mi ce este inelul şi cum ai dat peste jumătatea pierdută şi cum ai ajuns aici şi de ce anume. Trebuie să ştiu toate astea, poate atunci o să înţeleg ce trebuie să fac.

— Poate că vei înţelege. Foarte bine atunci. Ce este deci Inelul lui Erreth-Akbe? Păi, vezi şi tu că nu pare un obiect preţios şi că nu e nici măcar un inel. E prea mare. Mai degrabă o brăţară şi totuşi, pare prea mic pentru asta. Nimeni nu ştie pentru cine a fost făcut. Elfarran cea Bălaie îl purta odinioară, înainte ca Insula lui Solea să se fi scufundat în mare, şi era deja vechi pe când îl purta ea. Şi în cele din urmă a ajuns în mâinile lui Erreth-Akbe… Metalul este din argint dur, străpuns de nouă găuri. Pe exterior e scrijelit un model ca nişte văluri, iar pe interior sunt cele nouă Rune ale Puterii. Jumătatea aceea pe care o ai tu are patru rune şi un fragment dintr-a cincea, întocmai ca şi jumătatea mea. Ruptura s-a produs chiar prin acel simbol, distrugându-l. De atunci a devenit cunoscut ca Runa Pierdută. Celelalte opt sunt cunoscute printre Magi: Pirr ce protejează de nebunie şi de vânt şi foc, Ges ce dă statornicie şi aşa mai departe. Dar runa cea ruptă era cea care unea ţinuturile. Era Runa de Legătură, semnul stăpânirii, semnul păcii. Niciun rege nu putea domni cum se cuvine dacă nu domnea sub acel semn. Nimeni nu ştie cum a fost scrisă. De când s-a pierdut runa, Havnor n-a mai avut parte de vreun rege măreţ. Au existat prinţi şi tirani, războaie şi confruntări peste tot prin ţinuturile din Earthsee.

— De aceea lorzii cei înţelepţi şi Magii din Arhipelag doreau Inelul lui Erreth-Akbe, ca să poată reconstrui runa cea pierdută. Dar într-un final au renunţat să-şi mai trimită oamenii în căutarea acesteia, cu atât mai mult cu cât nimeni nu reuşea să ia jumătatea de inel de la Mormintele din Atuan, iar cealaltă

jumătate, pe care Erreth-Akbe a dat-o unui rege din Kargad, era demult pierdută. Se spunea că nu-şi avea rostul căutarea. Dar asta se întâmpla cu multe secole în urmă.

— Şi acum începe povestea mea. Pe când eram puţin mai în vârstă decât eşti tu acum, m-am aflat într-o… urmărire, un fel de vânătoare peste mări. Ceea ce urmăream a reuşit să mă păcălească, aşa încât am naufragiat pe o insulă pustie, nu departe de coastele din Karego-At şi Atuan, la sud-vest de aici. Era o insulă tare micuţă, cam cât un banc de nisip, străbătută de dune lungi, ierboase şi cu un izvor cu apă sărată, şi nimic altceva.

— Şi totuşi acolo trăiau doi oameni. Un bătrân şi o bătrână: frate şi soră, cred. Erau îngroziţi de mine. Nu mai văzuseră vreo altă faţă umană de… de cât timp? Să fi fost ani, zeci de ani. Dar eu aveam nevoie de ajutor, iar ei au fost buni cu mine. Aveau doar o colibă construită din bucăţile de lemne pe care marea le arunca pe ţărm şi un foc. Bătrâna mi-a dat de mâncare, midii pe care le smulgea de pe stânci la reflux şi carne uscată de pe păsările de mare pe care le ucideau aruncând cu pietre. Se temea de mine, dar totuşi mi-a dat de mâncare. Apoi, văzând că nu făceam nimic care să o sperie, ajunse să se încreadă în mine şi-mi arătă comoara ei. Şi ea avea o comoară… Era o rochiţă. Toată din mătase, împodobită cu perle. Rochiţa unei fetiţe, rochiţa unei prinţese. Ea era îmbrăcată în piele de focă netăbăcită.

— Nu ne puteam înţelege. Pe atunci nu ştiam kargada, iar ei nu cunoşteau nici o altă limbă din Arhipelag, nici măcar pe a lor nu o ştiau prea bine. Trebuie că fuseseră duşi pe mica insulă de mici copii şi părăsiţi acolo, să moară. Nu ştiu de ce şi mă îndoiesc că ei ar şti. Nu ştiau nimic altceva decât insula, vântul şi marea. Dar când să plec, bătrâna mi-a făcut un dar. Mi-a dat jumătatea pierdută a Inelului lui Erreth-Akbe.

Rămase tăcut o vreme.

— Pe atunci n-aveam idee ce putea fi, aşa cum nu ştia nici ea. Cel mai măreţ dar al acestor timpuri din întreaga lume, şi a fost dat de către o sărmană bătrână smintită, înveşmântată în piei de focă, unui puştan neştiutor care şi l-a îndesat în buzunar zicând Mulţumesc! şi a ridicat pânzele… Ei bine, eu mi-am văzut

de drum şi am făcut ceea ce aveam de făcut. Şi apoi se iviră altele, iar eu mă îndreptai spre vest, către Calea Dragonilor, şi aşa mai departe. Dar lucrul acela l-am ţinut mereu cu mine, căci mă simţeam recunoscător faţă de bătrâna aceea care-mi dăduse singurul dar pe care-l putea da. Am trecut un lanţ printr-una din găurile din inel, mi l-am atârnat la gât şi nu m-am mai gândit la el. Până într-o bună zi, la Selidor, Insula cea Îndepărtată unde Erreth-Akbe şi-a pierdut viaţa în lupta cu dragonul Orm, unde am vorbit cu un dragon, un urmaş de-a lui Orm. El a fost cel care mi-a spus ce purtam la piept.

— I se părea tare nostim că nu ştiam. Dragonii ne consideră tare amuzanţi. Dar îşi amintesc de Erreth-Akbe. Despre el vorbesc de parcă ar fi fost un dragon, nu un om.

— Când m-am întors în Ţinuturile Interioare, am ajuns în sfârşit şi la Havnor. Eu m-am născut la Gont, spre vest, nu prea departe de ţinuturile voastre Kargade, şi, deşi am hoinărit destul, la Havnor nu mai pusesem piciorul. Era timpul să mă îndrept şi într-acolo. Am văzut turnurile cele albe, am vorbit cu oameni de seamă, negustori şi prinţi şi lorzi ai acelor domenii străvechi. Le-am spus ce aveam cu mine. Le-am spus că, dacă vroiau, eu puteam porni în căutarea celeilalte jumătăţi a inelului, la Mormintele din Atuan, ca să găsesc Runa Pierdută, cheia spre pace. Căci avem mare nevoie de pace în lume. M-au lăudat mult, iar unul dintre ei mi-a dat bani ca să îmi aprovizionez barca. Prin urmare v-am învăţat limba şi am venit la Atuan.

Lăsă să se aştearnă tăcerea, privind fix înainte, printre umbre.

— Dar oamenii de prin oraşele noastre nu te-au recunoscut ca fiind din vest, după culoarea pielii, după felul de a vorbi?

— Oh, oamenii sunt tare uşor de amăgit – spuse el mai degrabă distras – dacă ştii cum. E suficient să faci nişte farmece de iluzie şi nimeni, în afară de un Mag, nu poate vedea dincolo de ele. Iar aici, în ţinuturile Karge, n-aveţi nici vrăjitori nici magi. Asta-i tare ciudat. V-aţi alungat toţi vrăjitorii cu multă vreme în urmă şi aţi interzis practica Artelor Magice. Iar acum aproape că nici nu mai credeţi în magie.

— Eu am fost învăţată să nu cred. E contrar învăţămintelor Preoţilor Regi. Dar eu ştiu că doar vrăjitoria te putea aduce până la Morminte şi ajuta să intri pe uşa de piatră roşie.

— N-a fost doar vrăjitoria, am fost şi bine sfătuit. Noi folosim scrisul mai mult decât voi, cred. Tu ştii să citeşti?

— Nu. E una dintre artele negre.

El consimţi.

— Dar una folositoare – spuse – Un hoţ ghinionist de demult a lăsat anumite descrieri ale Mormintelor din Atuan şi instrucţiuni despre intrare, pentru cineva în stare să folosească una dintre Marile Vrăji de Deschidere. A aşternut toate acestea într-o carte păstrată în visteria unui prinţ din Havnor. Iar prinţul mi-a dat permisiunea de a o citi. Aşa am ajuns până la caverna cea mare…

— Cripta.

— Hoţul care a descris modul de intrare era convins că acolo se găsea comoara, în Criptă. Aşa că am căutat acolo, dar am avut senzaţia că trebuie să fie mult mai bine ascunsă, mai departe prin meandrele labirintului. Ştiam intrarea către Labirint, iar atunci când te-am văzut m-am dus într-acolo, gândindu-mă să mă ascund prin labirint şi să cercetez. A fost o greşeală, bineînţeles. Cei Nenumiţi mă aveau deja în puterea lor, tulburându-mi minţile. Şi de-atunci am devenit mereu mai slăbit şi mai prostit. Nu trebuie să ne supunem lor, trebuie să le ţinem piept, să ne păstrăm întotdeauna spiritul puternic şi sigur. Am învăţat asta cu mult timp în urmă. Dar e greu de făcut aici, unde ei sunt atât de puternici. Nu sunt zei, Tenar. Dar sunt mai puternici decât orice om.

Amândoi rămaseră tăcuţi vreme îndelungată.

— Ce altceva ai mai găsit în cuferele cu comori? – întrebă ea, stins.

— Nimicuri. Aur, nestemate, coroane, spade. Nimic ce-ar putea fi revendicat de cineva în viaţă… Spune-mi un lucru, Tenar. Cum ai fost aleasă să devii Preoteasa Mormintelor?

— Când Preoteasa cea Dintâi moare pornesc a străbate întregul Atuan în căutarea unei fetiţe născută în noaptea morţii Preotesei. Şi o găsesc întotdeauna. Căci ea este Preoteasa renăscută. Când copila împlineşte cinci ani o aduc aici, la Lăcaş.

Şi când copila are şase ani o dau Celor Întunecaţi, iar ei îi devorează sufletul. Şi astfel ajunge să le aparţină, cum le-a aparţinut mereu, de la începutul timpurilor. Şi nu are niciun nume.

— Iar tu crezi toate astea?

— Am crezut dintotdeauna.

— Mai crezi şi acum?

Arha nu spuse nimic.

Tăcerea plină de umbre se aşternu din nou între ei. După ceva vreme, Arha zise:

— Spune-mi… spune-mi despre dragonii ce trăiesc în Vest.

— Tenar, ce ai de gând să faci? Nu putem rămâne aici, înşirându-ne povestiri unul altuia până ce lumânarea se va stinge şi întunericul se va lăsa din nou.

— Nu ştiu ce să fac. Mi-e frică.

Stătea dreaptă pe cufărul de piatră, cu mâinile încleştate şi vorbea răspicat, ca cineva cuprins de durere. Spuse:

— Mi-e frică de întuneric.

El îi răspunse încet.

— Trebuie să faci o alegere. Fie mă laşi aici, încui uşa, te duci sus, la altarele tale şi mă laşi Stăpânilor tăi, apoi mergi şi faci pace cu Preoteasa Kossil… şi totul se termină aici. Fie deschizi uşa şi ieşi afară de aici, împreună cu mine. Părăseşti Mormintele, părăseşti Atuan şi vii cu mine peste mări. Şi acesta ar fi începutul poveştii. Trebuie să fi Arha sau trebuie să fi Tenar. Nu poţi fi amândouă.

Vocea-i profundă era blajină şi sigură. Ea privi printre umbre spre faţa lui dură şi plină de cicatrici, dar pe care nu se vedea nici cruzime, nici înşelăciune.

— Dacă fug din slujba Celor Întunecaţi, or să mă omoare. Dacă părăsesc acest loc, o să mor.

— Nu o să mori. Arha va fi cea care va muri.

— Nu pot…

— Ca să poţi renaşte, trebuie întâi să mori, Tenar. Nu e atât de dificil pe cât pare, când priveşti de pe partea cealaltă.

— Nu ne vor lăsa să ieşim de aici. Niciodată.

— Poate că nu. Totuşi, merită să încercăm. Tu ai cunoştinţa, iar eu am priceperea şi împreună avem… – Făcu o pauză.

— Împreună avem Inelul lui Erreth-Akbe.

— Ah, Inelul. Dar eu mă gândeam şi la altceva ce există între noi. Numeşte-o încredere… Ăsta e unul dintre nume. E mare lucru. Cu toate că fiecare dintre noi e slab de unul singur, când avem acest lucru suntem puternici, mai puternici decât Puterile Întunericului.

Ochii lui erau limpezi şi strălucitori pe faţa brăzdată de cicatrici.

— Ascultă, Tenar! – spuse – Am venit aici ca hoţ, un duşman înarmat împotriva ta. Iar tu mi-ai arătat îndurare şi ai avut încredere în mine. Iar eu am avut încredere în tine din primul moment, acolo în caverna de sub Morminte, când ţi-am întrezărit chipul frumos în întuneric. Tu ţi-ai demonstrat încrederea în mine. Iar eu nu ţi-am întors binele. Îţi voi oferi ceea ce am eu de dat. Numele meu adevărat este Ged. Iar acesta este pentru tine, să-l păstrezi.

Se ridică în picioare, întinzându-i un semicerc de argint perforat şi sculptat.

— Fie ca inelul să se reîntregească – spuse.

Ea i-l luă din mână. Scoase de la gât lanţul de argint pe care atârna cealaltă jumătate şi o desprinse. Aşeză cele două jumătăţi în palmă, aşa încât marginile rupte să se atingă. Inelul părea întreg.

Nu-şi ridică privirea.

— Voi veni cu tine – spuse ea.

CAPITOLUL 10

MÂNIA ÎNTUNERICULUI

PE CÂND SPUNEA ACEST CUVÂNT, omul pe nume Ged îi cuprinse mâinile în care ţinea talismanul cel rupt. Ea îşi ridică privirea surprinsă şi-l văzu surâzând, clocotind de viaţă şi triumf. Se simţi înspăimântată şi îngrozită de el.

— Ne-ai eliberat pe amândoi – spuse el – Nimeni nu poate cuceri libertatea de unul singur. Haide, să nu pierdem timpul, atât cât îl mai avem! Mai ţine un pic Inelul.

Strânsese cele două bucăţi de argint în pumn, dar la rugămintea lui deschise pumnul, dând la iveală cele două jumătăţi cu marginile rupte care acum se atingeau.

Omul nu le luă, dar îşi puse degetele peste ele. Rosti vreo două cuvinte, iar faţa-i fu dintr-odată scăldată de sudoare. Ea-şi simţi palma cuprinsă de un tremur slab şi ciudat, de parcă un animăluţ ce dormea acolo s-ar fi mişcat în somn. Ged suspină, tensiunea care-l cuprinsese scăzu, şi-şi şterse fruntea.

— Iată! – spuse. Luă Inelul lui Erreth-Akbe şi-l trecu peste degetele de la mâna ei dreaptă, apoi peste latul palmei şi până la încheietură.

— Iată! – şi o privi cu mulţumire – Se potriveşte. Trebuie să fie o brăţară de femeie, sau de copil.

— O să ţină? – murmură nervoasă, simţind fâşia de argint alunecând rece şi delicată de-a lungul braţului său subţire.

— Da. Doar nu puteam folosi o simplă vrajă de legare asupra Inelului lui Erreth-Akbe, ca o vrăjitoare de la sat ce repară un ibric. A trebuit să folosesc o vrajă Modelatoare ca să-l reîntregesc. Acum e întreg de parcă nici n-ar fi fost rupt vreodată. Tenar, trebuie să plecăm. Iau eu tolba şi cofa. Tu pune-ţi mantia. Mai e ceva?

Pe când ea bâjbâia, încercând să deschidă uşa, Ged spuse:

— Cât aş vrea să am toiagul.

Iar ea replică, încă şoptind:

— E aici, afară. L-am adus eu.

— De ce l-ai adus? – întrebă curios.

— Mă gândeam să… să te duc la uşă. Să te las să pleci.

— Era o alegere pe care nu o aveai. Puteai să mă păstrezi ca sclav şi să fi şi tu o sclavă, sau puteai să mă eliberezi şi să te eliberezi şi tu o dată cu mine. Haide, micuţo, fă-ţi curaj, răsuceşte cheia.

Tenar răsuci cheia cu mânerul în formă de dragon şi deschise uşa ce dădea într-un coridor jos şi negru. Ieşi din Visteria Mormintelor cu Inelul lui Erreth-Akbe pe braţ, iar omul o urmă.

Pietrele din pereţi şi din podea şi din boltă fură cuprinse de o vibraţie joasă, ce nu aducea tocmai a sunet. Era ca un tunet îndepărtat, ca şi cum ceva enorm ar fi căzut de la mare distanţă.

I se făcu părul măciucă şi, fără a se opri să mai cugete, suflă lumânarea din felinar. Îl auzi pe om mişcându-se chiar în spatele ei şi-i auzi vocea şoptită, atât de aproape că răsuflarea lui îi adie prin păr:

— Lasă felinarul. Pot face eu lumină, dacă e nevoie. Cam cât o fi ceasul, acolo afară?

— Era trecut demult de miezul nopţii când am venit.

— Atunci trebuie să înaintăm.

Dar nu se mişcă. Ea-şi dădu seama că trebuia să-l ghideze, căci era singura care ştia drumul de ieşire din Labirint, iar el aştepta să o urmeze. Porni aşadar la drum, aplecată, căci în acea porţiune tunelul era foarte jos, dar păstrând totuşi un pas întins. Un suflu rece şi un iz pătrunzător şi umed, duhoarea lipsită de viaţă a imensităţii cavernoase de dedesubt, venea dinspre galeriile laterale şi nevăzute. Când pasajul deveni puţin mai înalt şi putu să se-ndrepte, încetini ritmul, numărându-şi paşii pe măsură ce se apropiau de abis. Cu pasul uşor, conştient de fiecare mişcare a ei, omul o urma îndeaproape. În momentul în care ea se opri, se opri şi el.

— Aici e abisul – şopti ea – Nu reuşesc să găsesc cornişa. Nu, e aici. Fii atent, cred că pietrele sunt pe punctul de a se desprinde… Nu, nu, aşteaptă… se desprind…

Se trase îndărăt, cu băgare de seamă, în timp ce pietrele i se cutremurau sub picioare. Bărbatul o prinse de braţ şi o susţinu. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Cornişa nu e sigură, pietrele se mişcă.

— O să fac puţină lumină şi o să le vedem. Poate o să le pot stabiliza cu cuvântul potrivit. Totul e bine, micuţo.

Se gândi cât de ciudat era că o numea la fel cum o numise Manan mereu. Iar când el aprinse la capătul toiagului o scânteiere slabă, asemenea licăririi unui lemn putrezit sau unei stele ascunsă în ceaţă, şi se aventură pe calea îngustă ce mărginea abisul cel negru, văzu în întunecimea îndepărtată masa de obscuritate ce se contura tot mai uriaşă şi pricepu că era Manan. Dar glasu-i era ca înnodat în piept şi nu reuşi să strige.

Tocmai pe când Manan întinse braţul ca să-l împingă de pe cornişa instabilă în abisul de dedesubt, Ged îşi ridică privirea, îl văzu şi, cu un strigăt de uimire sau de furie, îl izbi cu toiagul. La strigătul său lumina fulgeră albă şi orbitoare, direct în faţa eunucului, a cărui mână mătăhăloasă zvâcni în sus, ca să-şi ferească ochii. Manan se aruncă cu disperare să-l înhaţe pe Ged, îl rată şi căzu.

Nu-i scapă niciun strigăt pe când cădea în gol. Niciun sunet nu se ridică din abisul negru ca tăciunele, nici sunetul corpului ce se izbeşte de fund, nici sunetul morţii sale, absolut nimic. Agăţându-se primejdios de margine, îngenunchind împietriţi la buza hăului, Ged şi Tenar nu se mişcau. Ascultară. Nu auziră nimic.

Lumina era doar o pâlpâire palidă, de-abia se mai vedea.

— Haide! – spuse Ged, întinzându-i mâna. Ea i-o apucă şi, din trei paşi îndrăzneţi, el o duse de cealaltă parte a abisului. Stinse lumina. Ea o luă iarăşi înainte ca să-l călăuzească. Era destul de buimăcită şi nu se putea gândi la nimic. Doar după o vreme se întrebă Oare la dreapta sau la stânga?

Se opri.

La câţiva paşi în urma ei, Ged întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat?

— M-am rătăcit. Fă lumină.

— Rătăcit?

— Am… am pierdut şirul cotiturilor.

— Am ţinut eu numărătoarea – spuse Ged apropiindu-se – Am cotit la stânga după abis, apoi la dreapta şi după aceea din nou la dreapta.

— Atunci următoarea va fi iarăşi la dreapta – spuse ea automat, dar nu se clinti din loc – Fă lumină.

— Lumina nu ne va arăta calea, Tenar.

— Nimic nu o poate face. E pierdută. Noi suntem pierduţi.

O tăcerea de moarte se închise peste şoapta ei, înghiţind-o.

Simţea mişcarea şi căldura celuilalt, aproape de ea în întunericul îngheţat. Ged îi căută mâna şi i-o strânse într-a lui.

— Mai departe, Tenar. Următoarea cotitură la dreapta.

— Fă lumină – îl imploră – tunelele sunt aşa de întortocheate…

— Nu pot. Nu-mi mai pot irosi forţa, Tenar, ei sunt… Ştiu că am părăsit Visteria. Ştiu că am trecut de abis. Ne caută, ne caută voinţa, ne caută spiritul. Ca să-l sufoce, ca să-l devoreze. De aceea eu trebuie să-l păstrez mereu viu. Toată forţa mea merge într-acolo. Trebuie să le ţin piept. Împreună cu tine. Cu ajutorul tău. Trebuie să continuăm.

— Nu este nici o cale de scăpare – spuse Tenar, dar făcu un pas înainte. Apoi mai făcu unul, ezitând, de parcă vidul smolit şi cavernos, hăul de sub pământ, s-ar fi putut căsca la orice pas. Simţea strânsoarea caldă şi puternică a mâinii lui. Merseră mai departe.

După un timp ce păru o veşnicie ajunseră la scări. Până atunci nu i se mai păruseră atât de abrupte, puţin mai mult decât nişte tăieturi în piatră. Dar le urcară şi apoi continuară puţin mai repede, căci ştia că dincolo de scări tunelul continua drept cale îndelungată. Trecându-şi degetele peste peretele din stânga ca să se ghideze, dădu peste o scobitură.

— Aici – murmură. Dar el păru să zăbovească, de parcă ceva din mişcările ei l-ar fi făcut neîncrezător.

— Nu – murmură confuză – nu e aici, este următoarea cotitură la stânga. Nu ştiu. Nu o pot face. Nu există cale de scăpare.

— Ne îndreptăm spre Sala Pictată – se auzi vocea lui calmă din întuneric – Cum putem ajunge acolo?

— După asta o cotim la stânga.

Tenar continuă. Făcură un ocol mai lung, trecură de două căi false, până la pasajul care se bifurca spre dreapta direct către Sala Pictată.

— Drept înainte – murmură ea. Acum îi era mai uşor să se descurce în întuneric, căci cunoştea pasajele ce duceau către poarta de fier şi le numărase cotiturile de sute de ori. Greutatea aceea ciudată care-i înnegura mintea nu o putea înşela în această privinţă, atâta timp cât nu încerca să gândească. Dar se apropiau tot mai mult şi mai mult de ceea ce o apăsa şi o strivea, şi-şi simţea picioarele grele ca de plumb şi atât de obosite încât o dată sau de două ori gemu din cauza efortului de a le mişca. Iar alături de ea şi Ged respira profund şi-şi ţinea răsuflarea, iar şi iar, de parcă ar fi depus un efort enorm, cu toată forţa pe care o avea în el. Uneori vocea i se frângea, când şoptită, când ascuţită, rostind vreun cuvânt sau fragment de cuvânt. Într-un sfârşit ajunseră la uşa de fier. Cuprinsă dintr-odată de teroare Tenar întinse mâna.

Uşa era deschisă.

— Repede – spuse, trăgându-l pe Ged după ea. Apoi, o dată aflaţi de cealaltă parte, se opri.

— De ce era deschisă? – se întrebă.

— Pentru că Stăpânii tăi au nevoie ca tu să fi cea care o închide pentru ei.

— Ajungem imediat la… – Vocea i se frânse.

— La miezul întunericimii. Ştiu. Totuşi, am ieşit din Labirint. Care sunt căile de ieşire din Criptă?

— Există numai una. Uşa pe care ai intrat tu nu se deschide dinăuntru. Drumul duce prin grotă şi în sus, prin alte pasaje, până la o trapă dintr-o încăpere din spatele Tronului. În Sala Tronului.

— Atunci trebuie s-o pornim într-acolo.

— Dar ea e acolo – murmură tânăra – Acolo în Criptă. În subteran. Săpând în mormântul gol. Nu pot trece pe lângă ea, oh, nu din nou!

— O fi plecat deja.

— Nu pot merge într-acolo.

— Tenar, în acest moment eu sunt cel care menţine acoperişul deasupra capetelor noastre. Eu sunt cel care împiedică pereţii să se năruiască peste noi şi podeaua să ni se deschidă sub picioare. Fac asta de când am trecut de abisul unde ne aştepta servitorul lor. Dacă eu pot ţine la distanţă

cutremurul, tu te temi să întâlneşti un suflet omenesc cu mine alături? Ai încredere în mine, aşa cum şi eu am avut în tine. Haide acum.

Merseră mai departe.

Tunelul cel fără sfârşit li se deschise în faţă. Fură întâmpinaţi de un val mai mare de aer, de o lărgire a întunericimii. Intraseră în marea grotă de sub Lespezi.

Începură s-o înconjoare, mergând de-a lungul peretelui din dreapta. Tenar abia de făcu câţiva paşi, că se opri.

— Ce-i asta? – murmură, cu vocea abia susurându-i printre buze. Răzbătea un zgomot prin acea bulă de aer moartă, vastă şi neagră, un tremur sau o zdruncinătură, un sunet ce se auzea cu sângele şi se simţea în oase. Pereţii şlefuiţi de vreme vibrau, îi vibrau sub buricele degetelor.

— Înaintează – se auzi vocea uscată şi încordată a omului – Grăbeşte-te, Tenar.

Şi cum înainta împleticindu-se, Tenar urla în mintea ei, la fel de întunecoasă şi zdruncinată precum acea criptă subterană:

— Iertaţi-mă. Oh, Stăpânii mei, oh voi Cei Nenumiţi, voi cei mai Străvechi, iertaţi-mă, iertaţi-mă!

Nu primi niciun răspuns. Nu primise niciodată vreun răspuns.

Ajunseră la pasajul de sub Atriu, urcară scările, ajunseră la ultimele trepte şi la trapa de deasupra. Era închisă, aşa cum o lăsa mereu. Tenar trase zăvorul. Nu se deschise.

— E rupt – zise – E blocată.

Ged trecu pe lângă ea şi încercă să împingă trapa cu spatele. Dar nu se mişcă.

— Nu e ferecată, e blocată de ceva greu.

— O poţi deschide?

— Poate. Cred că ea aşteaptă afară. Are oameni cu ea?

— Duby şi Uahto, poate alţi câţiva gardieni… bărbaţii nu pot intra aici.

— Nu pot face o vrajă de deschidere şi ţine la distanţă pe cei ce ne aşteaptă acolo sus şi înfrunta vrerea tenebrelor, toate în acelaşi timp – se auzi vocea fermă a lui Ged, adăugând:

— Atunci trebuie să încercăm cealaltă uşă, cea construită în piatră, prin care am intrat eu. Ea ştie că nu poate fi deschisă din interior?

— Ştie. M-a lăsat să încerc, odată.

— Atunci poate că n-a pus-o la socoteală. Haide. Vino, Tenar!

Tenar se prăbuşise pe treptele de piatră ce vibrau şi fremătau, de parcă cineva ar fi întins coarda unui arc imens, acolo, în adâncimile de sub picioarele lor.

— Ce-i… freamătul ăsta?

— Haide – spuse el cu o asemenea fermitate în glas că ea se supuse, strecurându-se iar de-a lungul pasajelor şi scărilor, înapoi către grota cea cumplită.

De-abia ce ajunse la intrare că se simţi copleşită de un asemenea val de ură oarbă şi înspăimântătoare, de parcă greutatea întregii lumi ar fi fost pe umerii ei, încât se făcu mică de frică şi, fără să-şi dea seama, începu să urle:

— Ei sunt aici! Sunt aici!

— Atunci să le dăm de ştire că şi noi suntem aici – spuse bărbatul. Din mâinile şi toiagul său ţâşni o lumină albă scânteietoare care se izbi de pereţi şi de boltă, frângându-se apoi în mii şi mii de diamante, aşa cum valurile mării se frâng sub razele de soare, un fulger de lumină prin care cei doi traversară în fugă grota cea mare, în timp ce umbrele le galopau departe, prin dantelăriile alburii şi fisurile strălucitoare şi prin mormântul larg, deschis şi pustiu. Fugiră către deschizătura joasă de-a lungul tunelului, aplecându-se ca să pată trece, mai întâi ea şi apoi el. În tunel simţiră pietrele bubuind şi mişcându-li-se sub picioare. Totuşi, lumina era încă cu ei, strălucitoare. Pe când văzu înaintea sa faţa cea moartă sculptată în piatră, Tenar auzi vocea lui Ged, acoperind tunetul pământului, rostind un singur cuvânt, iar pe când ea se prăbuşi în genunchi, toiagul lui se prăvăli, pe deasupra creştetului ei, peste piatra roşie a uşii zăvorâte. Pietrele arseră albe, parcă cuprinse de flăcări şi se sfărâmară.

Deasupra capetelor lor se vedea cerul, ce pălea spre răsărit. Câteva stele albicioase străluceau acolo sus, înalte şi reci.

Tenar văzu stelele şi simţi vântul dulce mângâindu-i faţa, dar nu se ridică. Rămase ghemuită pe mâini şi pe genunchi, acolo, între cer şi pământ.

Bărbatul, o siluetă stranie şi negricioasă în semiobscuritatea aceea de dinainte de răsărit, se întoarse spre ea şi-o apucă de

braţ, ca să o facă să se ridice. Faţa-i era neagră şi contorsionată, precum cea a unui demon. Tenar se chirci, trăgându-se înapoi şi urlând cu o voce ce nu-i aparţinea, de parcă o limbă moartă i se mişca în gură:

— Nu! Nu! Nu mă atinge… lasă-mă-n pace… Du-te!

Şi, smucindu-se din prinsoarea lui, se răsuci înapoi, spre despicătura lipsită de buze a Mormintelor ce se prefăceau în ruine.

Strânsoarea puternică a lui Ged slăbi. Spuse, pe un ton potolit:

— În numele legăturii pe care o porţi, îţi pruncesc să vii, Tenar.

Ea văzu lumina stelelor reflectându-se în argintul inelului pe care-l purta pe braţ. Fără a-şi dezlipi ochii de la el, Tenar se ridică, şovăitoare. Îşi puse mâna într-a lui şi-l urmă. Nu putea fugi. Coborâră dealul împreună. Din gura neagră dintre pietrele lăsate în urmă se scurse un lung, lung urlet mormăit de ură şi jale. În jurul lor începu să plouă cu pietre. Pământul se cutremură.

Merseră mai departe, ea cu ochii încă pironiţi pe scânteierea înstelată de la încheietura mâinii.

Se aflau acum în valea întunecată de la vest de Lăcaş. Începură să urce. Dintr-odată Ged îi spuse să se întoarcă: – Priveşte…

Se întoarse şi văzu. Erau de cealaltă parte a văii, la aceeaşi înălţime cu Lespezile, cei nouă monoliţi care străjuiau unii drepţi, alţii înclinaţi, grota de diamante şi morminte. Pietrele cele drepte se mişcau. Se hurducau şi se înclinau încet, ca nişte catarge. Una dintre ele păru pe punctul de a se smulge şi a se înălţa, apoi fu străbătută de un tremur şi căzu. O alta căzu peste prima, de-a curmezişul, sfărâmându-se. În urma lor cupla joasă a Sălii Tronului, neagră în lumina gălbuie de la răsărit, fremătă. Pereţii se umflară. Întreaga masă enormă de pietre şi cărămizi îşi schimbă forma, precum argila într-o apă curgătoare, începu să se prăbuşească şi, cu un uruit şi o neaşteptată furtună de aşchii şi praf, alunecă în lături şi se prăbuşi. Pământul din vale se încreţi şi zvâcni. Un fel de val se undui în sus pe deal şi o imensă crăpătură se căscă printre Lespezi, deschizându-se spre

întunecimea de dedesubt, scuipând un praf ca fumul cenuşiu. Pietrele care mai rămăseseră în picioare se rostogoliră în crăpătură şi fură înghiţite. Apoi, cu un bubuit ce părea a se fi pogorât din ceruri, buzele negre şi aspre ale despicăturii se închiseră. Dealurile se mai cutremurară o dată şi apoi rămaseră neclintite.

Tenar îşi mută privirea de la oroarea cutremurului către omul de lângă ea, a cărui faţă nu o mai văzuse în lumina zilei.

— Tu l-ai reţinut – spuse, iar vocea-i părea să adie precum vântul printre trestii, după acel formidabil muget şi urlet al pământului – Tu ai reţinut cutremurul, mânia întunericului.

— Trebuie să mergem mai departe – zise el, întorcând spatele zorilor şi Mormintelor prăvălite – Sunt obosit, mi-e frig…

Se împletici, aşa că Tenar îl apucă de braţ. De-abia se târau amândoi. Încet, ca doi mici păianjeni pe un zid uriaş, se căţărară cu trudă pe imensul povârniş al dealului, până sus pe creastă, unde se opriră pe terenul uscat, scăldat de soarele ce se înălţa şi brăzdat de umbrele lungi aruncate de salvie. Înaintea lor se înălţau munţii vestici, cu poalele lor purpurii şi cu coamele mai înalte aurite. Cei doi se opriră un moment, apoi trecură de partea cealaltă a crestei dealului, nemaiputând fi văzuţi dinspre Lăcaşul Mormintelor, şi duşi fură.

CAPITOLUL 11

MUNŢII VESTICI

TENAR SE TREZI, ÎNCERCÂND SĂ se lepede de coşmarurile şi de locurile din vis prin care hălăduise atât de mult, încât toată carnea de pe ea se desprinsese şi-şi putea vedea oasele albicioase îngemănate ale braţelor lucind stins în întuneric. Deschise ochii în lumina aurită şi inspiră parfumul înţepător al salviei. Se trezi cuprinsă de un sentiment de desfătare, o plăcere care o umplea încet şi pe de-a-ntregul, până ce o inundă cu totul şi se ridică, întinzându-şi braţele de sub mânecile negre ale mantalei şi privi în jur cu încântare de netăgăduit.

Era pe înserate. Soarele coborâse după crestele munţilor care străluceau înalte în apropiere, spre vest, dar strălucirea pe care o lăsase umplea tot cerul şi pământul. Un cer invernal, imens şi limpede, un lanţ de munţi şi văi întinse, sterpe şi aurite. Vântul se potolise. Era frig şi domnea o linişte de moarte. Nimic nu se mişca. Frunzele tufişurilor de salvie din apropiere erau uscate şi cenuşii, iar lujerii micuţelor ierburi uscate de deşert îi înţepau palmele. Imensitatea tăcută a gloriei luminii ardea pe fiecare rămurică, pe fiecare frunzuliţă veştejită şi pe fiecare lujer, pete dealuri, în văzduh.

Privi spre stânga şi-l văzu pe Ged întins pe jos, cu mantaua răsucită în jur şi cu o mână sub cap, dormind adânc. Chiar şi în somn faţa-i era aspră, aproape încruntată. Dar mâna sa stângă se întindea relaxată pe pământ, lângă un ciulin micuţ care-şi purta încă mantia zdrenţuită de puf cenuşiu şi micul scut de ghimpi şi spini. Bărbatul şi micuţul ciulin de deşert; ciulinul şi bărbatul adormit…

Puterile lui erau mari şi asemănătoare cu cele ale Vechilor Puteri ale Pământului. Era unul ce vorbea cu dragonii şi putea struni cutremurele cu un cuvânt. Şi iată-l aici, adormit pe jos, în praf, cu un micuţ ciulin alături. Era tare ciudat. A trăi, a fi în lume era un lucru mult mai măreţ şi mai ciudat decât îşi imaginase ea vreodată. Splendoarea cerului îi mângâia părul prăfuit şi, pentru câteva clipe, transformă ciulinul în aur.

Lumina pălea încetul cu încetul, iar frigul părea să devină tot mai ascuţit, cu fiecare clipă ce trecea. Tenar se ridică şi începu să adune salvie uscată, strângând crenguţele căzute pe jos, rupând ramurile mai dure ce crescuseră noduroase şi imense, precum cele de stejar. Poposiseră aici prin preajma amiezii, când era cald şi nu putuseră merge mai departe din cauza oboselii. Găsiseră adăpost îndeajuns lângă vreo doi ienuperi sfrijiţi de pe panta vestică a crestei pe care tocmai coborâseră. Băuseră puţină apă din cofa, apoi se întinseseră şi căzuseră pradă somnului.

Pe sub copaci găsi o grămadă de ramuri groase, pe care le adună. Săpă o groapă într-un colţ, printre pietrele îngropate în pământ, pregăti focul şi-l aprinse apoi cu cremene şi amnar. Frunzele de salvie şi rămurelele se aprinseră imediat. Ramurile uscate înfloriră în vâlvătăi trandafirii, parfumate de răşină. De-acum se-ntunecase de-a binelea de jur împrejurul focului, iar stelele se iveau iarăşi pe cerul maiestuos.

Pocnetele şi trosnetele flăcărilor îl deşteptară pe adormit. Se ridică puţin, trecându-şi palmele peste chipul plin de praf, iar în cele din urmă se ridică de-a binelea, încă înţepenit, şi se apropie de foc.

— Mă întreb… – zise cu o voce adormită.

— Ştiu, dar nu putem rezista toată noaptea, aici, fără foc. Se face prea frig.

După un minut adăugă:

— Doar dacă nu ştii tu cumva ceva vrajă care să ne pată încălzi sau care să ţină focul ascuns…

Ged se aşeză jos, lângă foc, aproape atingându-l cu picioarele, cu genunchi strânşi la piept.

— Brr – făcu el – Un foc e mult mai bun decât orice magie. Am ţesut o mică iluzie în jurul nostru, aşa încât dacă ar fi să treacă cineva pe aici, ar vedea doar nişte crengi şi pietre. Tu ce zici? O să ne urmărească?

— Mă tem doar, totuşi nu cred că o s-o facă. Nimeni în afară de Kossil nu ştia de tine. Kossil şi Manan. Şi sunt morţi amândoi. Cu siguranţă că era în Atriu când s-a năruit totul, aşteptând lângă trapă. Şi toţi ceilalţi or fi crezând că mă aflam în Atriu sau

în Morminte şi că am fost strivită în timpul cutremurului – îşi cuprinse la rândul ei genunchii cu braţele, cutremurându-se.

— Sper să nu se fi năruit şi celelalte clădiri. Era greu de văzut de pe deal, era atâta praf. Cu siguranţă că nu s-au năruit toate templele şi casele, cum ar fi Casa cea Mare în care dorm fetele.

— Nu cred. Mormintele s-au devorat singure. Am întrezărit acoperişul aurit al unui templu pe când ne îndepărtam. Era încă în picioare. Şi se vedeau siluete jos, la buza dealului, oameni alergând.

— Ce-or fi zicând, ce-or fi crezând… Sărmana Penthe! S-ar putea să trebuiască să devină ea acum Marea Preoteasă a Regelui-Zeu. Ea şi-a dorit dintotdeauna să fugă. Eu nu. Poate acum va scăpa.

Tenar surâse. Era cuprinsă de o asemenea bucurie că niciun gând sau teamă n-ar fi putut-o umbri, aceeaşi bucurie ce răsărise în ea de când se trezise în lumina aurită. Deschise tolba şi scoase din ea două bucăţele turtite de pâine. Una i-o întinse lui Ged, peste foc, iar ea muşcă din cealaltă. Pâinea era tare şi acră, numai bună de mâncat.

O vreme mestecară amândoi în tăcere.

— Cât de departe suntem de mare?

— Mi-au trebuit două zile şi două nopţi la venit. O să ne ia mai mult la întoarcere.

— Sunt puternică – spuse ea.

— Într-adevăr. Şi curajoasă. Dar tovarăşul tău de drum e obosit – replică el, surâzând. Şi nici n-avem prea multă pâine.

— O să găsim apă?

— Mâine, în munţi.

— Poţi să ne faci rost de ceva mâncare? – întrebă Tenar oarecum vag, cu timiditate.

— Ca să vânezi îţi trebuie timp şi arme.

— Vroiam să spun… ştii tu, cu vrăjile.

— Pot chema un iepure – zise el, aţâţând focul cu un băţ noduros de ienupăr – Pe-acum iepurii încep să iasă din vizuini peste tot, prin jurul nostru. Seara e vremea lor. Aş putea chema unul pe nume şi ar veni. Dar tu ai putea prinde şi jupui şi frige la foc un iepure ce vine la tine pentru că l-ai chemat? Poate dacă ai muri de foame. Dar eu cred că ar fi o încălcare a încrederii.

— Da. Mă gândeam doar, că poate ai putea…

— Invoca o cină – spuse el – Oh, dar aş putea-o face. Pe talere de aur, dacă ai vrea. Dar ar fi o iluzie şi când mănânci iluzii rămâi şi mai înfometat decât înainte. E cam la fel de săţios ca şi cum ţi-ai mânca propriile cuvinte.

Tenar îi văzu dinţii albi sclipind pentru o clipă în lumina focului.

— Magia ta e ciudată – observă ea, cu demnitatea ce se cuvine între egali, de la Preoteasă la Mag – Pare a fi folositoare numai pentru chestiunile măreţe.

Ged mai adăugă nişte lemne pe foc, iar acesta răbufni într-un concert de pocnete şi trosnete cu miresme de ienupăr.

— Chiar poţi chema un iepure? – întrebă ea din bun senin.

— Vrei s-o… fac?

Tenar încuviinţă.

Ged se îndepărtă de foc şi rosti uşor în obscuritatea imensă şi luminată de stele:

— Kebbo… O kebbo…

Linişte. Niciun sunet. Nici o mişcare. Numai un ochi rotund, precum o pietricică de abanos, aproape de pământ, chiar la marginea flăcărilor pâlpâitoare. Arcuirea unui spate blănos, o ureche lungă, prevăzătoare, ridicată.

Ged vorbi din nou. Urechea tremură şi din umbră îi răsări şi perechea. Apoi, cum animăluţul se răsuci, Tenar îl văzu în întregime pentru o clipă, văzu micul ţopăit sprinten şi uşor pe când se întorcea liniştit, pierzându-se în noapte.

— Ah! – spuse ea, răsuflând după ce-şi ţinuse respiraţia – E minunat.

Apoi întrebă:

— Aş putea s-o fac şi eu?

— Păi…

— E un secret – spuse dintr-odată, recăpătându-şi solemnitatea.

— Numele iepurelui este un secret. Sau cel puţin nu trebuie folosit cu uşurinţă, fără vreun motiv anume. Dar vezi tu, puterea chemării nu e un secret, ci mai degrabă un dar sau un mister.

— Oh – zise ea – iar tu îl ai. Ştiu! – În voce i se simţea entuziasmul, pe care nici falsa-i ironie nu reuşea să-l ascundă. El o privi fără a-i răspunde.

Era încă sleit după lupta cu Cei Nenumiţi, căci îşi epuizase toată forţa prin tunelele ce se cutremurau. Şi, cu toate că biruise, nu-i rămăsese destulă tărie ca să se bucure. Curând se ghemui iar, cât mai aproape de foc, şi adormi.

Tenar rămase să înteţească focul şi să privească revărsarea de lumină a constelaţiilor de iarnă, de la un orizont la altul, până ce se simţi îmbătată de splendoare şi de linişte, şi adormi uşor.

Se treziră amândoi. Focul se stinsese. Stelele pe care ea le urmărise atâta timp erau acum departe, peste munţi, iar dinspre răsărit se înălţaseră altele. Frigul fusese cel care-i deşteptase, frigul cel uscat al nopţii din deşert, vântul pătrunzător ca lama unui cuţit de gheaţă. Un val de nori acoperea cerul dinspre sud-vest.

Lemnele de foc pe care le strânseseră erau pe terminate.

— Să mergem – spuse Ged – nu mai e mult până-n zori.

Dinţii-i clănţăneau atât de tare că Tenar abia reuşea să-l înţeleagă. Prinseră a urca panta cea lungă şi lină înspre apus. Tufişurile şi pietrele se conturau negre în lumina stelelor. Se mergea la fel de uşor ca în timpul zilei. După ce înaintară o bucată de drum, încă înfriguraţi, începură să se încălzească. Se opriră din dârdâit, iar drumul deveni mai uşor, acum că nu se mai chirceau de frig. Pe la răsărit ajunseseră deja la prima creastă a munţilor vestici, care până atunci mărginiseră întreaga existenţă a lui Tenar.

Se opriră într-un crâng de copaci ale căror frunze aurite şi fremătătoare atârnau încă pe crengi. Ged îi spuse că erau plopi tremurători. Ea nu cunoştea alţi copaci decât ienuperii şi plopii cei bolnăvicioşi de pe lângă izvoarele râului şi cei patruzeci de meri din livada Lăcaşului. Printre plopii tremurători se auzea ciripitul subţire al unei păsărele dii, dii. Pe sub copaci curgea un râu îngust, dar năvalnic, ce mugea prăvălindu-se cu voinicie peste pietre, prea rapid ca să îngheţe. Aproape că o înspăimântă pe Tenar. Era obişnuită cu deşertul, unde totul era silenţios şi se mişca cu încetul, de la râurile molcome, la umbrele norilor şi până la vulturii ce se roteau în văzduh.

Împărţiră o bucată de pâine şi ultima firimitură de brânză, îşi traseră puţin sufletul şi porniră mai departe.

Spre seară ajunseseră în vârf. Cerul era acoperit de nori şi sufla un vânt ascuţit, rece ca gheaţa. Poposiră în valea unui alt râu, unde se găseau lemne din belşug, şi de data asta făcură un foc zdravăn din buşteni, care să-i încălzească cu adevărat.

Tenar era fericită. Dăduse peste ascunzătoarea de nuci a unei veveriţe, ieşită la iveală după căderea unui copac găunos, în care erau vreo două livre de nuci splendide şi un alt soi, cu coaja netedă, pe care Ged, neştiindu-le numele în kargadă, le numi ubir. Tenar le spărgea, una câte una, între două pietre, una plată şi cealaltă ca un ciocan, şi împărţea frăţeşte miezurile de nucă.

— Mi-ar plăcea să putem rămâne aici – zise ea privind spre valea învăluită în lumina asfinţitului şi bătută de vânt – îmi place locul ăsta.

— E un loc frumos – încuviinţă el.

— N-ar veni nimeni pe aici.

— Nu prea des… Eu m-am născut în munţi – zise Ged – Pe Muntele Gont. O să trecem pe lângă el, dacă o luăm înspre miazănoapte către Havnor. E frumos de văzut iarna, cum se ridică, alb în întregime, din mare, ca un val mai înalt. Satul meu era aşezat lângă un râu întocmai ca acesta. Tu unde te-ai născut?

— În partea nordică a Atuanului, în Entat, cred. Nu-mi amintesc.

— Erai aşa de mică când te-au luat?

— Aveam cinci ani. Îmi amintesc un foc într-o vatră… şi nimic altceva.

Ged îşi trecu mâna peste bărbie care, deşi devenise puţin ţepoasă din cauza bărbii crescute, era cel puţin curată. În ciuda frigului, amândoi se scăldaseră în râul de munte. Îşi frecă bărbia, părând gânditor şi grav. Tenar îl privi şi n-ar fi putut spune vreodată ce era în sufletul ei pe când îl privea aşa, în lumina focului, în amurgul dintre munţi.

— Şi ce-o să faci la Havnor? – întrebă Ged, punând întrebarea către foc, nu către ea – Tu eşti… cu adevărat renăscută, mai mult decât îmi imaginam.

Tenar încuviinţă, cu un surâs uşor. Se simţea renăscută.

— Ar trebui să înveţi măcar limba.

— Limba ta?

— Da.

— Mi-ar plăcea.

— Bine, atunci. Asta e kabat – şi-i azvârli o pietricică în pala robei negre.

— Kabat. E în limba dragonilor?

— Nu, nu. Doar nu vrei să faci vrăji, vrei doar să vorbeşti cu ceilalţi oameni!

— Dar cum se numeşte pietricica în limba dragonilor?

— Tolk – îi răspunse – Dar n-am de gând să te fac ucenica mea într-ale magiei. Te învăţ doar limba ce-o vorbesc oamenii din Arhipelag, în Ţinuturile Interne. Şi eu a trebuit să învăţ limba ta înainte de a veni aici.

— O vorbeşti tare ciudat.

— Fără îndoială. Aşadar, arkemmi kabat – şi-şi întinse mâinile către ea, ca să-i dea piatra.

— Chiar trebuie să merg la Havnor? – întrebă ea.

— Unde altundeva ai putea merge, Tenar?

Ea ezită.

— Havnor e un oraş frumos – spuse el – Iar tu duci Inelul, semnul păcii, comoara pierdută. Te vor primi ca pe o prinţesă la Havnor. Te vor onora pentru darul cel mare pe care li-l aduci, te vor întâmpina şi te vor face să te simţi binevenită. În oraşul acela trăiesc oameni nobili şi generoşi. Te vor numi Doamna cea Albă datorită pielii tale de sidef şi te vor iubi şi mai mult pentru că eşti atât de tânără. Şi pentru că eşti frumoasă. Vei avea o sută de rochii precum cea pe care ţi-am arătat-o eu prin iluzie, dar vor fi adevărate. Vei avea parte de slăviri şi de recunoştinţă şi de dragoste, tu, care n-ai cunoscut decât singurătatea şi invidia şi întunericul.

— Era şi Manan – spuse ea, parcă apărându-se, cu buzele puţin tremurânde – Mă iubea şi a fost mereu bun cu mine. Mă proteja cum ştia el mai bine, iar eu l-am omorât pentru asta. A căzut în abisul cel negru. Nu vreau să merg la Havnor. Nu vreau să merg acolo. Vreau să rămân aici.

— Aici… în Atuan?

— În munţi. Aici unde suntem acum.

— Tenar – spuse el cu vocea-i calmă şi gravă – atunci rămânem. Nu am cuţitul la mine, iar dacă ninge va fi greu. Dar atâta timp cât găsim mâncare...

— Nu. Ştiu că nu putem rămâne. Era doar o prostie din partea mea – spuse Tenar şi se ridică să mai pună nişte lemne pe foc, împrăştiind în jurul său coji de nuci. Rămase aşa, subţire şi foarte dreaptă, înveşmântată în negrul mantiei şi al rochiei sfâşiate şi mânjite de noroi – Tot ceea ce ştiu nu-mi mai e de niciun folos – zise – şi n-am învăţat nimic altceva. Voi încerca să învăţ.

Ged îşi întoarse privirea, cutremurându-se parcă cuprins de o bruscă suferinţă.

***

A DOUA ZI TRECURĂ PISCUL lanţului de munţi roşiatici. Prin trecătoare sufla un vânt înverşunat, ce purta ace de zăpadă înţepătoare şi orbitoare. De-abia după ce coborâră cale lungă, de partea cealaltă a versantului, pe sub norii de omăt ai piscurilor, reuşi şi Tenar să vadă ţinutul de dincolo de împrejmuirea muntoasă. Cât vedeai cu ochii era verde: verdele pinilor, al ierburilor, al câmpurilor semănate şi al pârloagelor. Chiar şi în miezul iernii, când crângurile erau golaşe şi pădurile pline de crengi cenuşii, era un ţinut verde, cam sărăcăcios şi domol. Îl priviră de sus, de la înălţimea stâncoasă şi abruptă a versantului muntos. Fără cuvinte, Ged arătă către apus, unde soarele se pierdea, tot mai mic, în spatele unei spume dense, lăptoase, de nori învolburaţi. Soarele era ascuns, dar la orizont se zărea o strălucire, aproape la fel de orbitoare ca cea a pereţilor de cristal din Criptă, un fel de sclipire jucăuşă venind de la marginea lumii.

— Ce e asta? – întrebă fata, iar el: – Marea.

Puţin mai târziu, Tenar văzu un alt lucru minunat, chiar dacă mai puţin uimitor. Ajunseră la un drum, pe care-l urmară şi care până-n asfinţit îi duse într-un sat, cu vreo zece sau douăsprezece case înşirate de-a lungul drumului. Se uită neliniştită spre tovarăşul ei de drum când înţelese că se aventurau printre oameni. Se uită, dar nu-l văzu. Lângă ea, în straiele lui Ged, cu mersul lui şi în papucii săi, păşea un alt om.

Avea pielea albă şi era fără barbă. El îi întoarse privirea; avea ochii albaştri. Clipi.

— Ce zici, îi păcălesc? – întrebă el – Cum ţi se par hainele?

Tenar îşi plecă ochii, privindu-se. Era îmbrăcată ca o femeie de la ţară, cu o fustă şi o vestă maronii şi o broboadă mare, de lână roşie.

— Oh – făcu ea, oprindu-se brusc – Oh, tu eşti… eşti Ged!

Iar când îi rosti numele îl văzu clar ca lumina zilei, chipul acela negricios şi plin de cicatrici pe care-l ştia prea bine, ochii întunecaţi. Şi totuşi, acolo stătea un străin cu faţa ca spuma laptelui.

— Să nu-mi rosteşti numele adevărat de faţă cu alţii. Nici eu nu-l voi folosi pe-al tău. Suntem frate şi soră şi venim din Tenacbah. Şi cred că voi cere ceva de mâncare de cum voi vedea o faţă prietenoasă.

O luă de mână şi intrară împreună în sat. Plecară a doua zi de dimineaţă, sătui, după un somn plăcut într-un pod cu fân uscat.

— Magii cerşesc deseori? – întrebă Tenar pe când străbăteau drumeagul de printre dealurile cele verzi, pe unde păşteau nişte capre şi câteva vite mititele şi bălţate.

— De ce mă-ntrebi?

— Păreai obişnuit să cerşeşti. De fapt, erai tare priceput.

— Păi, da. Se poate spune chiar că am cerşit toată viaţa. Magii nu au prea multe, înţelegi. De fapt, nu au nimic în afară de toiag şi veşmintele de pe ei, dacă rătăcesc de colo până colo. Majoritatea oamenilor îi întâmpină cu bucurie şi le oferă de mâncare şi un acoperiş deasupra capului. Iar magii le întorc ajutorul.

— În ce mod?

— Păi, femeia aceea din sat. I-am vindecat caprele.

— Dar ce aveau?

— Amândouă aveau ugerele infectate. Pe când eram băieţandru obişnuiam să păzesc capre.

— I-ai spus că le-ai vindecat?

— Nu. Cum aş fi putut? De ce-aş fi făcut-o?

După o scurtă pauză, Tenar observă:

— Văd că magia ta nu e numai pentru lucruri mari.

— Ospitalitatea – replică Ged – bunăvoinţa faţă de un străin, e mare lucru. Mulţumirile-s de-ajuns, bineînţeles. Dar îmi era milă de capre.

Pe după-amiază ajunseră la un oraş mai mare. Era clădit din cărămizi de argilă şi împrejmuit de ziduri, după felul kargilor, cu parapeţi proeminenţi, cu turnuri de pază în cele patru colţuri şi cu o singură poartă de intrare, pe sub care păstorii îşi mânau turmele mari de oi. Acoperişurile cu olane roşiatice a celor o sută şi ceva de case se iţeau pe deasupra zidurilor de cărămizi gălbui. La poartă stăteau două gărzi din serviciul Regelui-Zeu ce purtau coifuri cu panaş roşu. Tenar mai văzuse oameni cu coifuri ca acelea, când veneau, cam o dată pe an, la Lăcaş, escortând ofrandele de sclavi sau bani pentru templul Regelui-Zeu. Îi povesti lui Ged despre asta, pe când treceau pe lângă ziduri, iar el spuse:

— Şi eu i-am văzut, când eram copil. Au pornit un atac înspre Gont şi au năvălit şi în satul meu, ca să-l prade. Dar au fost alungaţi. Şi a avut loc o luptă la gura râului Ar, pe mal. Mulţi oameni şi-au găsit moartea acolo, cu sutele chiar, se spune. Ei bine, poate că acum că inelul a fost reîntregit şi Runa Pierdută recreată nu vor mai avea loc asemenea atacuri şi masacre între Imperiul Kargad şi Ţinuturile Interioare.

— Ar fi o prostie să continue – spuse Tenar – Ce-ar putea face Regele-Zeu cu atâţia sclavi?

Tovarăşul ei de drum păru să cumpănească o vreme.

— Vrei să spui, dacă ţinuturile Kargade ar înfrânge Arhipelagul?

Tenar încuviinţă.

— Nu prea cred că s-ar putea întâmpla asta.

— Dar gândeşte-te numai cât de puternic e Imperiul… Oraşul acela mare, cu zidurile sale şi cu toţi oamenii aceia. Cum le-ar putea rezista ţinuturile tale, dacă ar porni la atac?

— Acela nu e un oraş foarte mare – replică Ged, cu precauţie şi cu blândeţe – Şi eu l-am considerat imens pe când abia coborâsem din munţi. Dar sunt multe, multe oraşe în Earthsee, iar ăsta e doar unul dintre ele. Tot aşa cum sunt multe, multe ţinuturi. O să vezi, Tenar.

Ea rămase tăcută. Continuă să meargă târându-şi picioarele, încruntată.

— E minunat când le vezi: ţinuturile noi ce se înalţă din mare în timp ce barca se apropie de ele. Câmpurile şi pădurile, oraşele cu porturi şi palate, pieţele unde se vând toate mărfurile de pe lume.

Tenar dădu din cap. Ştia că încerca să o înveselească, doar că ea lăsase bucuria sus, în munţi, în valea cea întunecoasă a râului. Acum era cuprinsă de o spaimă ce creştea şi creştea. Tot ceea ce i se aşternea înainte îi era necunoscut. Nu cunoştea altceva decât deşertul şi Mormintele. Şi la ce folos? Cunoştea meandrele unui labirint prăbuşit, cunoştea dansurile din faţa unui altar căzut. Nu ştia nimic despre păduri, sau oraşe, sau inimile oamenilor.

Pe neaşteptate îl întrebă:

— O să rămâi acolo, cu mine?

Nu se uită înspre el. Era învăluit în iluzie, un ţăran din Kargad cu piele albă, şi nu-i plăcea să-l vadă aşa. Dar vocea-i era neschimbată, aceeaşi voce care îi vorbise prin tenebrele din Labirint.

Îi răspunse cu ceva întârziere.

— Tenar, eu merg unde sunt trimis. Îmi urmez chemarea. Până acum nu mi-a permis să rămân prea mult într-un singur loc. Înţelegi? Fac ceea ce trebuie să fac. Iar unde merg, trebuie să merg singur. Atâta timp cât o să ai nevoie de mine, o să-ţi stau alături la Havnor. Şi dacă o să mai ai nevoie de mine vreodată, cheamă-mă. Voi veni. Aş veni chiar şi din mormânt dacă tu m-ai chema, Tenar! Dar nu pot rămâne cu tine.

Ea păstră tăcerea. După o vreme, el adăugă:

— Acolo nu vei avea nevoie de mine prea mult timp. O să fii fericită.

Tenar încuviinţă, acceptând în tăcere spusele lui.

Îşi continuară drumul, unul lângă altul, îndreptându-se spre mare.

CAPITOLUL 12

CĂLĂTORIA

GED ÎŞI ASCUNSESE BARCA ÎNTR-O grotă, pe o parte a marelui cap muntos, pe care sătenii de prin împrejurimi îl numeau Capul Înnourat. Unul dintre săteni le oferi un castron de peşte fiert înăbuşit, pentru cină. Cu ultimele raze de lumină ale acelei zi cenuşii îşi croiră drum printre stânci, până jos, pe plajă. Grota era de fapt o deschizătură îngustă ce se afunda în stâncă preţ de vreo treizeci de picioare, cu fundul nisipos şi jilav, căci era doar puţin mai înalt de urma lăsată de mareea înaltă. Intrarea grotei se vedea dinspre mare şi Ged spuse că nu puteau aprinde focul, căci s-ar fi văzut şi ar fi stârnit curiozitatea pescarilor ce ieşeau noaptea cu bărcuţele. Se întinseră aşadar abătuţi pe nisipul ce părea atât de moale printre degete, dar era tare ca piatra pentru corpurile lor obosite. Iar Tenar prinse a asculta marea, la câţiva paşi mai jos de gura grotei, izbindu-se şi retrăgându-se şi spărgându-se trosnind de stânci, şi vuietul talazurilor răspândindu-se pe mile întregi de-a lungul ţărmului, spre răsărit. Scotea aceleaşi sunete, mereu şi mereu şi mereu, şi totuşi nu erau niciodată tocmai la fel. Nu se domolea niciodată. Se învolbura zbuciumată pe toate plajele din toate ţinuturile din toată lumea, fără a se potoli şi a rămâne vreodată complet neclintită. Deşertul, munţii: aceştia stăteau neclintiţi. Nu urlau neîncetat cu vocea aceea groasă şi surdă. Marea vorbea necontenit, dar ei limba-i era necunoscută. Nu o înţelegea.

Cu prima geană de lumină cenuşie, la reflux, Tenar se trezi dintr-un somn neliniştit şi-l văzu pe mag ieşind din grotă. Îl privi păşind, desculţ şi cu mantaua încinsă, pe stâncile cu creştetele înnegrite, uitându-se după ceva. Apoi se întoarse, acoperind lumina şi întunecând peştera când intră.

— Uite – spuse, întinzându-i un pumn de lucruri umede şi hidoase, ca nişte pietre purpurii cu buze portocalii.

— Ce sunt astea?

— Midii, smulse de pe stânci. Iar astea două sunt stridii, şi mai bune. Uite… aşa se face.

Cu micuţul pumnal de la legătura ei de chei, pe care i-l împrumutase sus în munţi, Ged deschise o cochilie şi mâncă midia portocalie, în sosul său de apă de mare.

— Nici măcar n-o găteşti? Ai mâncat-o crudă!

Nu se uită înspre el în timp ce continuă să deschidă şi să devoreze moluştele, una după alta, ruşinat, dar neclintit.

Când termină se întoarse la grotă şi merse la barca ce stătea cu prora înainte, sprijinită pe câţiva buşteni ca să nu se afunde în nisip. Tenar îi aruncase o privire cu o seară în urmă, neîncrezătoare şi nedumerită. Era mult mai mare de cum îşi imaginase ea bărcile, de vreo trei ori mai lungă decât ea. Era plină de lucruri despre care nu ştia la ce foloseau şi părea periculoasă. De-o parte şi de alta a nasului (căci aşa îi zicea ea prorei) era pictat câte un ochi şi, până să adoarmă, se simţise mereu urmărită de barcă.

Ged cotrobăi puţin prin barcă şi se întoarse cu ceva: un pachet cu pâine tare, învelit bine ca să rămână uscat. Ged îi oferi o bucată mare de pâine.

— Nu mi-e foame.

Aruncă o privire spre faţa ei ursuză.

Puse pâinea deoparte, învelind-o ca mai înainte, şi apoi se aşeză la gura grotei.

— Cam în două ore o să fie maree – spuse – Putem pleca atunci. Ai avut o noapte zbuciumată, de ce nu te întinzi acum.

— Nu mi-e somn.

Ged nu mai zise nimic. Rămase acolo, cu faţa întoarsă de la ea şi cu picioarele încrucişate, în arcul întunecat format de stânci. În spatele său marea sălta şi fremăta strălucitoare, în timp ce Tenar îl observa dinăuntrul grotei. Nu se mişca. Era la fel de neclintit ca şi stâncile. Senzaţia de linişte se răspândea în jurul lui asemenea inelelor create de o piatră azvârlită în apă. Tăcerea sa nu era o absenţă a cuvântului, ci devenise un lucru în sine, precum tăcerea deşertului.

După ceva vreme Tenar se ridică şi se apropie de gura grotei. El nu schiţă nici o mişcare. Îi scrută chipul. Părea dăltuit în

piatră, cu ochii întunecaţi întredeschişi, privind în jos, şi cu buzele destinse.

Era la fel de departe de ea ca şi marea.

Pe unde o fi acum, ce cale a spiritului o fi străbătând? N-ar fi fost în stare să-l urmeze.

O făcuse să-l urmeze. O chemase pe nume, iar ea mersese docilă spre el, precum micuţul iepure sălbatic de deşert care ieşise din întuneric ca să meargă la el. Şi acum că avea inelul, acum că Mormintele deveniseră o ruină şi preoteasa lor era pierdută pentru totdeauna, acum nu mai avea nevoie de ea şi plecase undeva unde ea nu-l putea urma. N-avea de gând să rămână cu ea. O prostise şi avea de gând să o abandoneze de una singură.

Se aplecă şi, cu un singur gest iute, îi smulse de la brâu micul pumnal de oţel pe care i-l dăduse. Ged nu schiţă niciun gest, de parcă ar fi fost o statuie prădată.

Lama pumnalului era de doar patru ţoli, ascuţită pe o parte: era miniatura unui cuţit de sacrificiu. Făcea parte din înzestrările Preotesei Mormintelor, şi trebuia să-l poarte împreună cu inelul cu chei şi cu o centură din păr de cal şi alte câteva lucruri din care unele aveau întrebuinţări neştiute. Nu mai folosise niciodată pumnalul, doar cu ocazia unuia dintre dansurile îndeplinite la ritualul de lună nouă, când îl aruncase în aer şi apoi îl prinsese, în faţa Tronului. Îi plăcuse dansul acela, era sălbatic, fără nici o altă muzică decât ritmul bătut de propriile-i picioare. Îşi tăiase de nenumărate ori degetele antrenându-se, până ce învăţase şiretlicul de a prinde mereu cuţitul de mâner. Micuţa lamă era suficient de ascuţită ca să taie un deget până la os sau să reteze o beregată. Şi-ar putea servi în continuare Stăpânii, cu toate că o trădaseră şi se lepădaseră de ea. Ei i-ar călăuzi mâna în acel ultim act al întunericului. I-ar accepta sacrificiul.

Se răsuci către el, ţinând cuţitul în mâna dreaptă, ascuns la spate. În acelaşi moment Ged îşi înălţă încet chipul şi o privi. Avea privirea cuiva care venea de tare departe, a cuiva care văzuse lucruri teribile. Faţa îi era calmă, dar plină de suferinţă. Privind în sus spre ea, păru să o vadă din ce în ce mai clar, iar expresia feţei i se limpezi. În cele din urmă spuse: Tenar, de

parcă ar fi salutat-o, şi întinse mâna să atingă fâşia de argint perforat şi sculptat pe care ea o purta la încheietură. O făcu de parcă ar fi vrut să se liniştească pe sine, încrezător. Nu dădu nici o atenţie pumnalului din mâna ei. Îşi întoarse privirea spre valurile ce se înălţau peste stâncile de dedesubt şi spuse cu greutate:

— E vremea… E vremea să plecăm.

Furia o părăsi când îi auzi vocea. O cuprinse teama.

— O să-i laşi în urmă, Tenar. Acum te eliberezi – zise el, ridicându-se cu o neaşteptată vigoare. Se întinse şi-şi strânse bine mantia în jurul mijlocului.

— Dă-mi o mână de ajutor să împing barca. E înălţată pe butuci, ca să o facă să alunece. Asta e, împinge… încă o dată. Aşa, aşa, destul. Acum pregăteşte-te să sari la bord, când îţi spun sari. E mai dificil de dat drumul pe apă aici. Aşa! Sari!

Şi sări în urma ei, prinzând-o când se dezechilibră, o aşeză pe fundul bărcii, se propti bine pe picioare, apucă vâslele şi făcu barca să ţâşnească pe o undă de reflux peste stânci, trecând dincolo de capul muntos biciuit de mugetele valurilor înspumate, şi de-acolo o luă pe marea întinsă.

După ce lăsară în urmă apa joasă, trase ramele la locul lor şi înălţă catargul. Barca îi părea tare mică, acum că ea se afla înăuntru, iar marea era în afară.

Ged ridică pânzele. Totul părea să fi fost folosit îndelung şi din greu, cu toate că velele roşiatice şi fără luciu fuseseră cârpite cu mare grijă, iar barca era pe cât se putea de curată şi îngrijită. Erau asemenea stăpânului lor: bătuseră căi îndepărtate şi nu fuseseră tratate prea bine.

— Acum – zise Ged – acum că am plecat, acum suntem liberi, liberi de-a binelea, Tenar. Simţi şi tu?

Simţea. O mână întunecată îşi slobozise încleştarea cu care-i ferecase sufletul toată viaţa. Dar nu simţea nici o bucurie, cum simţise sus în munţi. Îşi puse capul pe braţe şi începu să plângă, iar obrajii îi deveniră umezi şi săraţi. Plângea pentru toţi anii irosiţi în robia unui rău inutil. Plângea de durere, pentru că era liberă.

Începuse să înveţe apăsarea libertăţii. Libertatea este o greutate ce cântăreşte mult, o povară mare şi ciudată pe care

spiritului îi e dat să o parte. Nu e uşor. Nu e un dar primit, ci o alegere făcută, iar alegerea poate fi una grea. Calea urcă spre lumină, dar călătorul împovărat ar putea să nu ajungă niciodată la capătul ei.

Ged o lăsă să plângă şi nu-i spuse niciun cuvânt de mângâiere. Şi nu-i vorbi nici când se opri din plâns şi rămase privind în urmă către ţinutul jos şi albăstriu din Atuan. Chipul lui era sumbru şi prevăzător, de parcă ar fi fost de unul singur. Veghea velele şi cârma, iute şi tăcut, privind mereu înainte.

Spre după-amiază întinse braţul la dreapta de soarele în direcţia căruia se îndreptau.

— Acela e Karego-At – zise. Urmându-i gestul, Tenar văzu contururile distante ale dealurilor ce aduceau a nori, marea insulă a Regelui-Zeu. Atuan se pierduse din vedere, în urma lor. Inima-i era grea ca plumbul. Soarele îi bătea în ochi ca un ciocan de aur.

Cinară cu pâine uscată şi peşte uscat afumat, care lui Tenar i se păru greţos, şi îşi potoliră setea cu apa din butia umplută de Ged cu o seară înainte, dintr-un râu de la Capul Înnourat. Noaptea iernatică se lăsa iute şi rece peste mare. Departe în zare, către nord, mai văzură lumini licărind, auriul limbilor de foc din satele îndepărtate de pe ţărmul oraşului Karego-At. Apoi dispărură, înghiţite de ceaţa deasă ce se ridică din ocean, iar ei rămaseră singuri în noapte, sub cerul pustiit de stele, peste apele adânci.

Tenar se ghemui la pupă, iar Ged se întinse la proră, cu butoiaşul de apă sub cap, în loc de pernă. Barca înainta voiniceşte, plesnită uşor, pe de lături, de undele joase, cu toate că vântul era doar o slabă adiere ce venea dinspre sud. Acolo în larg, departe de coastele stâncoase, şi marea era tăcută; doar când atingea barca susura lin.

— Dacă vântul bate dinspre sud – întrebă Tenar, şoptind pentru că şi marea şoptea – nu împinge barca spre nord?

— Ba da, dacă nu-i schimbăm cursul. Dar i-am pus vântul magic în pânze, către apus. Până mâine dimineaţă ar trebui să ieşim din apele Kargade. Apoi o s-o las să meargă cu vântul lumii.

— Se cârmeşte singură?

— Da – răspunse Ged serios – dacă-i dai ordinele cum trebuie. Nu are nevoie de prea multe. A mai navigat în marea largă, dincolo de cea mai îndepărtată insulă a Capătului Estic. A fost şi la Selidor, unde a murit Erreth-Akbe, în vestul îndepărtat. E o barcă înţeleaptă şi pricepută, draga mea Orizont. Te poţi baza pe ea.

Fata zăcea în barca purtată de magie peste mari adâncimi, scrutând întunericul. Îşi petrecuse întreaga viaţă privind întunericul, dar noaptea aceasta prăvălită peste ocean era un întuneric nemărginit. Nu avea capăt. Nu avea acoperiş. Mergea dincolo de stele. Nu o clintea nici o Putere pământească. Existase dinainte de lumină şi avea să existe şi după. Existase dinainte de viaţă şi avea să existe şi după. Continuase să existe dincolo de rău.

Tenar vorbi în întuneric:

— Insuliţa aceea, unde ţi-a fost dăruit talismanul, e în marea asta?

— Da – răzbătu vocea lui Ged din întuneric – Pe undeva. Spre sud, cred. N-aş putea-o găsi din nou.

— Ştiu cine era bătrâna care ţi-a dăruit inelul.

— Ştii?

— Povestea mi-a fost istorisită, căci face parte din învăţătura Primei Preotese. Mi-a istorisit-o Thar, prima dată când era şi Kossil de faţă, şi mai pe îndelete, când am rămas numai noi două. A fost ultima oară când mi-a vorbit, chiar înainte să moară. La Hupun era o nobilă dinastie ce s-a împotrivit venirii la putere a Marilor Preoţi din Awabath. Fondatorul acestei dinastii era Regele Thoreg, iar printre comorile lăsate moştenire urmaşilor săi era şi jumătatea de inel pe care Erreth-Akbe i-o dăruise.

— Într-adevăr, aşa e povestit şi în Vitejiile lui Erreth-Akbe. Se spune... în limba ta zice aşa: Când inelul se frânse, jumătate rămase în mâna Marelui Preot Intathin, iar cealaltă jumătate în mâna eroului nostru. Iară Marele Preot trimise jumătatea sa la Cei Nenumiţi, la Străvechiul Pământului din Atuan, şi astfel ajunse în întuneric, în locurile pierdute. Dar Erreth-Akbe îi încredinţă jumătatea sa de inel fecioarei Tiarath, fiica regelui cel înţelept, spunându-i: Să rămână la lumină, în zestrea acestei

fecioare, să rămână pe acest meleag până îi va fi dat să se reunească.” Astfel grăi eroul înainte de a ridica pânzele spre asfinţit.

— Şi astfel, de-a lungul anilor, trebuie să fi trecut de la o fiică la alta, rămânând în familie. Nu s-a pierdut, cum credeau cei din neamul tău. Dar în vreme ce Marii Preoţi s-au proclamat Preoţi-Regi, şi mai apoi Preoţii-Regi au creat Imperiul şi s-au înscăunat ca Regi-Zei, casa nobiliară Thoreg devenea din ce în ce mai săracă şi mai lipsită de putere. Iar din ce îmi povestea Thar, în cele din urmă din stirpea Thoreg au mai rămas doar doi copii, un băiat şi o fată. Pe atunci Regele-Zeu din Awabath era tatăl celui care domneşte acum. El a pus ca cei doi copii să fie răpiţi din palatul lor din Hupun, căci exista o profeţie ce spunea că unul dintre urmaşii lui Thoreg din Hupun avea să aducă în cele din urmă căderea Imperiului, iar asta-l înspăimânta de moarte. Aşa că puse ca cei doi copii să fie răpiţi şi duşi pe o insulă pustie, undeva în mijlocul mării, şi lăsaţi acolo de izbelişte, cu nimic altceva decât hainele de pe ei şi puţină mâncare. Nu îndrăzni să-i înjunghie, să-i stranguleze sau să-i otrăvească, căci aveau sânge regal, iar uciderea unor regi ar fi adus blestemul chiar şi asupra zeilor. Cei doi se numeau Ensar şi Anthil. Anthil a fost cea care ţi-a dăruit inelul rupt.

Ged rămase tăcut multă vreme.

— Şi altfel se întregeşte povestea – spuse într-un final – întocmai ca inelul. Dar e o poveste nemiloasă, Tenar. Copii, insuliţa, bătrânul şi bătrâna pe care i-am văzut… De-abia de ştiau vorbirea umană.

— Aş vrea să-ţi cer ceva.

— Cere-mi.

— Nu vreau să merg în Ţinuturile Interioare, la Havnor. Nu e locul meu acolo, în oraşe mari, printre străini. Nu aparţin nici unui ţinut. Mi-am trădat propriul popor. Nu am niciun popor. Şi am făcut ceva groaznic. Lasă-mă singură pe o insulă, aşa cum au fost lăsaţi şi copiii regelui, pe o insuliţă pustie unde nu sunt oameni, unde nu e nimeni. Lasă-mă şi du inelul la Havnor. Îţi aparţine ţie, nu mie. N-are nimic de-a face cu mine. Şi nici poporul tău. Lasă-mă în pace, de una singură!

În întunericul ce se întindea înainte prinse a răsări alene, încetul cu încetul, şi totuşi luând-o prin surprindere, o luminiţă ce aducea cu o mică lună. Era lumina magică ce apărea la invocarea lui Ged. Strălucea, aninată de vârful toiagului pe care-l ţinea drept în sus, stând la proră, cu faţa spre ea. Lumina partea de jos a velei, şi copastiile, şi scândurile bărcii şi chipul său, învăluind totul într-o lumină argintată. Ged o fixa cu privirea.

— Ce rău ai făcut tu, Tenar?

— Am poruncit ca trei oameni să fie închişi în sala de sub Tron şi să fie lăsaţi să moară de foame. Au murit de foame şi de sete. Au murit şi au foit îngropaţi acolo, în Criptă. Lespezile s-au prăbuşit peste mormintele lor.

Se întrerupse brusc.

— Mai e ceva?

— Manan.

— Moartea lui apasă pe sufletul meu.

— Nu. A murit pentru că mă iubea şi îmi era credincios. Credea că mă protejează. A ţinut sabia deasupra capului meu. Când eram mică era mereu bun cu mine… când plângeam…

Se întrerupse din nou, căci o podideau lacrimile, dar nu mai vroia să plângă. Mâinile îi erau încleştate în faldurile negre ale rochiei.

— Eu n-am fost niciodată bună cu el – continuă – Nu voi merge la Havnor. Nu voi merge cu tine. Găseşte o insulă pe unde nu trece nimeni niciodată, şi du-mă şi lasă-mă acolo. Răul făcut trebuie răscumpărat. Eu nu sunt liberă.

O lumină difuză, fumurie de la ceaţa ce se învolbura pe mare, licărea între ei.

— Ascultă, Tenar. Ascultă-mă cu băgare de seamă. Răul te-a umplut ca pe un vas. Dar acum s-a scurs pe deplin. S-a terminat. E îngropat în propriul sau mormânt. Tu nu erai făcută pentru cruzime şi întunericime. Tu erai făcută să răspândeşti lumina, asemenea unei lămpi care degajă şi împrăştie în jur lumină. Eu am găsit lampa stinsă. Nu am de gând să o las pe vreo insulă pustie, ca pe un lucru găsit şi apoi aruncat. Te voi duce la Havnor şi le voi spune prinţilor din Earthsee: Priviţi! În lăcaşul întunericimii eu am găsit lumina, spiritul ei. Datorită ei

un rău străvechi a fost nimicit. Datorită ei am găsit calea de ieşire din mormânt. Datorită ei ceea ce era rupt s-a reîntregit şi acolo unde domnea ura, va domni pacea.

— Ba nu – replică Tenar zbuciumată – Nu pot. Nu-i adevărat!

— Şi după aceea – continuă el liniştit – te voi duce departe de acei prinţi şi lorzi bogaţi, căci într-adevăr locul tău nu e printre ei. Eşti prea tânără şi prea înţeleaptă. Te voi duce pe meleagurile mele, la Gont, unde m-am născut, la vechiul meu maestru Ogion. Acum e bătrân, dar e un mare Mag, un om cu sufletul senin. I se spune Cel Tăcut. Trăieşte într-o căsuţă pe stâncile cele mari din Re Albi, sus deasupra mării. Are câteva capre şi un petic de grădină. Când vine toamna începe să cutreiere insula, singur singurel, prin păduri şi prin munţi şi prin văile râurilor. Am locuit o vreme cu el, pe când eram mai tânăr decât eşti tu acum. N-am rămas prea mult, căci n-am avut înţelepciunea de a rămâne. Am pornit în căutarea răului, şi în mod sigur l-am găsit… Dar tu fugi de rău, cauţi libertate, cauţi linişte pentru un timp, până ce-ţi vei găsi propriul drum. Iar acolo vei găsi bunătate şi tăcere, Tenar. Acolo lampa va arde ceva vreme departe de vânt. Te învoieşti?

Ceaţa mării se ridica cenuşie printre chipurile lor. Barca se înălţa uşurel pe crestele valurilor lungi. De jur împrejurul lor era noaptea şi dedesubtul lor se întindea marea.

— O voi face – zise ea, cu un suspin lung. Şi după o lungă pauză: – Oh, de-ar fi mai degrabă… de-am putea pleca acum…

— Nu va mai dura mult, micuţo.

— Şi tu o să mai vii vreodată pe acolo?

— Când voi putea, voi veni.

Lumina se stinsese; era totul negru în jurul lor.

***

DUPĂ MULTELE RĂSĂRITURI ŞI APUSURI, după zilele calme şi vânturile tăioase ale călătoriei lor invernale, ajunseră şi la Marea Tăinuită. Navigară de-a lungul rutelor înţesate de nave mari, străbătură Strâmtorile Ebavnor până la golful închis din inima Havnorului şi de acolo până la Marele Port din Havnor. Văzură turnurile cele albe şi întregul oraş îmbrăcat în zăpadă, alb şi strălucitor. Acoperişurile podurilor şi acoperişurile roşii ale caselor erau acoperite de omăt, iar pânzele sutelor de corăbii

din port sclipeau din cauza cristalelor de gheaţă, în bătaia soarelui de iarnă. Vestea sosirii lor le-o luase pe dinainte, căci vela cea roşie şi peticită a lui Orizont era bine ştiută prin acele ape. O mulţime de oameni se adunaseră pe cheiul înzăpezit, iar pe deasupra capetelor se auzeau stindardele colorate fâlfâind zgomotos în bătaia vântului rece, luminos.

Tenar şedea la pupă, dreaptă în mantia-i neagră şi zdrenţuită. Privi spre inelul din jurul încheieturii mâinii, apoi înspre cheiul ticsit şi pestriţ şi înspre palatele şi turnurile cele înalte. Ridică braţul drept şi lumina soarelui scânteie pe argintul inelului. Urale neclare şi bucuroase se înălţară în vânt, deasupra mării neliniştite. Ged duse barca la mal. O sută de braţe se înghesuiră să prindă funia pe care o aruncă spre bolard. Sări pe chei şi se întoarse, cu braţul întins către Tenar.

— Vino! – îi spuse surâzând, iar ea se ridică şi coborî. Păşea solemn alături de el pe străzile albe din Havnor, ţinându-l de mână, precum un copil ce se întoarce acasă.